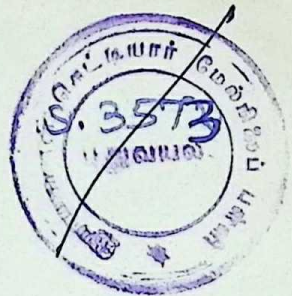


ராணியின் கனவு



சாண்டிலியன்



செல்வி
பதிப்பகம்
கோவிலூர்



முதற் பதிப்பு : ஜூன், 1963

இரண்டாம் பதிப்பு : செப்டம்பர், 1964

மூன்றாம் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 1966

நான்காம் பதிப்பு : டிசம்பர், 1970

ஐந்தாம் பதிப்பு : அக்டோபர், 1978

Copyrights with the Author

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை ரூ. 6-00

முன்னுரை



“ராணியின் கனவு” முதலிய பத்து சரித்திரக் கதைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றில் சில ஏற்கெனவே “ஒன்பதாவது இரவு” என்ற தலைப்பில் புத்தக வடிவில் வெளிவந்திருந்தாலும், சமீப காலத்தில் வெளிவந்த மற்றும் சில புதிய சிறுகதைகளையும் சேர்த்து ஒரே புத்தகமாகப் பிரசுரிக்க ‘வாணதி பதிப்பக’த்தார் விரும்பியதால் இந்தச் சரித்திரச் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகிறது.

இதில் காணப்படும் கதைகளெல்லாம் ராஜபுதனத்தின் வீர புருஷர்களையும், வீரப் பெண்மணிகளையும், கவிஞர்களையும் பற்றியவை. எல்லாம் பூர்ண சரித்திர ஆதாரம் பெற்றவை. ஒவ்வொரு கதையிலும் தோன்றும் கதா பாத்திரங்களைப்போல தோன்றினாலும் உண்மையில் சரித்திரத்தில் ஜீவித்தவர்கள். இந்தக் கதைகளில் வரும் சரித்திர நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் கர்னல் ஜேம்ஸ் டாட் எழுதிய *Annals and Antiquities of Rajasthan* என்ற ராஜபுதன ஆராய்ச்சி நூலில் காணலாம். டாட்டின் சரித்திரக் குறிப்பு களுடன் கதையம்சத்துக்காகவும், சிருங்காரம், வீரம் முதலிய ரசங்களை விரிவுபடுத்திக் காட்டுவதற்காகவும் சொந்தக் கற்பனையையும் இணைத்து இந்தக் கதைகளை எழுதினேன்.

இக்கதைகள், சுதேசமித்திரன், அமுதசுரபி, கலை, வாண்மதி, முழுமதி, முன்னணி முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளியானவை.

ராஜபுதனத்து வீரமக்களைப் பற்றிய இந்தச் சிறுகதைகளைப் படிப்பதால் தமிழக மக்கள், முக்கியமாக மாணவ மாணவிகள் பெரும் பயனடைவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

சென்னை, }
7-6-63 }

சாண்டில்யன்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. கழுத்தில் விழுந்த மாலை	... 5
2. உரிமை	... 20
3. வினையின் வழி	... 38
4. உப்பும் உதடுகளும்	... 65
5. ஒன்பதாவது இரவு	... 80
6. ஈட்டியும் விளக்கும்	... 101
7. பாலைவனத்துப் புஷ்பம்	... 120
8. எரிந்த தீபம்	... 143
9. சாந்தியின் தியாகம்	... 156
10. ராணியின் கனவு	... 178

கழுத்தில் விழுந்த மாலை!

செவ்விய ரோஜா இதழின்மென்மையையும் வெட்கச் செய்யும் கேதுபாயின் பூவுடல் ஒரு முறை பஞ்சணையிலே புரண்டது. இருள் நீங்கி இளங்கதிரவன் எழுந்து நாழி இரண்டாகியும் பஞ்சணையை விட்டு எழுந்திராமலே படுத்திப் புரண்ட அந்தப் பைங்கிளியைச் சற்று தூரத்தே நின்றுருந்த செவிலித்தாய் கண்களில் கலக்கம் தோன்றி கூர்ந்து நோக்கினாள். செவிலித்தாயின் கலக்கத்துக்குக் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்டு, கேது தன் மலர்விழிகளை அகல விரித்து, “அம்மா! என் உடலுக்கு நவிவு ஏதுமில்லை, பயப்படாதே” என்று இசையிலும் இன்பமாக ஒலித்த குரலில் கூறினாள்.

செவிலித்தாயின் கண்கள் தன் வளர்ப்பு மகனையும் கவனித்துச் சாளரத்தின் மூலமாகக் கட்டிலிலிருந்து விழுந்து கொண்டிருந்த கதிரவனின் கதிர்களையும் கவனித்தன. அவன் காதுகள் சித்தூர்க் கோட்டைக்கு வெளியேயிருந்து எழுந்த பேரினம் சப்தங்களையும், குதிரைகள் நடமாட்டத்

தால் கிளம்பிய குளம்படி ஒலிகளையும் கேட்டன. “இத்தனை அமர்க்களத்தில் இளவரசி தூங்கமாட்டாளே! ஏனினு தூங்குகிறாள்?” என்று நினைத்துப் பதிலேதும் தெரியாத தால் மீண்டும் தன் வளர்ப்பு மகள்மீது கண்களை ஓட்டினான்.

கேதுவின அகலமான விழிகள், இருபெரும் தாமரை மலர்களைப்போல உள்ளே விழுந்த கதிரவன் கிரணங்களை நோக்கிச் சற்றே மலர்ந்தன. பிறகு, மீண்டும் செவிலித் தாயின் முகத்திலே திரும்பி லயித்தன. அந்தக் கண்களில் ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனை பிரதிபலிப்பதை, செவிலித்தாய் கண்டாள். எதைத்தான் அரசகுமாரி அவ்வளவு ஆழ்ந்து யோசிக்கிறாள் என்பதைப்பற்றிச் செவிலித்தாய் சிந்தனையி லிறங்கு முன்பாக இளவரசியே கேட்டாள், “ரஞ்சனி! அது உண்மையாக இருக்கமுடியுமா?” என்று.

செவிலித்தாயான ரஞ்சனி இளவரசியின் இதயத்திலே ஓடிய எண்ணங்களைப் புரிந்துகொள்ளாமல் சிறிது நேரம் விழித்தாள். பிறகு, “எதைச் சொல்கிறாய், கேது?” என்று வினவினாள்.

“ஹரவம்சத்து ராஜபுத்திரனைப்பற்றிச் சொல்கிறார்களே, அது?” என்றாள் கேது.

“பூந்தியின் மனைனைப்பற்றிக் கேட்கிறாயா, கேது?” என்று மீண்டும் வினவினாள் செவிலித்தாய்.

செவிலித்தாய் சொல்லிய அதே கதையைக் கேது பல முறை கேட்டிருக்கிறாள். இருந்தாலும் மீண்டும் மீண்டும் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆசைமட்டும் விடவில்லை, அவளுக்கு. இந்தக் கதையைப் பல முறை செவிலித்தாயான ரஞ்சனியே சொல்லியிருக்கிறாள். அந்த ஹர ராஜபுத்திரனைப்பற்றிய இந்தக் கதையைப் பாட்டாக இசைத்து ராஜபுதனத்தின் தெருப்பாடகர்கள் எத்தனையோ முறை பாடியிருக்கிறார்கள். ஆனால், அதைத்திரும்பத் திரும்ப ஏன் கேட்கிறாள் சித்தூர்

ராணுவின் சகோதரி மகளான கேதுபாய்? இதற்கு விடை கேதுவுக்கே தெரியவில்லை. ஆனால், செவிவித்தாய் மட்டும் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டாள். குழந்தையிலிருந்து தாயற்ற கேதுவை எடுத்து வளர்த்த செவிவித்தாயர்ன் ரஞ்சனிக்குத் தன் வளர்ப்பு மகளின் உள்ளம் தெள்ளெனத் தெரிந்தது. ஹராஜபுத்திரன் கதையைக் கேட்கும் சமயங்களில்லல்லாம் கேதுவின் அழகிய கன்னம் ரோஜாவைவிடச் சிவப் பாகியதைக் கண்ட செவிவித்தாய், விஷயத்தை மெள்ள ஊகித்துக்கொண்டாளாதலால், கேதுபாய் நச்சரித்து சமயங்களில்லல்லாம் திரும்பத் திரும்ப அந்தக் கதையைச் சொல்ல அவள் தயங்கியேயில்லை. ஆனால், அன்று அந்தக் கதையுடன் அவள் வேறொரு கதையையும் கொண்டுவந்திருந்ததால் மகளை நோக்கி, “கேது! உனக்குள்ள சந்தேகம் போகும் காலம் நெருங்கிவிட்டது, குழந்தாய்!” என்று கூறி லேசாக நகைக்கவும் செய்தாள்.

“எந்தச் சந்தேகம், ரஞ்சனி?” இளவரசியின் கண்கள் அந்தக் கேள்வியுடன் சேர்ந்தே எழுந்தன செவிவியை நோக்கி.

இதழ்களில் ஏனெனப் புன்முறுவலுடன், “உன் ராஜ குமாரனைப்பற்றிய சந்தேகம், கேது!” என்றாள் செவிவி.

“என் ராஜபுத்திரனா, அது யார்?” ஏதுமறியாதவன் போல் கேட்டான் கேது.

“அதுதான் நாராயண்தாஸ்.”

“யாரது?”

“ஹரவம்சத்துச் செல்வன். இப்பொழுதுதானே அவரைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.”

“ஆமாம், அவருக்கென்ன?”

“இங்கே வரப்போகிறார்.”

படுத்துக் கிடந்த கேது பஞ்சணையிலிருந்து திடீரென எழுந்து உட்கார்ந்தான். உட்கார்ந்த வேகத்தில் திடீரெனக் கீழே நெகிழ்ந்து, அழகிய இரண்டு மார்பகங்களையும் புலப் படுத்திய சேலையை மீண்டும் எடுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு, “என்ன ரஞ்சனி! அவர் இங்கு வருகிறாரா? உண்மைதானா!” என்று அவசர அவசரமாகக் கேட்டான்.

“ஆமாம், கேது! உண்மையாகத்தான். ராணுவே அவருக்கு அழைப்பு அனுப்பியிருக்கிறார்!” என்று பதில் சொன்னான் ரஞ்சனி.

“என் மாமாவா! ராணு ரேமல்ரோ அழைப்பு அனுப்பி யிருக்கிறார்? ஆனால் ரஞ்சனி, அவர் ஒப்புக்கொண்டாரா?” என்று வினவிய கேதுவின் அழகிய வசனத்தில் கவலை ரேகை சற்றே படர்ந்து நின்றது.

இளவரசியின் கவலைக்குக் காரணம் ரஞ்சனிக்குப் புரிந்தே யிருந்தது. வெளியிலே பட்டாணியாரின் பட்டாளம் சித் துரைச் சூழ்ந்து நின்றது. உள்ளே வருவதானால் இரண்டு உழிசனாண்டு. ஒன்று, பட்டாணியரைப் பிளந்துகொண்டு வரவேண்டும்; இல்லை, சுரங்க வழியாக வரவேண்டும். ‘இதில் இரண்டாவது மார்க்கத்தை ஹரராஜபுத்திரர் அறியமாட்டாரே. பட்டாணியர்களிடம் அவர் சிக்கிக் கொண்டால் என்ன செய்வது?’ என்று கவங்கினான் கேது.

இளவரசியின் உள்ளத்தே ஓடிய எண்ணங்களைப் புரிந்து கொண்ட செவிலித்தாய், “பயப்படாதே, கேது! நாராயண் தாஸ் தனியாக வரவில்லை. தன் வீரர்களுடன் வருகிறார்!” என்று தைரியம் சொன்னாள்.

“எத்தனை வீரர்கள், ரஞ்சனி?”

“ஐ நூறு பேராம்.”

“ஐ நூறு பேர்! முற்றுகையிட்டுள்ள பட்டாணியரின பெரும் படைகளுடன் ஐ நூறு பேர் என்ன செய்யமுடியும்?”

“நாராயண்தாஸ் பெரிய ராக்கூசுனை போலிருப்பானும் கேது. அவன் ஒருவனே எதிரிகள் படைகளை வெட்டிச் சாய்த்துவிடுவானாமே?”

“யார் சொன்னது?”

“எல்லோருந்தான் சொல்கிறார்கள். ராணா ரேமல்லரே சொல்கிறார். இல்லாவிட்டால் மேவார் ராணா கேவலம், கிளைக்குடும்பத்தின் செல்வனான இந்த நாராயண்தாளை உதவிக்கழைப்பாரா?”

செவிலியின் வார்த்தைகளைப்பற்றிச் சற்றே யோசித்த கேதுவின் பவள இசழ்கள் மெல்ல அசைந்தன. “அத்தனை புஜபலமா அவருக்கு? பர்வதம் போலிருந்தால் அழகு இருக்காதே” என்று மெள்ள வார்த்தைகளையும் உதிர்த்தன.

செவிலி நகைத்தாள். “இந்தக் காலத்தில் பெண்களுக்கு ஆண்மை நிரம்பியவன் வேண்டியதில்லை. இளவரசிகளுக்கு அழகுப் பொம்மைகள்தான் தேவை. அந்தப் பொம்மைகளுக்குப் பிறக்கும் பலவீனர்கள் அரசைக் காக்க முடியுமா? அதனால்தான் ராஜபுதனத்தின் பெருங்குலங்கள் சிதைந்து விட்டன. பேரரசாயிருந்த மேவாரும் சிற்றரசாகிவிட்டது” என்று தன் அபிப்பிராயத்தை உரக்கவே சொன்னாள். செவிலி.

“அப்படியானால் இந்த ராட்சதனை நான் மணக்கட்டுமா, ரஞ்சனி?”

“பூசையை மணப்பதைவிடப் புலியை மணப்பது மேலல்லவா, மகளே?”

“அப்படியானால் இப்படி வா, ரஞ்சனி!”

அருகில் வந்த ரஞ்சனியின் காதுக்கருகில் இளவரசி ஏதோ ரகசியமாகச் சொன்னாள். செவிலித்தாயின் முகத்தில் பயத்தின் ரேகை பூரிணமாகப் படர்ந்தது. “வேண்டாம், கேது! வேண்டவே வேண்டாம். மிக அபாயசரமான பரீட்சை” என்று நடுக்கத்துடன் கூறினாள் செவிலித்தாய். பதிலுக்கு அலட்சியமாக நகைத்தாள் இளவரசி கேதுபாய்.

ஃ

ஃ

ஃ

ஹராவதிப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து சித்தூரின் மேட்டுப் பிரதேசத்துக்கு வந்து சேர்ந்த பூந்திசிற்றரசனான நாராயணதாஸ் தன் புரவியின் விலாப்பக்கங்களில் தொங்கிய தோற்பட்டைகளில் காலை ஊன்றி எழுந்துநின்று தூரத்தேயிருந்த மேவார் தலைநகரை உற்று நோக்கினான். மேவார் தலைநகரமான சித்தூரின் உயர்ந்த ஸ்தூபிகளிலிருந்த விளக்குகளை அந்த ஊரின் மக்கள் உள்ளங்களைப் போலவே காற்றில் சலனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அந்த ஊரின் பெரிய அரணைச் சுற்றிலும் முற்றுகையிட்டிருந்த பட்டாணிய வீரர்களில் சிலர் ஆங்காங்கு கும்பல் கும்பலாகப் பந்தங்களின் வெளிச்சத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். வேறு சில வீரர்கள் புரவிகளில் ஆரோகணித்து அரண்மதிலைச் சுற்றிச் சென்று வேவு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆறடி உயரத்துக்கு மேல் ஆஜானுபாகுவாகப் பெரும் சரீரத்தைப் படைத்த நாராயணதாஸின் விசாலமான நெற்றியிலிருந்த பெருவிழிகள் பட்டாணியர் படைகளை ஒருமுறை அளந்துபார்த்ததன் ல் ஆகாயத்தையும் நோக்கி நகைத்திரங்களையும் ஊன்றிக் கவனித்தன.

அவனுக்கருகே நின்ற அவன் படைத்தலைவன், “என்ன பார்ச்சிநீர்ச்சன், மகாராஜா! பட்டாணியர் படை பெரும் படை போலிருக்கிறதே...” என்று சந்தேகத்துடன் ஏதோ வினவினான்.

“பெரும்படைதான், ருத்ரா! ஆனால், அதோ இஸ்வாத்தின் இருகொடிகள் உயரப் பறக்கும் இடத்தைப் பார்”

என்று, தூரத்தே தெரிந்த இரு கொடிகளைச் சுட்டிக்காட்டினான், ஹரவம்சத்து ராஜபுத்திரனான பூந்தி மன்னன்.

“பார்த்தேன், மகாராஜா!”

“பார்த்து என்ன தெரிந்துகொண்டாய்?”

“இரு கூடாரங்களும் தனித்து நிற்கின்றன.”

“அந்த இரு கூடாரங்களும் பட்டாணியர் படைத்தவை வர்களின் கூடாரங்கள். அவற்றுக்கும் சினைஞ்சிறிய இதர கூடாரங்களுக்கும் இடையே உள்ள நீளம் சுமார் நூறடி தூரத்திற்கு மேல் இருக்காது.”

“ஆம், மகாராஜா!”

“இந்த இரண்டு கூடாரங்களை ஒட்டி இதோ நாம் இருக்கும் காட்டுப் பிரதேசம் ஒடுகிறது!”

படைத்தலைவனான ருத்திரன் திடீரென மகாராஜாவை ஏறெடுத்து நோக்கி, “தங்கள் சித்தம் புரிகிறது, மகாராஜா! காட்டினூடே மறைந்து சென்று அந்த இரண்டு கூடாரங்களையும் தாக்கினால் படைத்தலைவர்கள் அழிந்துவிடுவார்கள். பிறகு படைகள் மிரண்டோடும்...” என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவனை இடைமறித்த நாராயண்தாஸ், “பகைவர் ஒட்டத்தைக் கண்டதும் துரத்தி, ராணுவின் படைகள் உள்ளிருந்து வெளிவரும். பிறகு, பட்டாணியர் ஒழிந்தனர்!” என்று வாசகத்தைப் பூர்த்தி செய்தான். நாராயண்தாஸ் தன் திட்டத்தை எண்ணி மகிழ்ந்து ஒரு ராட்சதச் சிறிப்பை உதிர்த்துவிட்டுக் குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கினான். இறங்கியதும் உத்தரவுகளை மடமடவெனப் பிறப்பிக்கத் தொடங்கி, “ருத்ரா! என் புரவியைப் பிடித்துக் கட்டிச் சொல். நமது வீரர்கள் நான் உத்தரவிடும்வரை காட்டுக்குள்ளேயே பதுங்கியிருக்கட்டும். நான் சற்று

உலாவிவிட்டு உள்ள நிலைமையையும் கண்டு வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, ருத்ரன் பதிலை எதிர்பார்க்காமலே சேணத்தைக் குதிரைமேல் ஏறிந்துவிட்டு, காட்டு முகப்பை விட்டு எதிரேயிருந்த சாகுபடி நிலங்களை நோக்கி நடந்தான்.

வருண பசுவான் வானத்திலிருந்து நேரிடையாகச் செய்யும் உதவியைக்கொண்டே வாழுவண்டிய பயிர்கள் மெல்ல தலை சாய்த்துக்கொண்டிருந்தன. அந்தக் கழனி வெளிக்கரையிலிருந்த ஒரு மரத்தடியில் உட்காரிந்த நாராயண்தாஸ் தீர்க்கயோசனையிலிருந்தபடியால் சற்று நேரத்திற்கு கெல்லாம் அவன் படைவீரன் ஒருவன் கொண்டுவந்த இரவு உணவுக் கூடையைக்கூட கவனிக்கவில்லை. “மகாராஜா! உணவு கொண்டுவந்திருக்கிறேன்” என்ற அறிவிப்புக்குச் “சரி, வைத்துவிட்டுப் போ” என முரட்டுத்தனமாகவே பதில்கிடைத்தது. நாராயண்தாஸின் நினைப்பெல்லாம், தூரத்தே தெரிந்த சித்தூரினமீதும், அதைச் சுற்றி நின்ற பட்டாணியர் மீதும் திரும்பத்திரும்பச் சுழன்றுகொண்டிருந்ததால் கையிலிருந்த பழதினுசுகளைக்கூட உரிக்காமல், கடித்து உண்ண ஆரம்பித்தான். பக்கத்திலிருந்த உணவுக் கூடையோ மிகப் பெரிது. அதிலிருந்த உணவுடன் வாழைப்பழங்களும் ஏராளமாயிருந்தன. அத்தனை யோசனைகளிலும் வாழைப் பழங்களை எடுத்துப் பெரிய அசுரன் போல் விழுங்கிக்கொண்டிருந்த நாராயண்தாஸின் செவிகளில் திடீரென ஒரு சிரிப்பொலி கேட்கவே, அவன் தன் யோசனைகளை உதறித் தள்ளி, எழுந்து உட்காரிந்தான்.

தான் உட்காரிந்திருந்த ஒரு மரத்திற்குச் சிறிது தூரத்திலிருந்த ஒரு புதருக்கருகில் ஒரு பெண் நின்றுகொண்டு தான் உணவருந்துவதைக் கண்டு நகைப்பதையும், அவள் பக்கத்தில் ஒரு வயோதிக ஸ்திரீ புன்முறுவல் காட்டுவதையும் பார்த்த நாராயண்தாஸின் பெருவிழிகள் கோபத்தால் ஒரு முறை சுழன்றன. அவர்களை ஒரு விநாடி ஏறெடுத்துப் பார்த்த அந்த ஹரராஜபுத்திரன் அந்த இருவர் பக்கங்களிலிருந்து

உடைகளைக் கவனித்ததும் அவர்கள் வரித்தகக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்றும், சித்தூரைப் பட்டாணியர் சுற்றிக்கொண்டிருப்பது தெரியாமல் வந்திருக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்து, இருவரையும் அருகில் வரும்படி சைகை செய்ததை லட்சியம் செய்யாத அப்பெண்மணிகளில் சிறியவளாயிருந்தவள் மற்றவளைப் பாரித்து மீண்டும் நகைத்தாள். வயதேறியிருந்தவள் மட்டும் மரத்தடியில் உட்காரிந்நிருந்த அசுர சொரூபத்தைப் பாரித்துப் பயந்துவிட்டபடியால் பதிலுக்குச் சிரிக்க மறுத்ததன்றி, “வேண்டாம்; கம்மா இரு” என்று மற்றவளைக் கடிந்தும் கொண்டாள்.

சாதாரணமாகவே முரடான நாராயணதாஸ், தானை சைகை செய்தும் அருகே வரமறுத்த அந்த இரு பெண்மணிகளையும் நோக்கிக் கோபம் தலைக்கேற நோக்கியதன்றி, “வருகிறீர்களா இல்லையா?” என்று பெரிதாகக் கூவவும் செய்தான். அதற்கும் அவர்கள் அசையாதிருக்கவே, அவனே எழுந்து, வலிய அவர்களிருக்கமிடம் சென்று, “யாரி நீங்கள் இருவரும்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?” என்று உஷ்ணமாகக் கேட்டான்.

“தைவிளிகன்” என்று பதில் சொன்னான் அவ்விருவருள் சிறியவன்.

“எண்ணெய் விற்பவர்களா?” என்று வினவினான் ஹர ராஜபுத்திரன்.

“ஆம்.” சற்று பயதிதுடனேயே மீண்டும் பதில் சொன்னான்.

மங்கைப் பருவத்தை எட்டியிருந்த அந்தப் பெண்ணின் அழகைக் கண்டு ஓர் நிமிஷம் வியந்த நாராயணதாஸ் அவள் தானைத் தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்தவள் என்பதை நினைத்துக் கோபித்து, “எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“சித்தூருக்கு” என்று பதில் சொன்னான் அந்த மங்கை.

“சித்தூருக்குள் போக முடியாதென்று தெரியுமா?” என்று மீண்டும் கேட்டான் ஹரராஜபுத்திரன்.

“ஏன் போக முடியாது?”

“பட்டாணியர் முற்றுகையிட்டிருக்கிறார்கள்.”

“அதைப்பற்றி எங்களுக்கென்ன? நாங்கள் வியாபாரி களிதானே?”

“நீ பெண்.”

“இருந்தாலென்ன?”

“பட்டாணியர் குணம் உனக்குத் தெரியாதா?”

“தெரியும்.”

“தெரிந்துமா செல்ல உத்தேசம்?”

“ஆமாம்.”

“என்ன துணிவு உனக்கு?”

“துணிவுக்கு என்ன குறைச்சல், நான் ராஜபுதனத்துப் பெண்ணல்லவா?”

அவள் பேச்சையும் துணியையும் மிகவும் ரசித்த ஹர ராஜபுத்திரன் நோக்கி மீண்டும் நகைத்தாள் அந்த மங்கை, பெரியவள் தடுத்தும் கேளாமல். ஹரராஜபுத்தின் விழிகள் மீண்டும் சிவந்தன. “எதற்காக நகைக்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“கூடைப் பழங்களில் மீதி ஏதாவது இருக்குமா என்ற சந்தேகத்தினால்?” என்றாள் அவள் கேலியாக.

ஹரராஜபுத்திரன் கண்கள் அப்புறமும் இப்புறமும் சற்றே சுழன்றன. பக்கத்திலிருந்த வரப்பு மூலையில் கிடந்த ஏதோ ஒன்றை கண்டதும் அவன் ராசுசூனியோல் நகைத்தான். இடிஇடியென உதிர்ந்த அந்தச் சிரிப்பைக் கேட்ட

வயோதிக ஸ்திரீ பயத்தாலும், சின்னவள் மட்டும் அஞ்சாததால் அவளைக் கேலியாகப் பார்த்த ஹாராஜபுத்திரன் “உன் சந்தேகத்தை நீக்கட்டுமா, பெண்ணே?” என்று வினவினான்.

“நீக்குங்கள் பார்க்கலாம்” என்றாள் அவள்.

வரப்பு முனைக்கு வேகமாகச்சென்ற ஹாராஜபுத்திரன் அங்கு யாரோ விவசாயி மறந்து வைத்துவிட்டுப்போன கடப்பாறையுடன் திரும்பி வந்தான். அவன் என்ன செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறான் என்பதை இரு பெண்களும் உணருமுன்பே, அவன் பெரும் கைகளில் அந்தக் கடப்பாறை வளைந்தது. அடுத்த விநாடி வளைவை, எதிரே நின்ற இளமங்கையின் கழுத்திலிட்டு மூன்று முறைகள் மடமடவென ஏதோ சாதாரணக் கொடியைத் திரிப்பதுபோல் அந்தக் கடப்பாறையை மாடையாகத் திரித்துவிட்டான் ஹாராஜபுத்திரன்.

கழுத்தில் வளைந்து இரண்டு மூன்றுமுறை முறுக்கப்பட்டு மாலைபோல் கிடந்த அந்தக் கடப்பாறையைக் கண்டு திக்பிரமை பிடித்து நின்றாள் அந்த இளமங்கை.

“அடப்பாவி! ராக்கூஸா!” என்று கதறினாள் வயோதிக ஸ்திரீ.

ஹாராஜபுத்திரன் வயோதிக மாதைக் கவனிக்காமல் சின்னவளை மாத்திரம் நோக்கி, “பெண்ணே! ஆண்மைக்கு வணக்கம் செலுத்தக் கற்றுக்கொள். அந்தக் கூடைப் பழங்கள் எனக்குப் போதாதுதான். அப்படிப் போதாமல் புசிப்பதால்தான் இந்தக் கரங்கள் இத்தனை வலுவுற்றிருக்கின்றன. சிற்றுண்டியும், மென்மை உடையும் ஆண்களுக்கு ஏற்பட்டவையல்ல ராஜபுதனத்தில் ஆண்மக்கள் குறைவுற்றுப் பேடிகள் மலிந்ததால்தான் இன்று ராஜபுதனம் பட்டாணிபரால் வதைக்கப்படுகிறது. என்னைப் பார்த்துச் சிரித்த உனக்காவது வீரனான மாப்பிள்ளை வரட்டும். இந்த இரும்பு மாலையைக் கழற்றும் திறமையுள்ளவன் உன்னை மணக்கட்டும். இது

ஹரராஜபுத்திரன் ஏற்படுத்திய விவாக சலகம் என்று உணை மாலையிடவரும் வாலிபர்களுக்குச் சொல்லு" என்று கூறி அவர்கள் விடையை எதிர்பாரிக்காமல் காட்டுக்குள்ளே விடுவிடு என்று நடந்து, படைகளிருக்குமிடம் சென்று விட்டான்.

அந்த இளமங்கை என்ன செய்வதென்றறியாமல் விழித்தாள். இரும்பு கழுத்தைச் சுற்றி தலையில் கழற்ற முடியாத படி வளைக்கப்பட்டிருந்ததால் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து சென்றாள். பெரியவள் அவளைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றாள். அவர்கள் கொண்டுவந்த எண்ணெய்த் கூடைகள் புதருக்கருகிலேயே கிடந்தன.

*

*

*

நாராயண்தாஸ் பொழுது புலருவதற்கு முன்பாகவே பட்டாணியரை முறியடித்த அற்புதத்தை ராஜபுதனத்தின் சரித்திர ம விவரமாகத் தீட்டியிருக்கிறது. ஏதோ பெரும் புயல் திடீரென்று இறங்குவதுபோல், இரண்டு பிரிவுகளாகப் பட்டாணியப் படைத்தலைவர்கள் கூடாரங்களில் நுழைந்த ஹரராஜபுத்திரன் படைவீரர்கள், எதிரித் தலைவர்களை வெட்டிச் சாய்த்து எதிரிப்படைகளிலும் ஏகசேதத்தை விளைவித்ததால் பட்டாணியர் பறந்துவிட்டார்கள். அன்றைய பொழுது சுதந்திரப் பொழுதாகப் புலர்ந்தது சித்தூருக்கு. வாத்திய கோஷங்களுடன் திறக்கப்பட்ட சித்தூரின் பெரும் கதவுகளுக்குள் தன் இருமுனைக் கத்தியில் ரத்தமும் சதைப் பற்றும் திகழ, காலருத்திரன்போல் நுழைந்த ஹரராஜபுத்திரனை ராணு ரேமல்லரே நேரில் வந்து வரவேற்றார். அரண்மனையில் நடந்த வரவேற்பிலும் அவனை உபசரித்துப் பல பரிசுகள் வழங்கியதன்றி, "ஹரராஜபுத்திரனே! உனக்கு இன்னுமொரு இணையற்ற பரிசு வைத்திருக்கின்றேன்" என்று ராஜசபை முன்பாகக் கூறினார்.

"என்ன பரிசு, மகாராஜா?"

"என் குலப் புஷ்பம் ஒன்று."

"குலப் புஷ்பமா!"

"ஆமாம், நாராயண்தான். தற்சமயம் சித்தூரிலுள்ள பேரழகி என் மருமகள்!"



இதைக் கேட்ட மக்கள் ஆரவாரம் செய்தார்கள். அவர்கள் ஆரவாரம் செய்ததைக் கேட்டு அசரன் போலிருந்த ஹரராஜபுத்திரன் வெட்கப்பட்டது சபையோருக்குப் பெரும் வேடிக்கையாயிருந்தது.

ஹரராஜபுத்திரன் வெட்கத்தையே சம்மதமாகப் பாவித்த சித்தூரின் ராணை, திருமண ஏற்பாடுகளைப் பிரமாதமாகச் செய்தார். திருமணம் ஆடம்பரமாக நடந்தது. சித்தூர் தடல்புடல்பட்டது. ஆனால், திருமணப் பந்தவில் கூடப் பெண்ணைச் சரியாகப் பார்க்க முடியவில்லை நாராயண்தாஸுக்கு. பெண்ணை நன்றாக முக்காடிட்டு மூடியே உட்கார வைத்திருந்தார்கள்.

ஃ

ஃ

ஃ

இரவு நெருங்கியது. சோபன அறைக்குள் நாராயண்தாஸ் மணப்பெண்ணுடன் நுழைந்தான். மலைக்காட்டிலும் ஹராவதியின் பள்ளத்தாக்கிலும் வளர்ந்த நாராயண்தாஸ் சித்தூர் அரண்மனைத் தாதிகள் செய்திருந்த அந்தச் சிங்காரத்தைக் கண்டும், அங்கிருந்த வாசனையை நுகர்ந்தும், மெய் மறந்தான். அந்த மறந்த நிலையிலிருந்த அவன், சற்று அப்பால் ஒரு மஞ்சத்திலிருந்த ஏராளமான பழங்களையும் இரு மாலைகளையும் பார்த்தான்.

அவற்றையெல்லாம் கண்டு மலைத்த நாராயண்தாஸை விட்டு விலகிச் சென்ற கேதுபாய், அந்த மாலைகளிலொன்றை எடுத்து, அவன் கழுத்தில் போட்டான். ராஜ குடும்ப வழக்கப்படி இன்னொரு மாலையைக் கையிலெடுத்து அவளுக்கு அணியப்போன நாராயண்தாஸைக் கண்டு மணப்பெண் கலகலவென்று நகைத்தான். அடுத்த விநாடி முகத்தை மறைத்

திருந்த முக்காடு விலகியதும், பிரமிப்புடனும் குழப்பத்
துடனும் நின்ற சணவரை நோக்கிய கேதுபாய், “வேண்டாம்
பிரபு! நீங்கள் ஏற்கனவே இட்ட மாலை இதோ இருக்கிறது”
என்று சழுத்தைக் காட்டினான்.

அவன் சித்தூர்க் கோட்டைக்கு வெளியே வளைத்த அந்த
கடப்பாறை! இரும்பை வளைத்து இறுக்கிவிட்ட அந்தப்
பயங்கர மாலை அவன் கழுத்தைச் சுற்றிக் கிடந்தது.
கணத்தின் காரணமாக அது அவள் கழுத்தை ஓரளவு கன்னிப்
போகவும் செய்திருந்தது. அவசர அவசரமாக நாராயண்
தாஸ் அந்த இரும்பு மாலையின் முறுக்கைத் திருகியெடுத்து,
வளைவையும் நிமிர்த்திப் பஞ்சணையின் மேலெறிந்தான்.
இரும்பைப் பஞ்செனச் சுருட்டும் அந்த வலிப ஆண்மகனைக்
கேதுபாயின் அழகிய கண்கள் அருகே அழைத்தன. அந்த
அழைப்பை ஏற்று, அவளை இறுக அணைத்தான் ஹரராஜ
புத்திரன்.

அவனது முரட்டுப் பிடிப்பில், மூர்க்கத்தனமான அணைப்
பில் இன்பப்பட்ட அவள் சொன்னாள்; “பிரபு! நான் கடப்
பாறையல்ல, வளைத்துவிடாதீர்கள்” என்று.

அவன் அசுரச்சிரிப்பு சிரித்தான் “இந்த முரடனை ஏன்
மணக்க இஷ்டப்பட்டாய், ராஜபுத்திரி?” என்று மெல்லி
கேட்டான் அந்த அசுரன்.

“எனக்கு ஆண்மகன் தேவை. அதுவும் சுலகமும் இருக்கி
றதல்லவா? அதை அவிழ்க்கக்கூடிய மாப்பிள்ளை ராஜ
புத்தனத்தில் வேறு எங்கிருக்கிறார்?” என்றாள் அவள்.

“நீ எப்படிக் கோட்டைக்கு வெளியே வந்தாய்?”

“சுரங்க வழியாக.”

“எதற்கு?”

"ஒரு ராஷ்டிரனைப் பார்க்க."

இருவரும் சிரித்தார்கள். இதைக் கதவு இடுக்கிலிருந்து பார்த்த செவிலித்தாய், "இந்தத் திமிர் பிடித்தவளுக்கு இந்த அரசன் தேவைதான்" என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டாள். அசுரத்தனம் சோபன அறை குள்ளே வேறு உரு எடுக்க ஆரம்பித்ததைக் கண்ட வயதான செவிலியே வெட்கி, கதவு ஓரத்திலிருந்து விலகி, மெல்ல அகன்றுள்.

கேதுவின் கழுத்தில் முதலில் விழுந்த இரும்பு மாலை மீண்டும் நீண்டு மஞ்சத்தில் கிடந்தது. நீண்டு கிடந்த ஹரராஜபுத்திரனின் கரங்கள் மட்டும் மாலையாக அவள் கழுத்தில் வளைந்து அவள் அழகிய உடலைத் துழாவிக்கொண்டிருந்தன!

உரிமை

கவீச்வரனான கமலாகரன் கடவுளின் சந்நிதானத்தில் விளக்கை ஏற்றினான். பிறகு, பூசைப்பெட்டி மேலிருந்த நறுக்கு ஓலைகளையும் எழுத்தாணியையும் எடுத்துப் பெட்டிக்கு முன்பாக வைத்து, நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு எழுந்து வெளியே செல்லத் திரும்பியவன், வாயிற்படியில் தன்னை நோக்கி நகைத்துக்கொண்டிருந்த பட்டி ராஜவம்சப் பெண்ணைப் பார்த்துத் திகைத்தான்.

எதற்கும் அஞ்சாத கமலாகரனே தன்னைப் பார்த்ததும் திகைத்துப் போனதைக் கண்ட அரசகுமாரி, சற்று வெளிப்படையாகவே கலகலவென நகைத்தாள். இசையிலும் இன்பமாக உதிர்ந்த அவள் நகைப்பொலியைக் கண்டு, வயோதிகனான கமலாகரன்கூட மயங்கி நின்ற நாட்கள் உண்டு. பிரமை தட்டும் அவள் அழகுக்கு இணையாகக் குரலையும் சிரிப்பையும் ஆண்டவன் அவளுக்கு அளித்திருந்ததைக் கவிதைகளாக எழுதி ராஜபுதனச் சரித்திர ஏடுகளில் பதிய வைக்க வேண்டுமென்று அவன் ஆசைப்பட்ட காலமும் ஒன்று.

ருந்தது. சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே பட்டிகளின் குறுநிலைதை விட்டு மேவார் தலைநகரான சித்தூரின் அரண்மனைக்கு வந்த அரசகுமாரி அந்தப்புரக் காவலரையும் ஏமாற்றி சித்தூர் மலைச் சரிவுகளில் சிரித்து ஓடி விளையாடிய நாட்களையெல்லாம், அத்தனை வருஷங்களுக்குப் பிறகு, அன்று அவள் தன் முன்பாக பருவத்தின் எழில்களெல்லாம் பூத்துக் குலுங்கி நின்ற அந்தச் சமயத்திலும் எண்ணிப் பார்த்த கவிச்வரன், அவளையும் ஏறிட்டுப்பார்த்து பூசைப் பெட்டியின் முன்பாகக் கிடந்த நறுக்கு ஓலைகளையும் எழுத்தாணியையும் திரும்பி நோக்கிப் பெருமூச்செறிந்தான். அவன் அவதியைக் கண்டு அவள் சற்றே புன்முறுவல் செய்து, “மேவாரின் பிரதான கவிச்வரரின் போக்கு விபரீதமாயிருக்கிறதே” என்று கூறினான்.

கமலாகரன் அவனைக் கூர்ந்து சில விநாடிகள் மௌனமாகவே நோக்கிவிட்டு, “வாழ்க்கை விபரீதமாகும்போது போக்கும் விபரீதமாகிறது, ராஜகுமாரி” என்று பதில் சொன்னான்.

“தங்கள் வாழ்க்கையில் விபரீதமா?” என்று கேட்ட அரசகுமாரி, வியப்புக்கு அடையாளமாகத் தன் அழகிய விழிகளைப் பெரிதும் மலரச் செய்தாள்.

“ஆம், ராஜகுமாரி! கவிக்குக் கவிதை தானே வாழ்க்கை?” என்று கண்களை அவள் முகத்திலிருந்து தரையில் தாழ்த்திக் கேட்டான் கமலாகரன்.

“ஆம், அதனால்தான் கேட்டேன், ஏன் இந்த விபரீதம் என்று.”

“விபரீதமென்ன இருக்கிறது என் போக்கில்?”

“நறுக்கு ஓலைகள் எதற்கு?”

ரா.—2

“கவிதை எழுத.”

“எழுத்தாணி?”

“ஒலையில் எழுத்துக்களைப் பொறிக்க.”

“பெட்டியில் வைத்து நமஸ்காரம் செய்ய அல்லவே.”

“இல்லை. ஆனால், இனிமேல் எழுதத் தேவையில்லை. ஆகையால், ஒரு வழியாக அவற்றுக்கு இன்றுடன் கும்பிடு போட்டுவிட்டேன்.”

கவிச்சுவரன் பதில், அவள் இதழ்களிலிருந்த இணைப்பு முறுவலைத் துணைப் புன்முறுவலாக மாற்றியது. அவ னுடைய அழகிய முகத்திலும் துண்பரேகை மெள்ளப் படர்ந்தது. “கவிச்சுவரருக்குக் கவி புனைவதிலேயே சலிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதா?” என்று கேட்டாள் பட்டி. ராஜகுமாரி, குரலிலும் உணர்ச்சி பாகாய் உருகி வழிய.

கவிச்சுவரன் ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொன்னான். அந்தப் பதிலில் அவள் இதயமெல்லாம் பொங்கி வழிந்தது. “இல்லை” என்றான் கமலாகரன் மிக மெதுவாக.

‘பிடி எழுதுவதுதானே, கவிச்சுவரரே’ என்றான் ராஜகுமாரி.

அடுத்த பதிலும் சோகந்தோய்ந்து எழுந்தது கமலாகரனிடமிருந்து. “எழுத ஏதுமில்லை, ராஜகுமாரி” என்றான்.

பட்டி ராஜகுமாரியான ஸவிதையின் மலர் விழிகளில் ஆச்சரியம் பொங்கி வழியவே அவள் கேட்டாள், “எழுத ஏதுமில்லையா!” என்று.

“ஆம், ராஜகுமாரி!”

“மேவார் மன்னில்லையா?” என்று மறுபடியும் வினவினான் ஸவிதை.

“மக்களுக்கு ஒரு மன்னர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்!” என்றான் கவிச்சுவரன்.

“வீரர்கள் இல்லையா மேவாரில்?” இரண்டாவது கேள்வியும் எழுந்தது ஸவிதையிடமிருந்து.

“இருக்கிறார்கள் கோட்டையைப் பாதுகாக்க” என்றான் கவிச்சுவரன்.

“பின் ஏன் கவி எழுதத் தடை?” என்று பட்டி ராஜகுமாரி வினவினாள்.

சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்துவிட்டுச் சொன்னான் கமலாகரன்: “மக்களுக்கு ஒரு மன்னன் இருக்கிறான், ராஜகுமாரி! ஆனால் கவிதைக்கு ஒரு மன்னன் இல்லை. கோட்டையைக் காக்க வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த ஓலையில் இடம் பெற வீரர்கள் இல்லை.”

“கமலாகரன் பேச்சின் உள்ளர்த்தம் விளங்காததால் பிரமை தட்டிய பார்வையொன்றை அவன்மீது வீசினால், பட்டி ராஜகுமாரி ஸவிதை. அவள் குழப்பத்தின் காரணத்தைப் புரிந்துகொண்ட அந்த வயோதிகக் கவியின் முகத்திலிருந்த சுருக்கங்கள் வேதனையால் இன்னும் அதிகமாகச் சுருங்க, அவன் வாயிலிருந்து சொற்களும் கஷ்டத்துடனேயே வெளி வந்தன. “ராஜகுமாரி! கவிதை லக்ஷியத்திலிருந்து பிறக்கிறது. ஆகவே, லக்ஷியவாதிகளைப்பற்றிப் புனையும் கவிதைகளுதான் கால வெள்ளத்தில் கரைந்து போகாமல் நிற்கின்றன. இப்பொழுது சித்தூர் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் ரணதாவன், அவன் தந்தை செய்த வஞ்சகத்தால் அங்கு உட்கார்ந்திருக்கிறான். மேவார் மன்னனால் கர்ணனின் வம்சத்தில் ஒரு பிள்ளை எரிந்து நதி

திரத்தில் வளர்ந்து வரும்போது பெண் வயிற்றுப் பிள்ளையும் ஸோனீகரிகளின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனுமான ரணதாலன் எப்படி இந்த அரியணையில் உட்கார முடியும்? வஞ்சகத்தால் கிடைத்த அரசு இது. கர்ணன் இறந்ததும் கிசோதயர்களில் பலரை இரவில் வெட்டிப்போட்டு அவர்கள் ரத்தத்தின் மீது ரணதாலனை மண்ணாக்கியிருக்கிறான் அவன் தந்தை. வஞ்சகத்தால் அரசு மஞ்சத்தை எய்திய ஓர் அரசன்! அந்த வஞ்சகத்தைப் பாதுகாக்க வீரர்கள்! வஞ்சகத்தைப்பற்றி கவி பிறக்குமா, அரசுக்குமாரி? கர்ணனுடைய தர்மத்தைப் பற்றிக் கவி புனைந்த கரங்கள், இந்த அதர்மக்காரர்களின் புகழை ஒலையில் பொறிக்குமா?" என்று வேதனையைச் சொற்களில் கொட்டினான் கவிச்வரன்.

“அப்படியானால்...” என்று ஏதோ சொல்லை கிளம்பி நிறுத்திக்கொண்டான் ராஜகுமாரி.

“கேள், ராஜகுமாரி” என்றான் கமலாகரன்.

“அப்படியானால் இனிமேல் கவிதையே எழுதமாட்டீர்களா?”

“எழுதுவேன்”

“எப்பொழுது?”

“பரதன் மகனான ரகுவன் இந்த அரியணையில் அமரும் போது.”

இதைக் கேட்ட பட்டி ராஜகுமாரியின் முகம் தாமரையைவிட அதிகமாகச் சிவந்தது. ‘ரகுவன்’ என்று மென்மீதி தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

அவன் முகச்சிவப்பையும், உதடுகள் உதிர்த்த வார்த்தை யிலிருந்த அன்பையும் கவனித்த கமலாகரன் மென்மீதி கிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்கள், கவிச்வரரே?” என்றுள் ஸவிதை.

“பெயரைக் கேட்ட மாதிரித்திலேயே நாணப்படுகிறாயே, அரசகுமாரி...”

“அவர்...”

“பெரிய வீரன் என்பது நாடறிந்தது. பரதன் மகனல்லவா?”

“அழகாயிருப்பாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.”

“சொன்னது யாரி?”

“விஷமிகள்.”

“விஷமிகளா.”

“ஆமாம், கவிஞர்கள்.”

“கவிஞர்கள் விஷமிகளா?”

“ஆமாம். இல்லையேல் ஆண்மகன் புகழை நாடுதாடாகச் சென்று பாடுவானேன்! பெண்கள் மனத்தைக் குழப்புவானேன்?”

கவிச்வரன்கூடத் துன்பதிதை மறந்து உரக்கச் சிரித்தான். பிறகு, பட்டி ராஜகுமாரியைப் பெருமையுடன் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான்: “இப்பொழுது எனக்குத் தைரியம் வந்துவிட்டது, ராஜகுமாரி” என்று.

“தைரியமா! எதைப்பற்றி?”

“கவி எழுதுவதைப்பற்றி?”

“அப்படியா?”

“ஆமாம். உன்னைப்போல், வீரர்களை விரும்பும் பெண்கள் இருக்கும் வரையில் ராஜபுதனம் கெடாது. அது கெடாத வரையில் கவிதையும் அழியாது. வஞ்சகம் அழியும். மேவாரில் இன்றிருக்கும் வஞ்சகத்துக்கு ஒரு முடிவும் கட்டுவோம்” என்றான் கவிச்சுவரன்.

“கட்டுவோம் என்றால்?”

“நீயும் நானுந்தான்.”

“நான் பெண்.”

“இருந்தாலும் பட்டிகள் வம்சத்திதைச் சேர்ந்தவன். ஆசுவே, உயிரை லக்ஷியம் செய்யாதவன்.”

“அது சரி.”

“அது போதும். பெண்களின் தியாகத்தால் சாதிக் முடியாதது என்ன இருக்கிறது?”

“நான் என்ன செய்ய முடியும்?”

“இப்படி வா, சொக்கிறேன்” என்று, அவளை அருகில் அழைத்த கமலாகரன், அவள் காதோடு காதாக ஏதோ சொன்னான். ஸவிதை பேரதிரிச்சி அடைந்தாள். “மிகவும் ஆபத்தான வழியாற்றே, கவிச்சுவரரே” என்றாள் அவள்.

“ஆபத்துக்கு அஞ்சுகிறாயா, மகனே?” என்று கேட்டான் கமலாகரன்.

“அச்சம் பட்டிகளின் ரதித்தத்தில் கிடையாது.”

“அப்படியானால் அங்க ரதிதம் சிறிது சித்தூர் மண்ணில் சிந்தட்டும், அது சிந்தாமலே காரியத்தை முடிக்கப் பாரிக்கிறேன்” என்றான் கமலாகரன்.

“நீங்கள்...”

“இன்றே ரகூபனைத் தேடிப் புறப்படுகிறேன்.”

“எப்பொழுது வருவீர்கள்?”

“இன்னும் முப்பத்து ஐந்து நாட்களில், அமாவாசை இரவில்.”

“சரி.”

“நான் மட்டுமல்ல, அரசுகுமாரி. உனக்கொரு பரிசும் கொண்டு வருகிறேன்.”

“பரிசு தேவையில்லை, கவிச்வரரே. பலனைப் பார்த்துத் தியாகம் செய்யும் வம்சத்தில் பிறந்தவனல்ல நான்.”

“அதை முடிவில் சொல், ராஜகுமாரி, இப்பொழுது அது நினைவிருக்கட்டும். ரணதாலன் முழுப் பெயர் ரணதா வனன்.”

“ஆமாம்.”

“அதாவது, போரில் ஜெயக்கொடி நாட்டுபவன்.”

“ஆமாம்.”

“இம்முறை அது ஜெயக்கொடியாயிருக்கக் கூடாது.”

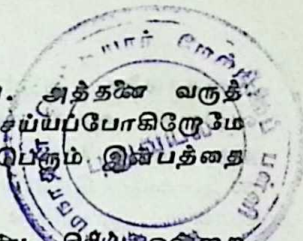
“கித்தம்.”

அத்துடன் ஸனிதை கவிச்வரன் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள். சமலாகரனும் பூசைப் பெட்டியையும் ஒலைகளை யும் எடுத்துக்கொண்டு நாட்டைவிட்டு வெளியேறினாள்.

கவிச்வரனின் வீட்டிலிருந்து அரசுமாளிகை சேர்ந்த பட்டி ராஜகுமாரி ஸனிதையின் மனத்தில் ஏதேதோ எண்ணங்களை எழுந்து புரண்டன. சேவலம், வான் பிடிக்கதி தெரி

யாத இந்தக் கவியின் சொல்லை கேட்டுச் சித்தூரின்மேல் அவர் படையெடுத்து வருவாரா? அப்படி வந்தாலும் இந்த மலைக்கோட்டையை எப்படிப் பிடிக்க முடியும்? ஸோனீகர்களின் வஞ்சனையை வெல்வது எளிதல்லவே. கர்ணனின் சொந்த மகன் மஹிபனையே நாட்டை விட்டு விரட்டிவிட்ட ஸோனீகர்களை, எங்கோ னிந்து நதியில் வசிக்கும் பரதன் மகன் ரகூபன் எப்படி வெற்றி கொள்ள முடியும்? அதுவும் பாலி நகரத்தை அடுத்த சிறு காட்டில் எதற்காகக் கர்ணன் வம்சத்தைச் சேர்ந்த கிசோதய வீரர்களை அனுப்ப வேண்டும்?

இந்தக் கேள்விகள் எதற்கும் விடை கிடைக்கவில்லை அவளுக்கு. எல்லாவற்றிலும் முக்கியமாக எதற்காகப் பட்டத்து யானைமீது ஏறிப் பவனி வரவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு அடியோடு விளக்கம் ஏற்படவில்லை ஸவிதைக்கு. பட்டத்து யானையில் நான் வரவேண்டிய அவசியத்தைப் பன்முறை கவிச்வரர் வற்புறுத்திச் சென்றிருக்கிறாரே, ஏன்? என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்ட ராஜகுமாரி மீண்டும் குழப்பத்திலேயே ஆழ்ந்தாள். 'திரும்பித் தான் நகரத்துக்குள் நுழையும்போது யானை பிளிற வேண்டுமென்றாரே, ஏன்?' மெள்ள மெள்ள விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டாள் ஸவிதை. அதிதுடன் அவள் இதயத்தில் ரகூபன் எழுந்தான், மிக அழகான வதனதிதுடன், நீண்ட கைகளுடன், ஜோதி ஜொலிக்கும் கண்களுடன். ரகூபனை அவள் பாரித்ததில்லை. கவிகள் அவள் மனத்தில் அவன் உருவத்தை எழுப்பியிருந்தார்கள். கவிதை கொடுத்த உரு, பாட்டு பதியவைத்த இன்ப பாவம், இசை எழுப்பிய ஆசை. இவை அவள் மனத்தில் உட்புகுந்து வளர்ந்து நின்றன. வீரனான ரகூபன் அவள் உள்ளத்தையெல்லாம் கவர்ந்து நின்றான். ஆனால், அவளுக்கும் அவனுக்கும் இருந்த தாரதம்மியம் மலைக்கும் மடுவுக்கும் இருந்த தாரதம்மியம். 'அவர் மேவார் மனைர். நான் கிளைக்கூட்டமான பட்டி மரபைச் சேர்ந்தவன். சே! சே! ஆசைக்கும் அனலில்லையா!' என்று



தனியே நொந்துகொண்டான் அவன். அத்தனை வருத் தத்திலும் அவருக்காகத் தியாகம் செய்யப்போகிறேமே என்ற நினைப்பு மட்டும் அவளுக்குப் பெரும் இன்பத்தை அளித்தது.

அந்த இன்பத்தின் காரணமாக வரண்ட சிரிப்பு ஒன்றை வெளியிட்டுக்கொண்டே அரண்மனை வெளித் தாழ்வா ரதிதுக்கு வந்த பட்டி ராஜகுமாரியை 'ஸவிதை!' என்ற குரல் ஒன்று தடுத்தது நிறுத்தியது.

அந்தக் குரலை ஸவிதை நன்றாக அறிந்தே இருந்தா னாகையால் அந்தக் குரலுக்குடையவளை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் அஞ்சினாள்.

"அஞ்சவேண்டாம். இதோ பாரி, ஸவிதை!" என்றான் ரணதாலன்.

மன்னன் ஆணைக்குப் பயந்து அவளை ஏறெடுத்துப் பாரித்தான். தகப்பன் வஞ்சக உள்ளத்தின் பிரதிபலிப் பெனத் திகழ்ந்த ரணதாலன் முகத்தில் சற்றே முறுவல் படர்ந்தது. "எதற்காகச் சிரிக்கிறாய், ஸவிதை?" என்று கேட்டான் மன்னனான ரணதாலன்.

"அரண்மனையில் சிரிப்புக்குக்கூடத் தடை உண்டா?" என்றாள் ஸவிதை.

"மகிழ்ச்சி ததும்பும் சிரிப்புக்குத் தடை கிடையாது. ஆனால், உன்னுடைய சிரிப்பு..."

"சோகச் சிரிப்பு என்கிறீர்கள்."

"அப்படித்தான் தோன்றுகிறது."

"இருக்கட்டும்."

"அதனைத் தவிர்த்த நானிருக்கிறேன். இஷ்டப்பட்ட டாக் மேவாரி அரியனை உனக்கும் இடம் தருமே" என்ற

ரணதாலனை, அதிர்ச்சியால் முகம் சிவக்கப் பாரித்தான் ஸவிதை. அவன் கண்களில் காமம் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு விநாடி அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிவிட நினைத்த ஸவிதையின் சிந்தனையில் ஏதோ ஒரு யோசனை துளிரிவிடவே மெள்ள முகத்தில் மகிழ்ச்சியை வரவழைத்துக்கொண்டாள். “மன்னருக்குச் சேடியைக் கண்டால் நகைக்கத் தோன்றுகிறது” என்று அடிபு கனிந்த குரலில் சொவினாள்.

“நீ சேடியாயிருக்கத் தகுந்தவனல்ல, பட்டி ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவன்!” என்றான் ரணதாலன்.

“ஆனால், இன்று சேடிதானே” என்று அவன் வருத்தத்தோடிக் கேட்டான்.

“பட்டத்தை மாற்றிவிடலாம்” என்றான் ரணதாலன்.

“ஆமாம். மாற்றத்தான் வேண்டும்.”

“சேடியிலிருந்து ராணியாக.”

“ஆமாம், இன்னொரு பட்டமும் மாறும்” என்ற ஸவிதை இவன் பட்டந்துறந்து ரகூபன் முடிசூடும் நாளை எண்ணி உள்ளத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டாள்.

“இன்னொரு பட்டம் மாறுமா?” என்று ஏதும் புரியாமல் வினாவினாள் ரணதாலன்.

“ஆம். மன்னர் மன்னராவாரல்லவா?” என்று விஷயத்தை மாற்றிப் பேசினான் ஸவிதை.

“அப்படியானால் உனக்கிஷ்டந்தானா, ஸவிதை?”

“மன்னரிக்கு மக்கள் அடிமைதானே.”

“சே! சே! இனி அடிமையல்ல. உன் கட்டளை என் கட்டளையாகும்.”

“உண்மையாகவா?” என்று கேட்டாள் ஸவிதை.

“இன்றே பார்” என்று சொல்லிச் சென்றாள் ரணதாலன்.

அன்று முதல் அவளுக்கு ராணிக்குரிய மரியாதைகள் அரண்மனையில் நடந்தன. ஆனால், மக்கள் அவளைச் சபித்தனர். ராணியாகுமுன்பே அவள் அடிக்கடி பட்டத்து யானையில் பவனி வந்ததும், அடிக்கடி சிசோதய வீரர்கள் புடைசூழப் பாவிக்காட்டிற்குச் சென்றதும் மக்களுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. இவற்றுடன் ரணதாலை அவளுக்குக் காட்டிய சலுகையும் வதந்திகளைக் கிளப்பிவிட்டன. ஸவிதையைப்பற்றி அவதூறுகள் மலிந்து நின்றன. கிளப்பிய அவதூறுகளின் வித்து காற்றுல் பறந்து, விந்து நதி தீரம் வயில் போய் விழுந்தது.

ஃ

ஃ

ஃ

விந்துவினை பிரளய வேகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு கரையோரம் நடந்த ரகூபன், கமலாகரனை நோக்கிக் கேட்டான்! “இப்படியும் ஒரு வேசி பட்டி வம்சத்தில் பிறக்க முடியுமா, கவிச்வரரே!” என்று.

“யாரைச் சொல்கிறீர்கள்?” உணர்ச்சியற்ற குரலில் எழுந்தது கமலாகரன் கேள்வி.

“ஸவிதை என்னொரு அரசகுமாரி.”

“உம்...”

“ரணதாலனை மணக்கப் போகிறாளாம்.”

“தவறில்லையே அதில்.”

“தவறில்லை. ஆனால், மணமாகுமுன்பே ராணியாக நடிக்கிறாளாம். மணமாலை சூடியவள்தானே பட்டத்து யானை மேல் ஏறமுடியும்?”

“ஆமாம்.”

“இவள் மணமாகுமுன்பே அதில் பவனி வருகிறாளாம்.”

“அப்படியா!”

“ஆமாம்.”

“அத்துடன் பாவிக்காட்டுக்கும் அடிக்கடி சிசோதயர் களுடன் வேட்டைக்குச் செல்கிறாளாம்.”

“ஓகோ!”

அசிரத்தையுடன் பதில் சொல்லிவந்த கவிச்வரனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த ரகூபன், “நான் சொல்வதை நீங்கள் நம்பவில்லை போலிருக்கிறது?” என்று.

“கண்டிப்பாய் நம்புகிறேன். அவள் பட்டத்து யானை மேல் போகிறாள், பாவிக்காட்டுக்கும் போகிறாள். சித்தூர் கோட்டையின் இரு கதவுகளும் மிகப் பலமானவை. இருக்கட்டும்” என்று முன்கினை கமலாகரன்.

“என்ன சொல்கிறீர்கள், கமலாகரரே!” என்று கேட்டான் ரகூபன்.

“இன்றே படைகள் மேவார் நோக்கிப் புறப்படட்டும் தந்தையிடம் சொல்லிவிட்டு நீங்களும் கிளம்புங்கள்.”

“சித்தூர்மீது படையெடுப்பா?”

“ஆம். அதற்குக் காலம் வந்துவிட்டது. நீங்கள் கேட்ட அவதூறு, வதந்தி அதை ஊர்ஜிதப்படுத்துகின்றன” என்று சொல்லி, தூரத்தே தெரிந்த ஆரோ ராணியை அரண்மனையை நோக்கி நடந்தான் கமலாகரன்.

ரகபனுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. ஒரு பெண்ணைப்பற்றிய வதந்திக்கும் படையெடுப்புக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்க முடியும் என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. படைகள் புறப்படுமுன்பாக, “நீங்கள் சித்தார் மன்னனானால் உங்களை எனக்குத் தத்தம் செய்யவேண்டும்” என்று கமலாகரன்கேட்ட வாக்குறுதிக்கும் ரகபனுக்கு அர்த்தம் புரியவில்லை.

ஃ

ஃ

ஃ

ரணதாலனுக்கும் ஸவிதைக்கும் மண முடிப்பதை ரணதாலன் தந்தையும் ஆமோதித்தார். ‘ஸவிதையை ரணதாலன் மணந்தால் பட்டிகள் சோனிகர்களுடன் சேர்ந்து விடுவார்கள். பிறகு, மேவார் அரியணையில் நிரந்தரமாக நமது வம்சத்திடம் நிலைத்துவிடும்’ என்று திட்டம் போட்டான், ரணதாலனின் தந்தை. உஞ்சகத்தால் பிள்ளைக்கு அளித்த அரியணையைப் பட்டி மகள் மண மஞ்சத்தில் உறுதிப்படுத்துவதில் விசேஷ அக்கறை காட்டினான்.

மணநாள் மெள்ள மெள்ள நெருங்கியது. இன்னும் இரண்டு நாட்களிருக்கையில் ஸவிதை கேட்டாள், “விவாகத்திக்கு முன்பு பாவித் காட்டில் வன போஜனம் செய்ய வேண்டாமா?” என்று, ரணதாலனை நோக்கி.

“மணமாவதற்கு முன்பு நாம் இருவரும் போக முடியாதே” என்றான் ரணதாலன்.

“நான் மட்டும் வீரர்களுடன் போய்வர அனுமதியிருக்கிறதா?” என்று கேட்டாள் ஸவிதை.

“போய் வா.”

“பட்டத்து யானைமேல் போகட்டுமா?”

“சம்பிரதாய விரோதமாயிற்றே, ஸவிதை.”

“சம்பிரதாயத்தை ஏற்படுத்துவது மன்னர்கள். மாற்றவும் அவர்களுக்கு உரிமையுண்டு.”

“சரி, கொண்டு போ. ஆனால்...”

“அஞ்சாதீர்கள். யாரும் அறியாமல் இரவிலேயே கொண்டு போகிறேன். நீங்கள் மட்டும் யானைப் பாகனிடம் அறிவித்துவிடுங்கள்.”

“சரி” என்று தலையாட்டினான் ரணதானன்.

அமாவாசை இரவில், பட்டத்து யானை ஸவிதையுடன் ரகசியமாக ஊர்ந்து கோட்டை வாசலுக்கு வந்ததும் காவலரை அழைத்த பட்டி ராஜகுமாரி, “நான் வெளியே சென்று வருகிறேன். திரும்பப் பட்டத்து யானை வந்து பிளிறினாலொழிய கோட்டைக் கதவைத் திறக்க வேண்டாம்” என்று உத்தரவிட்டாள்.

“சரி, ராணி” என்றான் காவலரில் ஒருவன்.

கோட்டை வாயில் திறந்து வெளியே சென்றதும் ‘ராணி போகிறாள்’ என்று சொல்லி நகைத்தான் மற்றொருவன். ‘மணமாகுமுன்பே மனைவியாகிவிட்டாளே!’ என்று கேலியாகச் சிரித்தான் இன்னொருவன்.

அவர்கள் சிரிப்பு அவள் காதில் விழுந்தது. பேச்சும் ஒலித்தது. வீணாகக் கெட்ட பெயரால் உடைந்த உன்னதினுடன் பட்டத்து யானையிது பாலிக் காட்டுக்குச் சென்றாள் ஸவிதை.

முன்னதாகவே அவள் அனுப்பிய கிசோதய வீரர்கள் அங்கு காத்திருந்தார்கள். பாலிக் காட்டில் பந்தங்கள் எரிந்தன. கிசோதயர் விருந்து அமர்ச்சுளமாக நடந்தது. அபின் உண்ட வீரர்கள் வெறிகொண்டு கூத்தாடினர். ‘வருங்கால ராணி’க்கு வாட்களைத் தாழ்த்திக் கூச்சலிட்டனர் சினர். அத்தனை கோலாகலத்திலும், காட்டில் மூட்டிய கிறிய தீக்கு அருகில், கூட்டத்திலிருந்து சற்று தள்ளி வட திசை நோக்கி உட்கார்ந்திருந்தாள் ஸவிதை. நெருப்பில் அவள் முகம் ரத்தக் குழம்புபோல் ஜொலித்துக்கொண்

டிருந்தது. அடுத்த விநாடி யாரோ நூறு பேர் குதிரைகளில் வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்கவே அவள் எழுந்தாள். சிசோதயர்கள் வாட்களை உருவினார்கள். வேண்டாமென்று தடுத்த அவர்களை மறித்து நிறுத்திய ஸவிதையின் முன்பாகச் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கமலாகரனும் ரகூபனும் வந்து நின்றார்கள்.

“சொன்னபடி வந்துவிட்டேன், ஸவிதை” என்றான் கமலாகரன்.

“சொன்னபடி செய்துவிட்டேன்” என்று, பட்டத்து யானையையும் சிசோதயர்களையும் சுட்டிக் காட்டினான் ஸவிதை.

மற்றவர்களுக்கு ஏதும் விளங்கவில்லை. விஷயம் புரியாமல் விழித்தார்கள். ஆனால், சரித்திரம் விளக்கம் தந்திருக்கிறது. அதை ரகூபனும் முடி சூடிய பின்னரே புரிந்து கொண்டான்.

*

*

*

அரண்மனையில் ராணிகளுக்கான பன்னியறையில் படுத்துக் கிடந்த ஸவிதையை அரசனான ரகூபன் நெருங்கினான்.

ஸவிதை கோபம் கலந்த பார்வையை அவன்மீது நாட்டி, “வேசியிடம் உங்களுக்கென்ன அலுவல், அரசே?” என்று கேட்டாள்.

ரகூபன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு பணிவான குரலில் பேசினான். “ஸவிதை, கவிச்வரர் என்னையே தத்தம் செய்யச் சொன்னார். அவர் கொடுத்த பரிசல்லவா நான்?”

“அவர் விந்து நதிக்குப் புறப்படு முன்பு பரிசு கொடுப்பதாகச் சொன்னார். கடமையைச் செலுத்தப் பரிசு எதற்கு, மகாராஜா?”

“அப்படியானால் ஏன் என்னை மணந்தாய்?”

“உங்கள் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய.”

“இது கட்டாய விவாகமா?”

“நீங்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் அப்படித்தான்.”

“இல்லை, ஸவிதை இல்லை. உன் தியாகத்தை நான் நன்கு அறிவேன்.”

“அதைவிட என் ஒழுக்கத்தைப்பற்றியும் அறிவீர்கள்.”

ரகூபன் பெருமூச்செறிந்துவிட்டுச் சொன்னான்: “ஸவிதை, பட்டத்து யானை பிளிறினால்தான் சித்தூர் கோட்டைக் கதவுகள் திறக்கப்படும் என்ற சம்பிரதாயம் எனக்கு எப்படித் தெரியும்? பட்டத்து யானை பிளிறியும் கதவுகள் திறக்காவிடில் சித்தூர் அழிந்துபோகும் என்ற பவானிமாதா உத்தரவு இருப்பதையும் நான் எப்படி அறிவேன்? அந்தப் பட்டத்து யானையைப் பெற, சிசோதயர்களைப் பாவிக்காட்டில் திரட்டி என் பக்கத்தில் சேர்த்து, நீயும் கவிச்வரரும் சேர்ந்து செய்த சதி எனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“சதியா, மன்னவா?” என்று குரல் கேட்டுத்திரும்பினான் ரகூபன். ஸவிதையும் படுக்கையிலிருந்து எழுந்தாள். வாயிற்படியில் கமலாகரன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

“ஆம், சதியில்லாமல் என்ன?” என்று கேட்டான் ரகூபன்.

“சோனீகர்கள் சதியால் அபகரித்த அரியணையை சதியால் திரும்பிப் பெற்றோம். வஞ்சத்தை வஞ்சத்தால் வெல்வதை தர்ம சாஸ்திரம் ஒப்புக்கொள்கிறது” என்று கவிச்வரன்.

“அதற்காக அரசகுமாரியீது அபவாதம் ஏற்படும்படி செய்துவிட்டீர்களே” என்று ரகூபன்.

“உயிரைவிட மானம் பெரிது. அதையே தியாகம் செய்தாவிட்டி ராஜகுமாரி. அதைத் தாங்கள் திருப்பியளிக்க வேண்டும்” என்றான் கவிச்வரன்.

“ஸவிதை என்னை ஏற்கவும் மறுக்கிறாளே.”

“அதற்கு ராஜகுமாரிக்கு உரிமையில்லை. அதுவும் மலரை உறிஞ்ச வண்டு மலரிடமும் அனுமதி கேட்பதில்லை. உரிமையுடையவன் உரிமையை அடையவேண்டும். மேவாரிட்டம் உங்கன் உரிமை. அதற்காகப் போரிடவில்லையா?” என்று குறிப்பாகக் கவிதைகளைப் பொழிந்துவிட்டு வெளியேறினான் கவிச்வரனான கமலாகரன்.

ரகபன் உதட்டில் சிரிப்பு துளிர்ந்தது. உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட உறுதி முகத்திலும் ஒளிவிட்டது. பேசாமல் சென்று கதவைத் தாளிட்டுத் திரும்பிப் பஞ்சையை நோக்கி நடந்தான். அவன் முகத்திலிருந்த உறுதியைக் கண்டு அவள் நடுங்கினாள். உரிமையைப் பெற வருகிறான் அந்த அரசகுமாரன் என்று நினைத்து அதைத் தூண்டிவிட்ட கவிச்வரனை நினைத்தான். அந்த நிந்தனையில் எத்தனை இன்பத்தை அடைந்தான்? கவி அளித்த பரிசு அத்தனை இன்பமாகவும் முரட்டுத்தனமாகவும் இருக்குமென்பதை அன்றுதான் உணர்ந்தான் பட்டி ராஜகுமாரி.

அன்று இரவு கவிச்வரன், வீட்டில் பூசைப் பெட்டியினை விளக்கேற்றினான். ஓலைகளை எடுத்தான், நமஸ்கரிக்க அல்ல. எழுத்தாணியை அவற்றின்மேல் ஓட்ட. அரண்மனையில் காதல் மலர்ந்தது. கவி வீட்டில் கவிதை மலர்ந்தது!

வினையின் வழி

பாவைனமே பல காதலிகளுக்குப் பரவித் திடந்ததால் மாருஸ்தனி என்று பிரபலமான அந்த வெண்மணற்பரப் பிலும், பஞ்சநதி ஓரமாகக் கிடந்த வராஹகுல ராஜபுத்திரர் களின் தலைநகரம் மட்டும் செடிகொடிகளுடன் சற்றே செழித்துக் கிடந்ததால், அந்தி ஆதவன் அந்தத் தலைநகரத் துப் புஷ்பச் சோனையை வெகு ஆசையுடன் தழுவிக்கொண்டிருந்தான். அதன் விளைவாகப் பொன்னிறம் பெற்ற மஞ்சள் நிறச் செண்பக மலர்கள் தங்கள் பக்கத்தே நடந்து சென்ற சந்திரமுகியின் கன்னங்களை மெல்ல மெல்லத் தடவிக்கொடுத்தாலும் அவற்றை ஏறெடுத்தும் பாரிக்காத அந்த வராஹ குல ராஜகுமாரி, வெறித்த பாரிவையுடன் அந்தச் செடிகளைத் தாண்டி நடந்துகொண்டிருந்தான். அவன் வெறித்த பாரிவையில் ஒரு கலக்கம் இருந்தது. சற்றே தளர்ந்த நடையில் ஓர் அசதி தெரிந்தது. அசதி தரும் பருவமல்ல அது, கலக்கம் தரும் காலமுமல்ல அந்த மனோகர அந்திவேளை. பதினெட்டு வயதேயான அந்த ராஜ்

குமாரியின் அங்கங்களிலெல்லாம் பருவம் துள்ளி விளையாடவே செய்தது. ஆனால், அந்தப் பருவத்தின் துடிப்பை, இயற்கைச் சிற்பியின் கரங்கள் செப்பனிட்ட இணையற்ற அழகை பலிதமற்றுப் போகும்படியாக மூன்று ஆண்டுகளாக எழுந்து அவள் புத்தியைக் குழப்பிக்கொண்டிருந்த துன்ப அலைகளை மட்டும் அடக்க வழி தெரியாமல் அவள் திகைத்தாள். ஆண்டுகள் அவள் அழகைச் செப்பனிடச் செப்பனிட அவள் புதிதியும் அந்தப் பழைய துன்பச் சுமையை அதிகப்படுத்திக்கொண்டிருந்ததால், அவள் அங்கலாவண்யத்துக்கும் புத்தியின் சேஷடைக்கும் சதா ஒரு போர் இருந்து கொண்டே இருந்தது. எந்தக் குற்றத்தையும் செய்யாத அந்த ராஜகுமாரி, அவள் தந்தை செய்த குற்றத்துக்காக உலக அபவாதத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அந்தச் சம்பவம் நடந்து வருடங்கள் மூன்று முடிந்து விட்டன. ஆனால், உலக அபவாதம் மட்டும் முடியவில்லை. தனது தலைநகரத்து ராஜவீதிகளில் முக்காடிட்டுப் புரவிமேல் சென்ற சமயங்களில், மக்கள் தன்னை வெறுப்புடன் பாரிப்பதை முக்காட்டுக்குள்ளிருந்தே அவள் உணவித்தாள். கொண்காரன் மகள் என்று மக்கள் பேசும் பேச்சும் அவள் காதில் பராபரியாக விழத்தான் செய்தது. ராஜபுதனத்துத் தெருப் பாடகர்கள்கூட அந்தப் பயங்கர சம்பவத்தைப்பற்றிக்கவிகள் புனைந்திருப்பதை அவள் உணர்ந்தாள். வராஹ ராஜ புதிதிரர்களின் விரோதிகள் சிலர் அந்தப் பாடல்களில் ஒன்றிரண்டை ஒலையில் பொறித்து சந்திர முகிக்கும் அனுப்பி வைத்தார்கள். மூன்று வருஷத்திற்குப் பின் அன்றும் ஓர் ஓலை வந்திருந்தது அவளுக்கு. அந்த வேளையில் செண்பகச் சோலையில் நடந்து சென்ற அந்த நேரத்திலும் அவள் பாவாடையில் செருகப்பட்டிருந்த அந்த ஓலை அவள் இடைப்பகுதியை மெல்லக் கடித்து, நடையில் அவள் இடை அசைய அசைய, 'அடிப்பாவி அடிப்பாவி' என்று கூறிப் பகிசப் பகுதியில் அடிக்கடி கீறிக்கொண்டிருந்தது.

அவன் குலத்தவர் புரிந்த அதர்மச் செயல் அது. பட்டிகுல ராஜபுத்திரர்களைப் பழைமை போரிட்டும் வெற்றி கொள்ள முடியாத வராஹ ராஜபுத்திரர்கள், சூழ்ச்சியால் அந்தத் திருப்பணியை முடித்துக்கொண்டதை ராஜபுதனம் முழுதும் அறிந்திருந்தது. பட்டிவம்ச அரசனான பிஜிசும் ஹனின் மகன் தேவராஜனுக்குத் தனது மகள் சந்திரமுகியைக் கொடுப்பதாக வராஹ குல மன்னன் அழைத்ததை நம்பிவந்த பிஜிசும்ஹனையும், அவன் வீரர்களையும் நிராயுத பாணிகளாக இருந்த சமயத்தில், தனது அரண்மனையில் வெட்டி வீழ்த்தினான் சந்திரமுகியின் தந்தை. இதை அறிந்த ராஜபுதனம் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்தது. வராஹர்களை மட்டுமன்றி அவர்கள் துணைவர்களான லங்காஹ ராஜபுத்திரர்களையும் காறித் துப்பிப் பசிவுக்கரித்தது. இப்படி சுய ஜாதிகளால் ஒதுக்கப்பட்ட வராஹ, லங்காஹ ராஜபுத்திரர்களின் மனத்தில் ஒரே ஒரு திகில் மட்டும் இருந்துகொண்டிருந்தது. எந்தத் தேவராஜனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுப்பதாக அழைத்திருந்தார்களோ அந்தத் தேவராஜன் மட்டும் அந்த மரணக் கூடத்திலிருந்து எப்படியோ தப்பிவிட்டான். பட்டிவம்ச ராஜபுத்திரர்களின் பழி வாங்கும் உணர்ச்சியை உணர்ந்திருந்த வராஹர்களும், லங்காஹர்களும், என்று தேவராஜனின் பழிவாங்கும் வாள் தங்கள் எல்லையில் தலை காட்டுமோ எனறும் ஏங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த ஏக்கத்தை மட்டும் அடையவில்லை வராஹ ராஜபுத்திரியான சந்திரமுகி. 'சுய ஜாதியின் பழிச்சொல்லைவிட மரணம் அதிதனை கடினமானதல்ல' என்று நினைத்தாள் அந்த ஏந்திழை. அந்த அகோரச் செயலுக்குப் பிறகு எந்த ராஜபுத்திரனும் தன்னை மனமுடிக்க வரமாட்டான் என்பதைத் திட்டமாக நம்பிய சந்திரமுகி, தனக்கும் தான் நடந்து செல்லும் அந்தச் சோலைக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்று நினைத்துத் தன் மனதுக்குள்ளே துன்பச் சிரிப்பும் சிரித்துக்கொண்டாள். "இந்தச் சோலையிலும் யாரும் வருவ தில்லை. இந்தப் புஷ்பங்களை அனுபவிப்பாருமில்லை. நானும்

இந்தச் சோலை மாதிரிதான் என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டாள். பிறகு, மடியிலிருந்த ஓலையை ஒரு முறை எடுத்துப் படித்தாள். அந்த வசைப் பாடல் எத்தனையோ அழகாயிருந்தது. அழகில் எத்தனை துன்பமிருக்கிறது என்று நினைத்து, மீண்டும் ஒருமுறை வெளிப்படையாக நகைத்த சந்திரமுகியின் காவில் ஏதோ சில்விடவே சட்டென்று சுய உணர்வு பெற்றுத்தான் நந்தவனத்து வாசியருகே வந்துவிட்டதை அறிந்தாள்.

அந்த வாவியை நோக்கிய சந்திரமுகி, ராஜபுதன மக்கள் மனத்தில்தான் நான் சம்பந்தப்பட்டவரை ஈர மில்லை. நீயாவது உன் ஈரத்தை என் காவில் பாய்ச்சுகிறாயே என்று அதைப் பாராட்டிக்கொண்டே வாவியின் முகப்பில் உட்கார்ந்து, பாவாடையை முழந்தாளவரை தூக்கிக் கால்களைச் சுனையில் விளையாடவிட்டாள். தலைநகரத்துக்கு வெளியே பஞ்சநதி பாய்ந்துகொண்டிருந்ததால் அந்த மணற்பிரதேசத்திலும் ஊற்றெடுத்துச் சிறு குளமாகத் தேக்கப்பட்டிருந்த அந்த வாவியின் துல்யமான சில்லென்ற நீர் அவள் கால்களுக்கு மட்டுமல்ல உள்ளத்துக்கும் ஓரளவு சாந்தியை அளித்தது. ஆனால், சாந்தியடையத் தான் பிறந்தவளல்லவென்பதை அடுத்த விநாடி அந்த ராஜ குமாரி உணர்ந்துகொண்டாள். “எடு காலை” என்ற உஷ்ணமான சொற்கள் அவளை ஓர் உலுக்கு உலுக்கவே, சட்டென்று வாவியிலிருந்து கண்களை நீக்கி, அந்தச் சொற்களை உதிர்த்தவன் யாரென்று பார்த்துக் கண்களைப் பக்கப் பகுதியில் திருப்பினாள். அப்படித் திரும்பியவன் ஸ்தம்பித்து சில வினாடிகள் உட்கார்ந்தபடியே இருந்தாள்.

அரசகுமாரியை அவன் நந்தவனத்திலேயே, அப்படி அலட்சியமாகத் தூக்கியெறிந்து பேசியவன் ஒரு வாலிபப் பிராமணன். அதுவும் சந்நியாசி. அவன் அகன்ற மார்புப் பிரதேசத்தின் குறுக்கே முப்புரிநூல் தவழ்ந்துகொண்டிருந்தது. விசாலமான நெற்றியில் தீட்டிக்கிடந்த கோபி

சந்தனம் அவன் முகத்துக்குத் தெய்வீகக் கனையை அளித்துக் கொண்டிருந்தது. உட்கார்ந்த நிலையிலேயே ஒற்றைநாடியாக உயரமாக இருந்த அவன் தேகம், அவன் எழுந்து நின்றால் இன்னும் அதிக உயரமிருக்கும் என்று எண்ணிய ராஜகுமாரி, அவன் நீண்ட கரங்களின் வன்மையைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டாள். இத்தகைய அழகான ஆண்மகன் இத்த வாஸிப வயதில் ஏன் துறவியானான் என்று நினைத்து மெள்ள வருந்தவும் செய்த சந்திரமுகி, அவன் மேலே தவழ்ந்து சென்ற காவியைக் கண்டு, 'இந்த ஜோகி எப்படி நந்தவனத்துக்குள் நுழைந்தான்' என்று தன்னைத்தானே கேட்டும் கொண்டாள். காக்கையின் இறகுகளைப்போல் கத்தரித்துவிடப்பட்டு, தோள்களைச் சற்றே தொட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் குழல்களையும் இரண்டு பெரிய சட்டிகள்போல் தன்னை முறைத்து நோக்கிய கண்களையும் கண்ட அரசகுமாரி அவன் துணியைக் கண்டு ஓரளவு வியக்கவும் செய்தாள். யாரும் புகக்கூடாத அரண்மனைத் தோட்டத் துள் நுழைந்ததன்றித் தன்னை அதட்டவும் முற்பட்ட அந்த வாஸிப ஜோகியின் நெஞ்சரம் எத்தன்மையதாயிருக்க முடியும் என்று நினைத்தும் பார்த்தான் சந்திரமுகி.

ஜோகியின் மனோநிலையும் அந்தச் சமயத்தில் ஒரு தெவிடவில் இல்லை. சந்தியாவந்தனம் செய்துகொண்டிருந்த சமயத்தில், அதுவும் அந்தச் சூரியனுக்கு அரங்கியம் கொடுக்க நீரை எடுத்த வேளையிலே, சரேலென்று அபிவிதிர்மாகக் காலைக் குறுக்கே நீட்டிய அந்த அழகியை நோக்கிக் கோபத்தால் நிடரென இறைத்துவிட்டானேயொழிய அடுத்த விநாடி அவன் வாய் அடைத்தே போய்விட்டது. முழந்தாள்வரை ராஜகுமாரி பாவாடையைத் தூக்கிக்கொண்டு கால்களை வானி நீரில் விளையாடவிட்டதால், கண்ணுக்குப் புலனான அவன் மலரடி விரவிதழ்களையும் அதற்கு மேலே செக்கச் செவேலென்று திண்மையுடன் அசைந்த ஆடு சதைப் பகுதியையும் பார்த்ததும் மூச்சை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்ட ஜோகி, மேலும் தன் கண்களை அவன்மீது ஒட்டினான்.

பாவாடை இறுக்கி கிடந்த இடைக்குக் கீழேயும் மேலேயும் எழுந்த அங்கலாவண்யங்கள் ஜோகியின் அறிவை அடியோடு எங்கோ கொண்டு சென்றுவிட்டதால் அந்தி வானவனுக்கும் அர்க்கியம் விடவில்லை அவன். இரு கைகளிலும் ஏந்தியிருந்த நீர், வாவியில் விழுந்தது. எதிரேயிருந்த அழகுச் சிங்கை அர்க்கியத்தை விட்டான் அந்த ஜோகி, கைகள் செயலிழந்ததால் இரண்டாம் முறை அர்க்கியத்தை எடுக்கவில்லை அந்த வானிப் பிராமணன். அவன் கண்கள் செயலிழக்காததால் தாவணியும் பாவாடையும் காத்து நின்ற அழகுகளையும் அவன் அரவிந்த நேத்திரங்களையும் அவன் ஆராய முற்பட்டான்.

இதனால் வெட்கத்தையும் கோபத்தையும் ஒருங்கே அடைந்த சந்திரமுகி, “என்ன பார்க்கிறாய், ஜோகி?” என்று சற்று அதட்டலாகவே கேட்டாள். இந்த அதட்டலால் தானிருந்த இடத்தை உணர்ந்துகொண்ட ஜோகி, உட்கார்ந்த நிலையிலிருந்து வெகு கம்பீரமாக எழுந்து நின்றான். உணர்ச்சிகளை அவன் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அடக்கிக் கொண்டதை அவன் கண்களிலிருந்தே அறிந்துகொண்டதால் ஆச்சரியப்பட்ட சந்திரமுகி, “என்ன பார்க்கிறாய், ஜோகி?” என்று இரண்டாம் முறை தன் கேள்வியைத் திருப்பினாள்.

ஜோகியின் கண்கள் நிர்ப்பயமாக அவளை நோக்கின. “என் மாலைக் கடனில் குறுக்கிட வந்த பாவியாடென்று பார்க்கிறேன்” என்றான் அவன். அப்படிச் சொன்ன அவன் குரலில்தான் கடுமையிருந்தது. முகத்தில் கடுமையிலலை. கருணையே வழிந்தது. ஓரளவு வருத்தமும் அந்தக் கண்களில் ஆழ்ந்து கிடந்தது.

இவற்றையெல்லாம் கவனித்த ராஜகுமாரி தன்னைப், போல் அவனும் ஏதோ மீளாத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறா

னென்பதைப் புரிந்துகொண்டான். துன்பத்தில் சிக்கியவர்களுக்குள் ஏற்படும் பரஸ்பர அனுதாபம் அவன் உள்ளத்திலும் ஏற்படவே, அடுத்தபடி பேசிய வார்த்தைகளில் கருணையே காட்டத் தொடங்கிய ராஜகுமாரி, “பாவியாரென்பதைப் பிறகு சொல்கிறேன். இந்த நந்தவனம் யாருடையது என்று நீ புரிந்துகொண்டாயா?” என்று வினவினாள்.

ஜோகி தாமதிக்காமல் பதில் சொன்னான்: “இதாவும் பாவிகள் நந்தவனம்” என்று.

தன் தந்தையையும் தன் குலத்தையுமே ஜோகி அப்படிச் குறிப்பிடுகிறானென்பதை உணர்ந்துகொண்ட சந்திரமுகி, தன் வேல்விழிகளை அவன் முகத்தில் நாட்டி, “பாவம் செய்யாதவர்கள் உலகத்தில் இருக்கிறார்களா, ஜோகி?” என்று கேட்டாள்.

“இல்லை” என்றான் அந்த வாலிப ஜோகி.

“அப்படியானால் என் தந்தையை மட்டும் ஏன் எல்லோரும் தூற்றுகிறார்கள்?” என்று, வருத்தம் தோய்ந்த குரலில் கேட்டாள் சந்திரமுகி.

“உன் தந்தை...” என்று கேள்வி கேட்டு, அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினான் ஜோகி.

“வராஹ குலத்தனைவர். இந்த நாட்டு மன்னர்” என்றான் சந்திரமுகி.

“நீதான் சந்திரமுகியா!” என்று ஆச்சரியம் ததும்பும் குரலில் கேட்டான் ஜோகி.

அவன் முகத்தில் விரிந்த வியப்பும் குரலில் தோய்ந்த அதன் பிரதிபலிப்பும் சந்திரமுகிக்குப் பேராச்சரியமாயிருந்தன.

தது. தன் பெயரைக் கேட்டதும் அத்தனை பேரும் வெறுக்கவில்லை என்று நினைத்த ராஜகுமாரி, அவன் இன்னும் என்ன சொல்லப் போகிறானென்பதை அறிய “ஆம், நான்தான் சந்திரமுகி” என்றாள்.

“ஆச்சரியம்!” என்றாள் மீண்டும் ஜோகி.

“இதில் ஆச்சரியத்திற்கு என்ன இருக்கிறது?”

“உன்னைப் பாவியின் மகன் என்று மக்கள் துற்றுகிறார்களே!”

“ஆம்.”

“கவிகளும் உன்னைப்பற்றிக் கொடிய கவிகளை இயற்றியிருக்கிறார்கள்.”

“அதையும் அறிவேன்.”

“ஆனால், உன் முகம் நிர்மலமாயிருக்கிறதே?”

“ஏனிருக்கக் கூடாது?”

இதற்கு ஜோகி பதில் சொல்லவில்லை. ஏனிருக்கக் கூடாது? சேற்றில் செந்தாமரை ஏன் முளைக்கக்கூடாது? பாவத்திலும் ஏன் புண்ணியம் விளையக்கூடாது? இரணியன் வயிற்றில் பிரகலாதன் பிறக்கவில்லையா? என்று தனக்குள்ளேயே சேட்டுக்கொண்ட ஜோகி, கடைசியில் வாய் திறந்து பேசினான்: “சந்திரமுகி! இந்த நந்தவனத் தோட்டத்துக்கு தினம் நான் வருகிறேன். ஆனால், உன்னைச் சந்தித்ததி ல்லை நீ இப்படியிருப்பாயென்று நான் கற்பனைகூடச் செய்ய வில்லை. நீ நிர்மலமானவள் என்று புரிகிறது. உன் தந்தை பாவம் செய்தவன். பாவம் எல்லோரும் செய்கிறார்கள். பாவத்திலும் ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கிறது. வாளால் வெற்றி கொள்ளமுடியாத குலத்தைப் பெண் கொடுப்பதாக அழைத்து, அதாவது உன்னைக் குறிப்பிட்டு வஞ்சகமாக அழைத்து, விருந்துண்ணும் வேளையில் கொல்வது பஞ்சமா

பாதகம். அதனால்தான் மற்ற ராஜபுத்திரரிகளும் உங்களின் குலத்தை வெறுக்கிறார்கள்” என்று.

“விரோதிகளை வெற்றி கொள்ளத் தந்திரம் ஒரு வகையல்லவா?” என்று கேட்டான் சந்திரமுகி.

“ஆம். உன் தந்தை செய்த தந்திரத்தை நீ ஒப்புக் கொள்கிறாயா?” என்று கேட்டான் ஜோகி.

“ஏன் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது?” விம்புக்காசகி கேட்டான் சந்திரமுகி.

“இதை நினைப்பில் வைத்துக்கொள், சந்திரமுகி” என்று கூறிய ஜோகி, சந்தியாவந்தனத்தைப் பாதியிலேயே விட்டு இக்கமேககி கிளம்பினான்.

“ஜோகி! ஜோகி! நீ யாரென்பதைச் சொல்லிவிடவே” என்று கேட்டான் சந்திரமுகி.

சற்றே திரும்பிப் பாரித்த ஜோகி, “ஜோகி பாபா ஹீ தரைத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

“தெரியும்” என்றான் அரசகுமாரி.

“அவரீ மகன்” என்று பதில் சொன்ன ஜோகி, மேலும் அங்கு நிற்காமல், விடுவிடு என்று நடந்துவிட்டான்.

மாலைக் கடனைப் பாதியில் விட்டு நடந்து சென்ற அந்த வாலிப ஜோகியைக் கண்கண்ட மட்டும் பாரித்துக்கொண்டிருந்த சந்திரமுகி பெருமூச்செறிந்தான். அவள் எண்ணிக்கன் அந்த வாலிபனின் அழகை, வட்டமிட்டுப் பூரித்துக் கொண்டிருந்தன. வீரனான பட்டி ராஜபுத்திரனுக்கு வாழ்க்கைப்பட இருந்த தான், போயும் போயும் அரண்மனைப் புரோகிதன் பிள்ளையிடம் லயிப்பதை நினைத்துத் தன்னைத் தரவே வெறுத்துக்கொண்டான். அந்த வெறுப்புடன்

அரண்மனையை நாடிய சந்திரமுகி, தன் தந்தையிடம் புரோகிதன் மகனைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தாள்.

வராஹகுலத் தலைவன் தன் மகனைப் பெரிதும் கடிந்து கொண்டான். “புரோகிதன் மகனை நான் கண்டதில்லை, சந்திரமுகி. ஆனால், ஜோகி மாலைக் கடனைச் செய்யும்போது நீ குறுக்கிட்டது பிசகு” என்றான்.

“அது பாவந்தான். அது மட்டுமல்ல, அவர் மாலைக் கடனை முடிக்காமல் சென்றுவிட்டார்” என்றும் கூறினான் அரசகுமாரி.

ஏதோ விஷஜந்து கடித்ததுபோல் துள்ளி யெழுந்தான் வராஹகுலத் தலைவன். “என்ன! மாலைக் கடனை முடிக்காமலே சென்றானா?” என்று சீறினான் மன்னன். “எங்கே, அவன் எப்படியிருந்தான் சொல்” என்று கேட்டான்.

‘ஜோகியின்’ அங்கலாவணியங்களை அப்படியே விவரித்தாள் சந்திரமுகி. அடுத்த விநாடி, “புரிந்தது! புரிந்தது! தேவராஜன் எப்படித் தப்பினான் என்பது புரிந்தது” என்று மீண்டும் சீறினான் வராஹகுல மன்னன்.

“என்ன, தேவராஜனா! அவர்...?” என்று மேலே பேச முடியாமல் திணறினான் சந்திரமுகி.

“ஆமாம்; உனக்கு மணம் செய்ய அழைத்து வரப்பட்டவன். பட்டி வம்ச இளவரசன்! எப்படியோ தப்பிவிட்டான். எப்படி நீ அவனைப் போக அனுமதித்தாய்?” என்று இடிபோல் இறைந்தான் மன்னன்.

“நான் அவரைப் பார்த்ததேயில்லையே” என்றான் சந்திரமுகி.

மேற்கொண்டு விவாதிக்கும் நிலையில் இல்லை வராஹ குல மன்னன். ஜோகி ஹீதனையும் அவன் மகனையும் பிடித்துவர வீரர்களை ஏவினான்.

ஃ

ஃ

ஃ

இது நடந்து இரண்டு நாட்கள் கழித்து அதே அந்திப் பொழுதில் வராஹ ராஜபுத்திரர்களின் ஆஸ்தாஹ புரோகிதனான ஜோகிஹீதனும் அப்பொழுதும் ஜோகி உடையே தரித்திருந்த பட்டி ராஜகுல இளவலும் ராஜபுதனப் பாலை வனத்தின் மற்றொரு பகுதியில் நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தார்கள். அந்திப்பொழுது நெருங்கி நீண்ட நேரமாகியும், மலை வாயிலில் விழு ஆதவன் தன் உக்கிரத்தைப் பெரிதும் அடக்கிக்கொண்ட அந்தத் தருணத்திலும், பாலைவனத்தின் உஷ்ணம் சிறிதும் அடங்காமலே இருந்தது. தகிக்கும் மணலுக்கு ஜோகிகள் இருவரின் பாதக்குறிகளும் பாதுகாப்பளித்த போதிலும் சுற்றிலுமிருந்த உஷ்ணத்தைத் தணிவக வழியேதுமில்லாததால் இரண்டு ஜோகிகளின் உடல்களும் செக்கச் செவேலெனச் சிவந்து அந்திவானத்தின் எழிலுடன் போட்டி போட்டன. அப்படிச் சிவந்த முகத்துடன் எதிரே தூரத்தில் தெரிந்த சிறு கட்டடங்களையும் சின்னஞ்சிறு மரங்களையும் ஊன்றித் கவனித்த ஹீதன், பட்டி ராஜபுத்திரனை நோக்கி, “இனி வராஹர்கள் நம்மை அணுக முடியாது, அதோ தெரிவதுதான் பூதபுரி” என்று தன் கையால் இடத்தையும் சுட்டிக் காட்டினான்.

அத்தனை வெயிலிலும் துளிச்சூட ஆயாசமடையாத தேவராஜன், தூரத்தே எழுந்த சின்னஞ்சிறு கட்டடங்களுக்கும் ஏற்றத்தது நோக்கி, “பூ...இததானா பூதபுரி?” என்று அலுத்துக்கொண்டான்.

ஜோகி ஹீதன் ஆச்சரியத்துடன் அந்த ராஜபுத்திரனை நோக்கினான். “ராஜகுமாரா! உன் அகிலையின் தந்தைக்கு

உரிய அரசு அது. இனி, உன் புகலிடம், அதைக் குறை கூறுவது முறையல்ல” என்றும் சொன்னான்.

“புகலிடம் பழைந்ததாயில்லை, ஹாரீதரே! அந்த வீடுகளுக்குப் பின் கோட்டையிருப்பினும் அது சிறு கோட்டையாகவே இருக்கமுடியும். இங்கு வராஹரீகள் வந்தால் நாம் அவர்களை முறியடிப்பது முடியாத காரியம்” என்று பதில் சொன்னான் தேவராஜன்.

“உன் அன்னை இங்கு இருக்கிறாள்” என்று சுட்டிக் காட்டினான் ஹாரீதன்.

“இனி இருக்கமாட்டான்” என்றான் தேவராஜன்.

“வேறு எங்கு போவான்?”

“இனி வேறு எங்கு போகவேண்டும்? நான்தான் வந்து விட்டேனே. கணவனை இழந்த ராஜபுத்திரி இருப்பதற்குத் தகுந்த இடம் தந்தை வீடல்ல. ஒன்று, விண்ணாவது; இல்லை யேல் மகனிருக்குமிடம்.”

“உனக்கே இருப்பிடமில்லையே.”

பாலவனத்தைவிட வறட்சி ஒலிக்கும்படியான சிரிப்பொன்றை உதிரவிட்டான் தேவராஜன். “பட்டிகள் வரலாறு தாங்கள் அறியாததல்ல. பட்டிகள் இடமில்லாது தவித்த காலத்தில் ராஜா கஜன் கஜனிக் கோட்டையைக் கட்டினான். இரண்டு தலைமுறைகளுக்குப் பிறகு அங்கிருந்து விரட்டப்பட்ட பட்டிகளுக்கு ராஜா துன்னோ, துன்னுதா கோட்டையைக் கட்டினான். இப்பொழுது தேவராஜன் தேவர்கள் கோட்டையைக் கட்டுவான். ‘தேவ்கர்’ சீக்கிரம் நிரமாணிதகப்படும். பட்டிவம்சம் வெட்ட வெட்ட முனைக்கும். அதை யாராலும் அழிக்க முடியாது. அதன் எதிரிகள்தான் இறுதியில் அழிவார்கள்” என்று கூறிய தேவராஜன்

னுடைய உணர்ச்சி வேகத்தைக் கண்ட ஹரீதன் அசத்து போனான். இத்தனை நான் தன்னிடம் ஆட்டுக்குட்டியாக அடங்கித் திடந்தது, உண்மையில் புலிக்குட்டியென்பதைப் புரிந்துகொண்டான். 'புலிக்கு என்னதான் ஆட்டுத் தோலைப் போர்த்தினாலும் அதன் சொரூபத்தை எப்படி மறைக்க முடியும்' என்றும் நினைத்தான் ஹரீதன். "சுபாவத்தை மறைக்க முடியாததால்தான் இவன் மாலைக் கடனைப் பாதியில் விட்டு விட்டு ஓடி வந்தான். அதிலிருந்துதான் வராஹகுல மன்னன் இவன் என்னிடம் மறைந்துறைவதையும் ஊகித்துக் கொண்டான். நல்ல வேளை! அரசகுமாரி செய்தியனுப்பினாள். இல்லாவிடில் இத்தனை நேரம் இரண்டு பேரையும் வெட்டிப் போட்டிருப்பான் மன்னன். ஆனால், அரசகுமாரி ஏதற்காகச் செய்தியனுப்பினாள் விரோதியைத் தப்புவிக்?" என்று நினைத்து நினைத்துப் பார்த்து விடை காணாது தவித்த ஹரீதனுக்கு, திடீரெனப் பட்டி ராஜகுமாரன் தொடங்கிய பேச்சு காரணத்தை உணர்த்தியது.

"ஹரீதரே! அத்தகைய வஞ்சகனுக்கு எத்தனை நல்ல மகள் பிறந்திருக்கிறாள், பார்த்தீர்களா?" என்று கேட்டான் தேவராஜன்.

"உனக்கு ராஜகுமாரியை நன்றாகத் தெரியுமா?" என்று வினவினான் ஹரீதன்.

"தெரியாது. ஒருமுறைதான் பார்த்தேன்!" என்றான் தேவராஜன்.

"அதிலிருந்தே புரிந்துவிட்டது போலிருக்கிறது" என்ற ஜோகி ஹரீதன், விஷமமாகப் புன்முறுவல் செய்தான்.

தேவராஜன் பதிலிலும் சொல்லாமல் நடந்தான். அந்த விரோதி மகளின் சந்திரவதனம் அவன் இதயத்தில் அடிக்கடி எழுந்துகொண்டிருந்தது. அவள் அம்புஜ விழிகளில் தவழ்ந்த நிரந்தர சோகம் அவனுக்குச் சொல்லவொண்ணாத

துன்பத்தைத் தந்தது. “அந்தத் துன்பத்தை நான் துடைக்கிறேன், பயப்படாதே ராஜகுமாரி. உன்னைப் பாவியின் மகளாக வசைபாடிய சனிகள், வீரனின் மனைவியாகப் புகழ் பாடச் செய்கிறேன்” என்று மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொண்டான். ஆனால், பூதபுரி அரசன்மனையில் அவன் அன்னை யளித்த ஆணை அந்த எண்ணத்தைத் தூண்டுதலாக அடித்தது.

பீஜிசும்மனின் மனைவி தன் மகனை மார்புற அணைத்தாள். பிறகு, அவனை எட்டி நிற்க வைத்துப் பார்த்தாள். “உம்! பட்டி ராஜபுத்திரன் ஒரு ஜோகி! உடலில் வேதியரின முப்புரி நூல். வாளேந்த வேண்டிய கரம் காலை மாலை அர்க்கியங்களை ஏந்திக்கொண்டிருந்ததா?” என்று அலுதிதுக்கொண்டான்.

ராஜ மாதாவுக்கும் ராஜபுத்திரனுக்கும் சிறிது தவன் நின்ற ஹரிதன் நிர்ப்பயமாகப் பேசினான். “தேவி! அந்த முப்புரி நூல் உன் மகனைக் காத்தது. வராஹகுல வீரர்கள் வெட்டவருகிறார்கள் என்று தெரிந்ததும் பூனூலை இவனுக்கு மாட்டி, என் பக்கத்தில் உட்கார வைத்து, என் மகனென்று பொய் சொன்னேன். அந்தப் பொய்யை நிகை நிறுத்தப் பிரதி தினம் சந்தியாவந்தனத்தையும் சொல்லி வைத்தேன். ஆனால், வாள் வித்தையை விடவில்லை. இரவில் போதித்தேன். நான் பயணம் செய்ய அரசன் கொடுத்த புரவியிலும் பயிற்சியளித்தேன். உன்முன் இப்பொழுது நிற்பவன் வெறும் ஜோகியல்ல. உன் எதிரிகளைச் சமாளிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த வீரப் புதல்வன்” என்றான் ஹரிதன்.

“அப்படியா, ஹரிதரே!” என்றான் ராஜ மாதா நன்றி நிரம்பிய குரலில்.

“ஆம், தேவி” என்றான் ஹரிதன்.

உடனே, தன் பணி மக்களில் இருவரை அழைத்த ராஜ மாதா, சிறிது உப்பும் ஒரு பாதிதிரத்தினை ஜலமும் கொண்டு

வரச் சொன்னான். இரண்டும் வந்ததும்; ஒருத்தியை ஜல பாத்திரத்தை ஏந்தச் சொல்லி, உப்பை மட்டும் கையில் வாங்கிக் கொண்டான். பிறகு, ஹீதனையும் நோக்கி மகனையும் ஆகாயத்தையும் நோக்கிவிட்டு உப்பை ஜலத்தில் போட்டுத் தன் கையால் ஒரு கலக்குக் கலக்கினான். அடுத்தபடி, அந்த உப்பு நீரில் சிறிதை மகன் தலையிடு தெளித்தான். இதைச் செய்த ராஜாமாதா, “ஹீதரே! என் சபதம் புரிந்ததா! உமக்கு?” என்றாள்.

“புரிந்தது, தேவி! பயங்கர சபதம்” என்றான் ஹீதன்.

“எங்கள் குலதேவி பீஜாஸனிமீது சபதம் செய்திருக்கிறேன்” என்றாள் ராஜாமாதா.

ஹீதன் சற்றுத் தயங்கினான். இது எதுவுமே அரித்த மாகாத தேவராஜன் சொன்னான், “எனக்கு எதுவுமே விளங்கவில்லையே, தாயே” என்று.

ராஜாமாதா குரலில் உணர்ச்சி துள்ளி வழிய, “உப்பை எறிந்தேன் நீரில்! அது என்ன ஆயிற்று” என்று கேட்டாள்.

“கரைந்து மறைந்துவிட்டது” என்றான் தேவராஜன்.

“அப்படி மறையவேண்டும் பட்டிகுலாவரிகள். உப்பு, நீரில் மறைந்ததுபோல் மண்ணோடு மண்ணை வராஹர்கள் மறையவேண்டும். இது நான் செய்த ஆணை. நிறைவற்றக் கடமைப்பட்டவன், பட்டி வம்சத்தில் எஞ்சியிருக்கும் நீ ஒருவன். அதனால்தான் உப்பு நீரை உன் தலையில் தெளித்தேன்” என்றாள்.

அன்னையின் ஆணையை நிறைவேற்ற தேவராஜனும் உறுதி கொண்டான். அதற்கு முதற்படியாக, ராஜாமாதா தன் தந்தை பூதபுரி மன்னனிடமிருந்து நிலதானம் கேட்டான். பட்டி ராஜபுத்திரர்களின் உணர்ச்சி வேகத்தை அறிந்

திருந்ததால் பூதபுரி மண்ணை தயங்கினான். பட்டி ராஜ யுத்ரன் தனது பேரனானும் அவனுக்கு நிலம் கொடுத்ததை வராஹகுலத்தார் அறிந்தால் தன் சிற்றரசு கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் மண்ணாகிவிடும் என்பதைப் புரிந்துகொண்டதால் அவன் மிகத் தந்திரமாகப் பாலைவனத்தின் நடுவே ஒரு சிறு பகுதியை நிலதானமாகச் செய்தான். அந்தப் பகுதியைக் கண்டதும், 'இதில் என்ன செய்ய முடியும்?' என்று ஹரீதன் அதைரியமடைந்தான். ஆனால், பட்டி வம்சத்தின் உரம் வேறு.

அடிக்கடி தேவராஜன் அக்கம் பக்கத்து ஊர்களுக்குச் சென்று வந்தான். அவன் வான் வீரத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்த பலர் அவனுடன் சேரச்சேர சிறு படையொன்றும் சேகரமாயிற்று. அந்தப் படைக்குத் தன் நில முகப்பில் அரைகாத அளவுக்குச் சுற்றிலும் வீடுகளைக் கட்டினான் பட்டி ராஜகுமாரன். சுனை கிடைத்த இடத்தில் சோடையொன்றும் எழுந்தது. அந்த இடத்தில் ஒரு நாளிரவு, கோட்டை நிர்மாணம் செய்வதில் நிபுணனான கேகேயன் என்பவனும் வந்தான் சுற்றிலுமுள்ள வீடுகளின் மறைவில் அந்த நிலத்துக்கு நடுவே எழும்பியது பலமான கோட்டையொன்று. கோட்டை முடியுமுன்பாகத் தன் தாயை அழைத்து வந்த தேவராஜன், தாய் வந்ததும் கோட்டையைப் பூர்த்தி செய்து ஹரீதனுடன் அங்கு வசிக்கலானான்.

சொப்பனத்தில் நடப்பதுபோல் வெகு விரைவில் கட்டப்பட்ட அந்தக் கோட்டையைப்பற்றிய செய்தியைக் கேட்டதும் நடுங்கினான் பூதபுரி மண்ணன். கோட்டையை உடனே தன்னிடம் ஒப்படைக்குமாறு உத்தரவிட்டதன்றி, உத்தரவுக்குப் பணிய மறுத்தால் கோட்டையைப் பலவந்தமாகப் பிடிக்குமாறு சிறு படையையும் அனுப்பினான். படையின் முடிவைப்பற்றிய செய்தி இன்னும் அதிகத் திகிலை அளித்தது பூதபுரி மண்ணனுக்கு. கோட்டையை ஒப்படைப்பதாகக் கோட்டைச் சாவிகளுடன் தன் மகனே தனது

படையைச் சந்தித்ததாகவும், அவள் வந்ததால் நம்பிக் கோட்டைக்குள் புகுந்த படையை பன்னிரண்டு பன்னிரண்டு பெயராக உள்ளே விட்டுக் கொண்டு சடலங்களைக் கோட்டைக்கு வெளியே தேவராஜன் எறிந்துவிட்டதாகவும் செய்தி கிடைத்தது. இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் இடிவிழுந்தவன் போலானான் பூதபுரி மன்னன். பட்டிவம்சம் மீண்டும் கிடைத்துவிட்டது என்பதை உணர்ந்தான். அவன் மட்டுமல்ல! ராஜபுதனம் முழுதும் உணர்ந்தது. தேவராஜனின் குதிரைக் குளம்படி பாலைவனம் முழுவதிலுமே எதிரொலி செய்தது. பட்டிகளை நசுக்கத் தீர்மானித்த வராஹர்கள், லங்காஹர்களின் ஒத்துழைப்பு அதற்கு பூர்வாங்கம் என்று தீர்மானித்தார்கள். அதன் காரணமாகச் சந்திரமுகியை லங்காஹர்களின் தலைவனுக்கு மணம் முடித்துத் தர ஒப்புக்கொண்டான் வராஹமன்னன்.

ஃ

ஃ

ஃ

தங்கள் ராஜகுமாரிக்கும் லங்காஹ ராஜபுத்திரனுக்கும் திருமணம் என்று கேட்டதும் வராஹர்களின் தலைநகரம் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்ததென்றாலும், அதன் ராஜகுமாரி மட்டும் துன்பத்தின் இலக்கணமாக விளங்கினாள். ஓரி! ஆண்டுக்கு முன்பு அமர்ந்த அதே வாவியின் முகப்பிலே உட்கார்ந்திருந்த அவள் விழிகளில் முன்னேவிடத் துக்கம் அதிகமாகத் தோய்ந்து கிடந்தது. தனக்கும் லங்காஹபுத்திரனுக்கும் திருமணம் நடந்துவிடப்போகிறதே என்ற தாலல்ல, அந்தத் துன்பரேகை அவள் கமலக் கண்களில் படர்ந்து நின்றது. தந்தை சொல்லும் யாருக்கும் மாலை யிடத் தயாராயிருந்தான் அவள். 'இதயம் ஓரிடம் போன பிறகு இந்த உடல் யாருக்குப் போனால் என்ன?' என்று எண்ணினாள். தன் திருமணத்தால் வராஹர்களும், லங்காஹர்களும் இணைவாரிகளென்பதையும், அதனால் பட்டிவம்சத் திலகமான தேவராஜனை எதிர்த்து நிற்க அவர்களுக்கு வலு ஏற்படுமென்பதையும் அவள் உணர்ந்தேயிருந்தாள். அதற்

கெல்லாம் அவள் மகிழ்ச்சியும் கொள்ளவில்லை; மனம் வெதும்பவும் இல்லை. தேவராஜனைப்பற்றி ராஜபுதனத்தில் எழுந்துகொண்டிருந்த கொடும் பெயர் அவளைச் சித்திரவதை செய்தது. அறப்போர் செய்த பட்டி வம்சத்தில் பிறந்த தேவராஜன் மறப்போரில் இறங்கிவிட்டானென்று மெள்ள மெள்ள அவள் காதில் விழத் தொடங்கியது. தேவ்கர் கோட்டைச் சாவியைக் கொடுத்துத் தாயை அனுப்பிப் பாட்டன் வீரர்களுைய வஞ்சித்துக் கொலை செய்த பயங்கர மனிதன் பட்டி ராஜகுமாரன் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட தினத்திலிருந்து அவள் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. 'அவர் யாரோ? நான் யாரோ? நான் எதற்காக அவர் நற்பெயரைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டும்?' என்று தனக்குள்ளேயே அன்றும் அந்த வாவிக்கரையில் கேட்டுக்கொண்டாள். மனம் அத்தகைய பிரிவினைக்கு ஒப்பவில்லை. மீண்டும் அந்த வாலிப ஜோகியை அவள் கண் முன்பு கொண்டுவந்து நிறுத்தியது. அர்க்கியமெடுத்த அந்தக் கைகள், திடீரென எழுந்து நின்று அந்த ஆஜானுபாகுவான சரீரம், வேல்களைப் போல் கூரிய உக்கிரம் கக்கிய அந்த விழிகள், அதோ முப்புரி நூலைத் தாங்கிய பரந்த மார்பு—அத்தனையும் அவள் கண் முன்பே எழுந்ததால், 'எத்தனை புண்யமான நிர்மலமான முகம்! இவரா இத்தகைய பாவச் செயல்களில் இறங்குகிறார்? இருக்காது! இருக்காது! வீண்பழி' என்று தன் கருத்துகளை அடியோடு உதறித் தள்ளினாள் சந்திரமுகி. இப்படிப் பல நாட்கள் அந்த வாவிக்கரையில் உட்காரிந்து சிந்தித்திருக்கிறாள். ஒவ்வொரு நாளும் தேவராஜன் பாவச்செயல்களைப்பற்றிய செய்திகள் வந்து குவிந்துகொண்டிருந்தன அவள் செவிகளில். மனத்தில் அவை பெரும் குன்றாக மண்டிக் கிடந்தன. 'தந்தைதான் கொலைகாரர் என்று பெயரெடுத்தவர். ராஜபுதனக் கவிகள் என்னைப் பாவியின் மகள் என்று அழைக்கிறார்கள். என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட இவருமா பாவியாக வேண்டும்? நல்ல வேளை, இவரை நான் மணக்கப்போவதில்லை. மணந்தால் பாவியின் மனைவி என்றும் பெயரெடுக்க நேரிடும்' என்று

நினைத்துத் தேவராஜனீமீது வெறுப்புக் கொண்டாள் ஆகவே, திருமணத்துக்கு அவளை லங்காஹர் தலைநகருக்கு வராஹ மன்னன் அழைத்துச் சென்றபோது, மனநிம்மதியில் லாவிட்டாலும் தேவராஜனீமீதிருந்த வெறுப்பால் ஓரளவு சந்துஷ்டியுடனேயே சென்றாள். இரண்டு வெண்புரவிகளில் சந்திரமுகியும் அவள் தந்தையும் அமர்ந்து செல்லச் சுற்றிலும் வராஹ குலத்தின் திறமையிக்க ஆயிரம் ராஜபுத்திரர்கள் புடைசூழ்ந்து சென்றார்கள். இது தவிர, முகமுடியணிந்த அரண்மனை ராஜபுத்திர ஸ்திரீகள் பலரும் புரவிகளில் அமர்ந்து, ராஜகுமாரியுடன் கிளம்பினார்கள்.

இப்படிச் கிளம்பிய அந்த அணிவகுப்பைப் பார்த்த வராஹ மன்னன், தன் மகளை நோக்கி, "சந்திரமுகி, இந்த ஆயிரம் வீரர்கள் பல போர்களைக் கண்டவர்கள். இவர்களை வெற்றிகொள்ள ராஜபுதனத்தில் இப்பொழுது யாருமில்லை. இருந்தவர்கள் பட்டிகள். அவர்கள் அழிந்துவிட்டார்கள்" என்று பெருமையுடன் சொன்னான்.

பட்டிகளை அழித்ததை அவன் பெருமையுடன் பேசியது அவளுக்கு வெறுப்பாயிருந்தது. அழித்த விதத்தை அவள் அறிவாளல்லவா? ஆகவே, சிறிது ஆக்ரோஷத்துடன் கேட்டாள்: "அப்படிப் பட்டிகள் அழிந்ததாகத் தெரிய விடலையே" என்று.

"சிறுவனொருவனுக்கிருண். அவன் திடீரென வந்து பாலைவன வர்த்தகர்களைக் கொள்ளையடிக்கிருண். ஆனால், வீரர்களை எதுவும் செய்யத் திறமையற்றவன்" என்றான் வராஹர் மன்னன்.

"பூதபுரி வீரர்களை முறியடித்துவிட்டதாகச் சொல்கிறார்களே!" என்று கேட்டாள் சந்திரமுகி.

"பூதபுரி வீரர்கள் திறனற்றவர்கள். அதுவும் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஒரு சிறு குலத்தார். அவர்களை முறியடிப்பது

வேறு, நம்மை முறியடிப்பது வேறு'' என்று கூறிச் சிரித்தான் வராஹமன்னன்.

அவன் சொல்லியது சரியோ என்றுகூட நினைத்தான் சந்திரமுகி. ஏனென்றால், அன்று முழுதும் பயணம் மிகவும் செளகரியமாக நடந்தது. தேவராஜன் கோட்டைக்கு அரை காத தூரத்தில்தான் வராஹர்கள் பயணம் செய்வது. அப்படியும் தேவராஜன் தலை நீட்டவில்லை. கோட்டைக்குள் பதுங்கிக் கிடந்தான். அந்தக் கோட்டையைத் தாண்டியும் படை அரை காதம் சென்று, லங்காஹர்கள் தலைநகருக்கும் தேவராஜன் கோட்டைக்கும் நடுவேயிருந்த பாலைவனச் சோலையில் கூடாரமடித்துத் தங்கியது. இரவும் முண்டது. எவ்வித அரவமும் இல்லை. பாலைவனம் வெண்ணிலாவில் பளிச்சென்று பால்போல் தெரிந்தது. சந்திரமுகி சோலை முகப்புக்கு வந்து, மதியொளியில் பளபளத்த அந்த வெண் மணற்பரப்பைப் பார்த்து நின்றுள். எங்கும் அமைதி நிலவிக்கிடந்தது. 'தேவராஜனைப்பற்றிக் கிளம்பியது பெரும் அவதூறு' என்று நினைத்தான். 'அவன் கொள்ளைக்காரனாயிருந்தால் இத்தனை நேரம் ஏன் இந்தப் படையைத் தாக்கவில்லை?' என்று நினைத்தான். அவள் நினைத்ததற்கும் ஒரு சிறுபடை அந்தச் சோலையை நோக்கி வருவதற்கும் சரியாயிருந்தது. 'தேவராஜன் வந்துவிட்டான்' என்று எண்ணிய அவள் மனம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தது. மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் மட்டும் புரியவில்லை அவளுக்கு! 'கொள்ளைக் காரன் வந்தால் மறப்போர் நிகழும். அதற்கு ஏன் மகிழ்ச்சி?' என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டாள்.

அந்தக் கேள்விகள் அநாவசியம், அர்த்தமற்றவை என பதைச் சீக்கிரமே புரிந்துகொண்டாள். வந்தது லங்காஹர்களின் படை. சுமார் ஐநூறு ராஜபுத்திரர்கள் பெண்ணீட்டாரை எதிர்கொள்ள வந்தார்கள். பெரும் தட்டில் சந்திரமுகிக்கு நகைகளையும் பட்டுச் சீலைகளையும் கொண்டு வந்தார்கள். வந்த படைத்தலைவன் மரியாதைகளை வராஹ

மன்னன் முன்பு வைத்து, “மன்னர் இஷ்டப்பட்டால் சந்திரமுகி இந்த இரவிலேயே மாணியிடலாம். வேளை நன்றாயிருக்கிறது. இதை விட்டால் பதினேந்து தினங்களுக்கு நாளில்லை” என்றான்.

“இது எப்பொழுது தெரிந்தது உங்களுக்கு?” என்று கேட்டான் வராஹ மன்னன்.

“இன்று காலைதான் புரோகிதர் சொன்னார். உடனே கிளம்பினோம். இருப்பினும் இரண்டு காத தூரம் பாலைவனத்தில் வரவேண்டியிருந்தது. நேரமாகிவிட்டது. உங்களுக்குச் சந்தேகமிருந்தால், பஞ்சாங்கச் சுவடி கொண்டுவந்திருக்கிறோம், பார்த்துக்கொள்ளலாம்” என்று சுவடியையும் மடியிலிருந்து எடுத்து மன்னனிடம் நீட்டினான் லங்காஹர் படைத்தலைவன்.

வராஹ மன்னனுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியாததால் திணறினான். பிறகு கேட்டான்: “உங்கள் ராஜகுமாரர் எங்கே?” என்று.

“அவர் வரவில்லை, ராஜபுத்திரர் குல வழக்கப்படி அவருடைய வாள் வந்திருக்கிறது. வாளை வைத்து வதுவையை முடிக்க உத்தரவு” என்றான் படைத்தலைவன்.

“வராஹர்களுக்கு உத்தரவிட லங்காஹர்களுக்கு அத்துணை துணிவா?” என்று சீறினான் மன்னன்.

“இஷ்டமில்லாவிட்டால் நாங்கள் திரும்பத் தயார்.” உக்கிரத்துடன் படைத்தலைவனும் பதில் சொன்னான்.

லங்காஹர்கள் உறவு முறிந்தால் தேவராஜனை எதிர்ப்பது அசாத்தியம் என்பதை உணர்ந்ததால் சம்மதித்தான் வராஹ மன்னன். இரண்டு நாழிகைக்குள் அந்தப் பாலைவனச் சோலை திருமணச் சோலையாயிற்று. அக்னி வளர்க்கப்

பட்டது. அரசகுமாரி அலங்கரிக்கப்பட்டாள். எல்லாம் சுபமாக நடந்தது. முகூர்த்தம் முடிந்து வாளுக்கு மாலையிடும் வேளை வந்தது. “எங்கே வாள்?” என்று இரைந்தான் மன்னன். அதுவரை பட்டுச்சீலையால் முடப்பட்டிருந்த நீண்ட வாளை எடுத்து, மணலில் மணப்பெண்ணுக்கு அருகில் ஊன்றினான் படைத்தலைவன். அப்பொழுதுதான் தான் மோசம் போய்விட்டதை வராஹன் உணர்ந்தான். அந்த வாளின் பிடியிலிருந்தது பட்டி வம்சத்தின் சின்னம். மன்னன் தடுக்கு முன்பு அதற்கு மாலையிட்டுவிட்டாள் சந்திரமுகி. அடுத்த விநாடி வராஹர்களின் வாட்கள் உருவப்பட்டன. வராஹர்களுக்கு முன்பே வாட்களை உருவிவிட்ட தேவராஜனின் வீரர்கள் வராஹர்களில் பலபேரை வெட்டினார்கள். அடுத்த சில கணங்களில் தேவராஜனின் படைவீரர்கள் பலர் பாலை வனச் சோலையின் குடிசைகளிலிருந்து கிளம்பினார்கள். அன்று, வராஹ மன்னன் முதல், அவனுடன் வந்த ஆயிரம் பேரும் வெட்டப்பட்டார்கள். வெட்டாமல் தேவராஜன் விட்டவர் இருவர். ஒருத்தி, சந்திரமுகி. இன்னொருவன், வராஹனின் மூத்த மகன்.

ஃ

ஃ

ஃ

அந்த இரண்டு கைதிகளுடன் தேவகரை அடைந்த தேவராஜன் தன் தாயின் முன்பு அவர்களை நிறுத்தி “அம்மா! இதோ உன் மருமகள், இதோ உன் எதிரியின் மகன்” என்று சுட்டிக் காட்டினான்.

ராஜமாதா மிகுந்த உஷ்ணத்தோடு மகனைப் பார்த்தாள். “இவர்கள் உன் தகப்பனை வஞ்சத்தால் வெட்டியவர்களின் குழந்தைகள்” என்று சேறினான்.

தேவராஜன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். அதற்கு முன்பாக ஜோகி ஹர்தன் பேசினான். “பூதராஜகுமாரி! எதிரி மகளை மணப்பது ராஜபுதனச் சரித்திரத்தில் புதிய விஷயமல்ல. மருமகளை ஏற்றுக்கொள்” என்றான்.

ராஜமாதா ஹரீதனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். “நீர் வராஹரீகளின் புரோகிதரல்லவா?” என்று இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள்.

“ஆம். நானில்லாவிட்டால் உங்கள் மகனை நீங்கள் பார்த்திருக்க முடியாது. இப்படி வஞ்சமும் முடிந்திராது” என்றான் ஹரீதன், அந்த ராஜகுமாரியைத் தன் சுடும் விழிகளால் நோக்கி.

“மருமகளை ஏற்கலாம். ஆனால், வராஹனின் மகனை ஏன் உயிருடன் விடவேண்டும்? உப்பு, ஜலத்தில் கரைந்து உருத்தெரியாது மறைவதுபோல் வராஹகுலம் மறையவேண்டுமென்று அன்றே நான் கூறினேனல்லவா?” என்றாள் ராஜமாதா, கோபம் சிறிதும் தணியாமல்.

“கூறினீர்கள், ராஜகுமாரி! ஆனால், குருதட்சிணை கொடுக்கும் பொறுப்பு தேவராஜனுக்கு இருந்தது. குதிரையேற்றமும் வாட்போரும் கற்றுக் கொடுத்ததற்கு வராஹகுல இளவலைத் தட்சிணையாகக் கேட்டேன். ஆகவே, உன் சபதத்தையும் உன் மகன் மீறவேண்டியதாயிற்று” என்று குறிப்பிட்ட ஹரீதன் மேலும் சொன்னான். “ராஜமாதா! வம்சங்கள் இப்படியே அழிந்துகொண்டு போனால் சீக்கிரம் ராஜபுதனத்தில் வம்சங்களே இருக்காது. அழிவில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. நான் வராஹரீகளின் ஆஸ்தான புரோகிதன். இருப்பினும் உன் மகனைக் காத்தேன், பட்டி வம்சத்துக்கு ஒருவன் இருக்கட்டும் என்று! இப்பொழுது வராஹரீகள் குலத்துக்கு ஒருவனைக் காப்பாற்றுகிறேன். துவேஷம் பெரியவர்களுடன் போகட்டும். குழந்தைகளிடம் அது வளர வேண்டாம்.”

இந்த வார்த்தைகளை ஹரீதன் அதிகாரத் தோரணையில் சொன்னான். மறுகூறு முடியாத ராஜமாதா, சந்திரமுகிமை

அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றான். ஹார்தன் வராஹ குல இளவலை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

ஃ

ஃ

ஃ

இரண்டு வம்சங்களின் பெருவிரோதம், நேர் போரின்றி வஞ்சத்தால் ஏற்பட்ட பெரும் கொலைக்குவியல்—இவற்றில் விளைந்தது சந்திரமுகியின் திருமணம். ‘பாவியின் மகளாய்ப் பிறந்து பாவியின் மனைவியாய்த் திகழ என்ன பாவம் நான் செய்தேன்’ என்று ஏங்கிய அவள், பல நாட்கள்வரை தேவ் காரில் தனது அறையில் அடைந்து கிடந்தாள். கணவனை விழிகொண்டு நோக்கவும் மறுத்தாள். பலமுறை அவளை நாடினான் தேவராஜன். ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினான் அரசகுமாரி பெரும் பிடிவாதத்துடன் இருந்தாள். அவள் துன்பச் சுகை இறங்கவில்லை, அதே பழைய ஏக்கம்!

கடைசியாக ஒருநாள் அதற்கு ஒரு முடிவு காணத் தேவ ராஜன் அவள் அறைக்குச் சென்றான். அப்பொழுதும் பால் நிலவு காய்ந்துகொண்டிருந்தது. பாலைவனத்தை வெறித்துப் பார்த்த வண்ணம் நின்றிருந்தாள் சந்திரமுகி. முன்பு சோலையைப் பார்த்த அதே பாரீவை அன்று பாலைப் பார்த்ததிலும் இருந்தது. ஏதோ கனவிலிருந்த அவளை அணுகித் தொட்டான் தேவராஜன். ஏதோ விஷம் தீண்டி யவள்போல் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள் சந்திரமுகி—அத்தனை கோபத்திலும் அவள் முகமிருந்த அழகைப் பார்த்த தேவ ராஜன், ‘சந்திரனுக்குக் கோபம் வந்தால் இப்படித்தா னிருப்பானோ?’ என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான். அவன் கண்கள் அவள் உடலின்மீது மாறிமாறி நிலைத்தன. அந்தப் பாரீவை அவளுக்குக் கோபமளிப்பதற்குப் பதிலாக மகிழ்ச்சியையே அளித்தது. அன்று தேவராஜன் அரசர் உடையில் வரவில்லை. ஜோகியின் உடையில் வந்திருந்தான்.

“இதென்ன வேஷம்? யாரை ஏமாற்றி?” என்று கேட் டாள் ராஜகுமாரி.

“யாரையும் ஏமாற்ற அல்ல, ராஜகுமாரி! கடந்த காலத்தை உனக்கு நினைப்பூட்ட; சென்ற நிகழ்ச்சிகளை உன்கவனத்துக்குக் கொண்டுவர” என்றான் தேவராஜன்.

“எல்லாம் நினைப்பிருக்கிறது” என்றான் அவள்.

“இல்லை, இருக்க முடியாது.”

“ஏன்?”

“முக்கியமானதை மறந்துவிட்டாய். பட்டிகளை உன்தந்தை வஞ்சகமாகக் கொன்றதை ராஜ தந்திரம் என்று வைத்துக்கொண்டால் என்ன என்று என்னைக் கேட்டாய்?”

“ஆம்.”

“அதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளும்படி நான் கூறினேன், நினைவிருக்கிறதா?”

ராஜகுமாரி சிறிது சிந்தித்துவிட்டு, “ஆம், நினைப்பிருக்கிறது” என்றான்.

“நினைப்பிருந்தால் ஏன் என்னை வெறுக்கிறாய்? உன்தந்தைக்கு ஒரு நீதி, எனக்கொரு நீதியா, ராஜகுமாரி! உன்தந்தையின் வஞ்சகம் ராஜதந்திரம்! என் வஞ்சகம் படுகொலைச் செயல்! இதென்ன மாறுபாடு?”

“எதைச் சொன்னாலும் நீங்கள் என் தந்தையைக் கொன்றவர். உங்களை நான் எப்படி ஏற்க முடியும்?” என்று கேட்டாள் ராஜகுமாரி.

“நீ என் தந்தையைக் கொன்றவன் மகள்! உன்னை நான் ஏற்கவில்லையா?” என்று கேட்டான் தேவராஜன்.

“யாரி ஏற்கச் சொன்னது?”

“மாலையிட்ட தர்மம்.”

“அதர்மத்தில் தர்மம் வேறு?”

“ஒன்றினால் ஒன்று பிரகாசிக்கிறது. அதர்மம் என்று ஒன்று நடக்காவிட்டால் தர்மத்தைப்பற்றிப் பேச்சிருக்காது. ராஜகுமாரி! விரோதிகள் பந்துக்களாயிருந்தாலும் கொல்வது கூத்திரிய தர்மம். அர்ஜுன விஷாதத்தில் கிருஷ்ணன் சொன்னதை நீ அறியவில்லையா? விரோதிகள் பந்துக்களாயிருந்தாலும் போர் என்று வந்துவிட்டால் கொல்லுவது தர்மம் என்று கிருஷ்ணனே கூறினான்.”

சந்திரமுகி கோபப் புன்முறுவல் பூத்தான். “வஞ்சகதி துக்குச் சான்று புராணமா?” என்று கேட்டாள்.

“வஞ்சகம் செய்தது நானல்ல, சந்திரமுகி. வராஹர்கள் வாட்களுடன் இருக்கையில் நாங்கன் அவர்களை வெட்டினோம். பட்டிகள் நிராயுதபாணியாயிருக்கையில் உன் தந்தை வெட்டினார். இந்தக் கொலைப்படலம் இத்துடன் ஒழியட்டும்” என்று கூறிய அந்த வாலிப ஜோகி, சந்திரமுகியின் தோள்களைப் பிடித்துத் தனக்காக இழுத்தான். அவன்கைகள் அவள் உடலைச் சுற்றி வளைத்தன. கோபத்தால் அப்பொழுதும் உள்ளம் குமுறியதால், எழுந்து தாழ்ந்த அவன் உடல் அவன் உடலில் இணைந்த நேரத்திலும் சற்றுத் திமிறியது. அந்தத் திமிறலைத் தனது முரட்டுப் பிடியால் அடக்கிய ஜோகி: “சந்திரமுகி! ராஜபுத்தனத்தில் கூத்திரியர்களின் பரஸ்பரக் கொலைக்கும் வஞ்சகத்துக்கும் நாம் முற்றுப்புள்ளி வைப்போம். இனியும் இந்த விரோதிகள் தலைகாட்டினால் ராஜபுத்தனம் அழிந்துவிடும். வஞ்சம் வஞ்சகத்தை விளைவிக்கிறது. உன் தந்தை செய்த வினை, நான் செய்த வினையில் முடிந்தது. வினையின் வழி அது. அது இன்றுடன் முடியட்டும். விரோதத்தை வளர்ப்பதில் லாபமில்லை. விலக்குவதில் லாபமிருக்கிறது. தவிர, ராஜபுத்திரிகளுக்கு மணமான

பின் கணவனே கடவுள் என்றும் சொல்கிறார்கள். அது உண்மைதானா?" என்றும் அவள் காதுகேட்குதல் குனிந்து சொன்னாள்.

சந்திரமுகியின் உணர்ச்சிகள் அலைமோதுன. ஏதோ சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக, “உ டு த் தி யி ரு ப் ப து காஷாயம்; உதடுகள் உதிர்ப்பது காதல் மொழி, இதிலும் வஞ்சகம்” என்றாள். அந்த வஞ்சகன் அந்த வஞ்சியின் உடலை இறுக அணைத்து, மேலும் வஞ்சகத் தொழிலில் இறங்கினான். அந்த வஞ்சகமும் அவளுக்குத் தேவையாயிருந்தது போலும்! இல்லாவிடில் ஏன் அந்தப் பெருமூச்சு! அவள் அரவிந்த விழிகள் ஏன் அப்படிப் பொய்த்துயில் கொண்டன! அரசனை அணைய வேண்டியவள் ஜோகியை அணைகிறேனே என்ற நாணமா? ஆனால், அரசன் வேறு ஜோகி வேறு அல்லவே!

உப்பும் உதடுகளும்

அந்தி வேளை நெருங்க நாலைந்து நாழிகைகளே இருந்த போதிலும் பாலைவனத்தின் அந்தப் பிராந்தியம் நடுப்பகல் போலவே நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டிக்கொண்டிருந்ததாலும், அதற்குத் துணை செய்த சுழற்காற்றும் சுற்றிலும் குவிந்து கிடந்த மேடுகளிலிருந்து மணலை அள்ளிச் சுளீர் சுளீர் ரென வீசியதாலும், கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரையில் மருந்துக்குக்கூட சோலையோ குடியிருப்புகளோ தெரியாததாலும், சேவாஜி சற்றே தன் புரவியை நிறுத்தி, ஆகாயத்தையும் பாலைவனப் பிரதேசத்தையும் கண்களால் அளந்து பார்த்தான். பிறகு, குதிரையில் உட்கார்ந்தபடியே திரும்பிப் பின்னால் குதிரைகளில் சோர்ந்துபோய் உட்கார்ந்திருந்த தனது நூறு வீரர்களைக் கவனித்தான். எத்தனையோ போர்களுக்கும் துக்கங்களையும் தன்னுடன் அனுபவித்திருக்கும் அந்த வீரர்களின் தைரியங்கூடப் பாலைவனத்தின் கொடுமையால் மெளன மெளனத் தளருவதை அவர்களு முகபாவத்திலிருந்து கண்ட சேவாஜி, பக்கத்திலிருந்த சாயிதிராமை

நோக்கி; “தம்பி, நமது வீரர்களைப் பார்த்தாயா?” என்று கேட்டான்.

பின்னாலிருந்த நூறு வீரர்களைப் போலவே தாகத்தாலும் பாலைவனக் கனலாலும் சோர்வடைந்திருந்த சாயித்ராம், மெள்ளத் தன் கண்களை உயர்த்தி சேவாஜியைக் கவனித்தான். பாலைவனச் சேற்றத்தால் கருமை தட்டி, வியர்வை கன்னத்தில் கோடாக வழிந்தோடிய அந்தத் தருணத்திலும் சேவாஜியின் வீர விழிகளிலே சிறிதும் சோர்வு தெரியாததைக் கண்ட சாயித்ராம் சொன்னான்: “அண்ணா! உன்னைப் போல் சகிப்புத் தன்மை எங்களுக்கில்லை. பாலைவனத்தின் கொடுமை, வெயிலின் உக்கிரம் தாங்க முடியவில்லை” என்று.

சேவாஜியின் இதழ்கள் இகழ்ச்சியால் மடிந்தன. அந்த வீர வாழ்பனின் முகத்திலும் அந்த இகழ்ச்சிக்குறி படர்ந்தது. “தம்பி! ராதோர் வம்ச ராஜபுத்திரர்களுக்குப் பாலைவனமும் புதிதல்ல, வெயிலும் புதிதல்லவே” என்றான் சேவாஜி.

“யமுனைக்கரையில் பாலைவனம் ஏது, அண்ணா? அங்கு வெயிலும் இந்தனை கடுமை கிடையாதே” என்று சாயித்ராம் தலையைக் குனிந்துகொண்டே பதில் சொன்னான்.

“ஷாபுடன் கோடி நமது பாட்டன் காலத்திலேயே யமுனைக்கரையைப் பாலைவனமாக அடித்துவிட்டானே, தம்பி. ராதோர் வம்சத்தின் இரு தலைமுறை வாழ்க்கையும் பாலைவனமாகத்தானே இருந்திருக்கிறது. ராதோர் ரத்தத்தைத் தகிக்கும் தோல்வியைவிட இந்த வெயில் அவ்வளவு உக்கிரமானதென்று நினைக்கிறாயா?” என்று கேட்ட சேவாஜி, சோகத்தால் பெருமூச்செறிந்தான்.

கண்ணோசி மன்னன் ஜெயசந்திரன் ஆட்சியில் ஷாபுடன் கோரியால் சின்னப்பின்னப்படுத்தப்பட்ட ராதோர் வம்சம் இரண்டு தலைமுறைகளுக்குத் தலையெடுக்க முடியவில்லை.

ஜெயசந்திரனின் பொறுமை விஷம் ராதோர்களை மட்டுமென்ன ராஜபுதனத்தையே பொசுக்கிச் சின்னஞ்சிறு அரசுகளாகப் பிரித்திருந்தது. அதே வம்சத்தில் ஜெயசந்திரன் பேரனாகப் பிறந்த சேவாஜியின் மனம் மட்டும் அரசு இழந்த ராதோர்களுக்கு வேறு நிலத்தைக் கண்டு அரசை ஸ்தாபிக்கதி துடித்துக்கொண்டிருந்ததால், அந்த எண்ணத்துடன் சிதறிக் கிடந்த நூறு ராதோர் வீரர்களைத் திரட்டி ஒரு சிறு படையை நிறுவினான். அவ்வப்பொழுது ஏற்பட்ட சிறு போர்களில் அவற்றை நடத்திச் சென்று பெரும் புகழைத் திரட்டினான். புகழைத் திரட்டியவன் சிறிது நிலத்தையும் திரட்ட எண்ணி தனது குலதெய்வமான கிருஷ்ணனைத் தரிசிக்கப் படையுடன் துவாரகைக்குச் செல்ல மேற்கு நோக்கிப் பாலைவனத்துக்குள் நுழைந்தான். அந்த வாலிப வயதுக்குள் எத்தனையோ சோதனைகளைப் பார்த்திருக்கிறான் சேவாஜி. ஆனால், இத்தகைய பாலைவனச் சோதனையை அவன் அனுபவித்ததேயில்லை. ஆகவே மீண்டும் குலதெய்வத்தை நினைத்து மேற்கு நோக்கி, 'கிருஷ்ண! உன் கருணை இதயமும் பாலைவனமாக மாறிவிட்டதா?' என்று தெய்வத்தையும் உள்ளூர்க்கடிந்துகொண்டான். அந்தச் சமயத்தில் தெய்வம் அனுப்பிய தூதனைப்போல, ஒரு குதிரைவீரன் கனவேகமாக அந்தப் பாலைவன மணலில் அவர்களை நோக்கி வந்தான்.

வந்த வீரன் ஆஜானுபாகுவாயிருந்ததையும், பாலைவனத்தின் அந்த வெயிலைக்கூட அவன் லட்சியம் செய்ய வில்லையென்பதையும் கண்ட சேவாஜி, அவன் விழிகளிலிருந்த கபடத்தையும் கொடுமையையும் விநாடி நேரத்தில் கண்டு கொண்டானானாலும் அதை வெளிக் குக் காட்டாமல் புன்சிரிப்புடனேயே அவனை நோக்கினான். தன்னைக் கண்டு அந்த இளைஞன் புன்சிரிப்புக் கொண்டதைக் கண்ட அந்த வீரன் கேட்டான்: "இளைஞனே! நீ இந்தப் பகுதிக்குப் புதிதா?" என்று.

"ஆம், புதிதுதான்" என்று பதில் சொன்னான் சேவாஜி.

“தெரிகிறது; தெரிகிறது” என்று சொல்லி நகைத்தான் அந்த வீரன்.

“என்ன தெரிகிறது?”

“நீயும் உன் வீரர்களும் இந்தப் பகுதிக்குப் புதிது என்பது.”

“அதில் விந்தையென்ன இருக்கிறது?”

“இது லக்கா புலானன் ஆட்சி செய்யுமிடம்.”

“இந்தப் பாலைவனமா?”

“ஆம்.”

“இதில் ஆட்சி செய்ய என்ன இருக்கிறது?”

“இதில் இல்லை. சுற்றிலுமிருக்கிறது.”

“என்ன இருக்கிறது?”

“ராஜபுத்திர சிற்றரசுகள்.”

“அவற்றுக்கெல்லாம் லக்கா புலானன் தலைவனா?”

“அப்படியும் வைத்துக்கொள்ளலாம். லக்காபுலானன் தனக்கு வேண்டியதை அவர்களிடமிருந்து எடுத்துக்கொள்வான்.”

“அப்படியானால் அவன் கொவிளேக்காரனா?”

“வீரர்களுக்குக் கோழைகள் அப்படியும் ஒரு பெயரைக் கொடுப்பது உண்டு.”

“அவன் இருப்பிடம் எங்கே?”

“அதோ அந்த மணல் மலையைத் தாண்டிச் செல்வ வேண்டும்.”

“மணல் மலைகளுக்கு நடுவே அவன் எப்படி வசிக்கிறான்?”

“கோட்டை இருக்கிறது.”

“அதற்கு வழி காட்டுகிறாயா?”

“எதற்கு?”

“அவன் வீரம் எத்தன்மையானது என்று பார்ப்பதற்கும்.

பதிலுக்கு அந்தப் பெரும் வீரன் குலங்கை குலங்கை நகைத்தான். பிறகு, சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு சொன்னான்: “இளைஞனே! உன் வீரர்கள் சோர்வடைந்திருக்கிறார்கள். மாணக்குள் உங்களுக்கு நீர் கிடைக்காவிட்டால் உங்கள் அனைவர் பிராணனும் போய்விடும். லக்காபுலானன் இந்தப் பாலைவனத்தை நடுவெயிலில் சுற்றக்கூடிய ஆற்றல் படைத்தவன். அவனுடன் போர் செய்ய உங்கள் உடம்பில் உப்பு ஊறட்டும்” என்று.

அவன் பேசியது பெரும் விசித்திரமாயிருந்தது சேவாஜிக்கு. அந்தச் சமயத்தில் சேவாஜி கோபம் கொள்ளும் இதயத்தை இழந்திருந்தாலும் விஷமத்தை மாத்திரம் இழக்காததால், “உப்பு எங்கு கிடைக்கும்?” என்று வினவினான்.

அந்த வீரன் சற்று மேற்கே கண்ணை ஒட்டிவிட்டு “அதோ தெரிகிறதே மணல்மேடு” என்று கையால் சுட்டிக்காட்டினான்.

“புரிகிறது” என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தன்னை அசைத்தான் சேவாஜி.

“அதைத் தாண்டிச் சென்றால் லவண நதியிருக்கிறது” என்று மேலும் கூறினான் அந்த வீரன்.

“சரி, சொல்லுங்கள்” என்றான் சேவாஜி.

“அதுவே உப்புதான். லவணம் என்றால் உப்பல்லவா? ஆகவே, அந்த நதிக்கு உப்பானது அல்லது லவண நதி என்று பெயர். போ, அதன் நீரை நிரம்பக் குடி. உப்பு உடம்பில் ஊறியதும் லக்காபுலானன் கோட்டைக்குப் போகலாம்” என்று கூறிய அந்த வீரன் மீண்டும் நகைத்துவிட்டுக் குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு வெகு வேகமாக மணற்குன்றுகளில் மறைந்தான்.

அவன் கண்ணுடிகு மறையுமட்டும் அவனையும் அவன் குதிரை செல்லும் வேகத்தையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்த சேவாஜி தன் குதிரையையும் நடத்திக்கொண்டு அந்த விசித்திர வீரன் காட்டிய மணல்மேட்டை நோக்கிச் சென்றான். சுரணை இழந்த மற்ற நூறு புரவிகளும் தங்கள் முதுகிலிருந்து மனிதச் சமைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு நடந்தன.

ஃ

ஃ

ஃ

வீரன் காட்டிய மணல்மேட்டை மூன்று நாழிகைப் பயணத்துக்குப்பின் தாண்டிய சேவாஜி, கண்ணுடிகெதிரே எழுந்த காட்சியைக் கண்டு பிரமிப்படைந்து, “பாலைவனத்தில் இப்படியொரு பசுஞ்சோலையும் உண்டா?” என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான். அந்தச் சோலையில் பசுமைக் கிளி கொஞ்சியது. பெரும் தென்னைமரங்களைத் தவிர கனி மரங்களும் மலர் மரங்களுங்கூட இருந்தன. எதிரே தெள்ளிய நீருடன் ஓடிய லவணீ நதிகூட சேவாஜியின் கண்ணைப் பறித்தது. கதிரவனும் அந்தச் சமயத்தில் தன் கொடுமையை அடக்கிக்கொண்டு பாலைவன மணலைப் பொன் மணலாக அடிக்கத்தொடங்கினான். லவணீயின் தெள்ளிய நீர் கூட உருக்கிய தங்கம்போல் பளபளத்தது. சேவாஜி அந்த இயற்கைக் காட்சியை மேலும் பருக எண்ணி, சாயித்ராமை நோக்கி, “தம்பி! நீ ஊருக்குள் செல். அங்குள்ள தலைவனிடம் இரவில் உண்ண உணவும் தங்க இடமும் கேள். நான் இந்தச் சோலையைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்றான்.

அண்ணன் பேச்சு சாயித்ராமுக்குப் பெரும் விந்தையாயிருந்தது. பாலைவனத்தின் கொடுமையை அனுபவித்தும் சீக்கிரம் இளைப்பாற விரும்பாமல் அவன் சோலையைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்பியதை எண்ணி வியப்பெய்தினாலும் அதைப் பற்றி ஏதும் பேசாமல் வீரர்களை அழைத்துக்கொண்டு சோலைக்குள் பிரவேசித்தான். சேவாஜி மட்டும் குதிரையிலிருந்து இறங்கி, லவணீ நதிக்கரையோரமாகவே நடந்து சென்றான்.

லூனி என்று இப்பொழுது அழைக்கப்படும் லவணீ நதி ஊரை ஊடுருவிச் சென்றுகொண்டிருந்ததனால் அதன் கரையை விட்டுத் தள்ளியே செடிகொடிகள் வளர்ந்திருந்ததைக் கண்ட சேவாஜி, பாலைவன வீரன் சொல்லியதுபோல் அது உப்பனாறுகத்தானிருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தான். பிறகு, அந்த உப்பனாற்றின் கரையில் உட்கார்ந்து காலை ஜலத்தில் அலையவிட்டான். லவணீயின் ஸ்ரீசத்தால் கால் மட்டுமென்ன அவன் உடலில்கூட உயிரணுக்கள் சக்தி பெற்று ஊடுருவிச் சென்றன. அதன் ஜலம் எப்படியிருக்கும், உண்மையாக உப்புதானா என்பதை அறிபத் தனது தலைப் பாகையைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு, குனிந்து இரு கரங்களாலும் நீரை எடுத்துப் பருகியவன், அதன் உப்பு தாங்கமாட்டாமல் சரேலென்று அதை உமிழ்ந்து முகத்தைப் பெரும் விகாரப்படுத்திக்கொண்டு “சீச்சீ” என்று வெறுத்தும் கூவினான். அந்தக் கூச்சலை வெட்டிய சிரிப்பொலி ஒன்றைக் கேட்டுக் கோபத்துடன் தலையையும் திருப்பினான். பார்த்தவன் பிரமித்தான். சிலைபாகவும் ஆனான். ‘பாலைவனத்தில் கானல் நீர் உண்டு; கானல் மோகினி இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதில்லையே’ என்று மெல்லத் தனக்குத்தானே சொல்லியும் கொண்டான்.

லவணீயின் சில்லென்ற நீரில் படுத்துத் துளைந்து விளையாடிய அந்த மோகினிக்கு வயது பதினெட்டுக்கு மேலிருக்காதென்பதைச் சமீபத்தில் மலர்ந்த புஷ்பம் போலிருந்த அவள் உடல் செழுமையிலிருந்தே ஊசித்துக்கொண்ட சேவாஜி, அவள் சிரிப்பைக் கண்டிக்கச் சக்தியற்றவனானான். நன்றாக உடுத்தப்பட்டிருந்தாலும் குளிக்க உடுத்திய ஆடையின் அளவினை குறைவிலும், லவணீயின் நீர் அந்த ஆடையையும் நீணத்து அவள் அழகு பிம்பங்களின்மீது ஆசையுடன் ஓட்டிக்கொண்டதாலும் ஏற்பட்ட எழிவினை பிரமையாலும் திகைத்த சேவாஜி பெரிதும் சங்கடத்துக்குள்ளானான். ஆனால், மாலைக் கதிரவன் பொன்னிறக் கிரணங்களால் தங்க நிரைப்போல் ஓடிய லவணீயின் பிரகாசத்தில் தங்கப்பதுமை

போலவே காட்சியளித்த அந்தப் பருவமங்கை சேவாஜியை சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமல் தன் கருவிகளை அவன்மீது ஒரு முறை ஒட்டிவிட்டு மீண்டும் அந்த உப்பனாற்றின் நீரை வாயில் உறிஞ்சி, மல்லாந்து படுத்தது, ஆகாசத்தில் வாணம் போல் உமிழ்ந்தாள். சில விநாடிகள் இப்படித் துளைந்த அவள், மிக நிதானமாக எழுந்து, மரத்தின் மறைவுக்குச் சென்று, வேறு ஆடை உடுத்திக்கொண்டு, சேவாஜியை நோக்கி வந்தாள்.

அவள் நடந்து வந்த அழகில் மனத்தைப் பறிகொடுத்தானானாலும் சேவாஜியின் மனத்தில் அவள் தன்னை அலட்சியம் செய்து சிரித்ததையும், நதியிலிருந்து எழுந்திருக்காமல் நீராடியதையும் நினைத்துக் கோபமும் தாண்டவமாடவே அவள் அருகில் வந்ததும் கேட்டாள்:

“பெண்ணே! நீ யார்?” என்று.

“அவள் உன் செவ்விய இதழ்களைக் குவித்து, மலர் விழிகளைத் திறந்து அவனை நோக்கினாள். “அந்தக் கேள்வியை நானல்லவா கேட்கவேண்டும்” என்று சொன்னாள்.

“என் வாளைப் பார்த்தாலே தெரியவில்லையா? நான் ஒரு வீரன்” என்றான் சேவாஜி.

“வாள் கட்டிக்கொண்டு வருகிறவர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், வீரத்துக்கும் அதுக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது.”

“ஏன் கிடையாது?”

“அது தெரியாது. நான் பார்த்த வரையில் இந்தப் பிராந்தியத்தில் வீரனும் கிடையாது, புருஷனும் கிடையாது. ஆகையால்தான், நான் பகிரங்கமாக லாவணியில் குவிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் சோலங்கிராஜபுர குலமகன் பகிரங்கமாக நீராடுவானா?”

“அப்படியானால் நான்...”

“நீங்கள் மட்டுமென்ன? இங்குள்ளவர்களுக்கு விலக்கா?”

“பெண்ணே! உன் உதடுகளிலிருந்து இனிப்பான சொல் வரவில்லை.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம். சொற்கள் கரிக்கின்றன. உப்பு நீரைக் கொப்பளித்துக் கொப்பளித்து உன் உதடுகளும் நாக்கும் உப்பாகிவிட்டன.”

“பேடிகளுக்கு அப்படித்தான் தோன்றும்.”

“யாரி பேடி?”

“நீதான்.”

“என்ன சொன்னாய்?”

“எல்லோருந்தான். லக்கா புலானன் ஒருவனைத் தவிர. அவனைக் கண்டால் ராஜபுதனமே நடுங்குகிறது. இதோ நீங்கள் நிற்கும் இந்த நிலத்தை ஆளும் சோலங்கி ராஜபுத்திரனும் நடுங்குகிறான். எல்லோருக்குமே என் பேச்சு கரிக்கத்தான் கரிக்கும். உப்பு உடலில் ஊறினால்தானே சுரணை ஊறும், பௌருஷமும் வரும்” என்று சொல்லிக் கோபச் சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு சோலைக்குள் ஓடி மறைந்தாள் அந்த மோகினி.

அவள் அழகிலும் பேச்சிலும் இதயத்தைப் பறி கொடுத்துவிட்டதால் அவள் பெயரைக்கூட கேட்க மறந்து விட்டதை நினைத்து மெள்ளச் சிரித்துக்கொண்டாள் சேவாஜி. சோலங்கி ராஜபுத்திர மரபுகள் சிதறிக்கிடந்த அந்த நாளிலும் ஒரு வீரமகன் ராஜபுதனத்திலிருந்ததை

நினைத்து, “ராஜபுதனத்தின் ஜீவன் இன்னும் நசிக்கவில்லை” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான். அத்துடன் “எல்லோரையும் நடுங்க வைக்கும் லக்கா புலானன் எப்படி இருப்பான்?” என்றும் கேட்டுக்கொண்டான். அந்தக் கேள்விக்கு அவனுக்கு மறுநாளே விடை கிடைத்தது. ராதோர் வம்சத்தாருக்கு அன்று இரவு தங்க இடம் கொடுத்த சோலங்கி ராஜபுத்ரன், சேவாஜியைத் தன் மாளிகை வாசலிலேயே நின்று வரவேற்றான். “கண்ணோகி ராஜ குடும்பத்துக்கு சோலங்கி வம்சம் என்றும் தலை தாழ்த்தும்” என்று உபசரணைச் சொற்களும் பகன்றான். சேவாஜியின் நூறு வீரர்களுக்கு ஊருக்குள்ளிருந்த வீடுகளிலேயே தங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. சேவாஜியும் சாயித்ராமும் மட்டும் சோலங்கி ராஜபுத்திரனுடன் தங்கினார்கள்.

சோலங்கி மரபிடம் ராஜபுத்ரர்கள் பழக்கம் பெரிதும் மாறுபட்டுவிட்டதை சேவாஜி கவனித்தான். ராஜபுத்ர வீரர் கூட்டம் வந்தால் அவர்களுக்கு விருந்து வைக்கும் பழக்கத்தைக்கூடத் துறந்த சோலங்கி ராஜபுத்ரன் வீட்டில் உண்பதுகூட வெட்கக்கேடு என்று நினைத்தான், நினைத்த தோடு நில்லாமல் உண்ண உட்கார்ந்ததும் வாய் விட்டும் சொன்னான். “விருந்தினருக்கு விருந்து வைத்து எத்தனை நாளாகிறது இங்கே?” என்று கேட்டான் சேவாஜி.

“எத்தனை நாளாகிறது என்று கேட்பதைவிட எத்தனை வருஷங்களாகின்றன என்று கேட்பது பொருந்தும்” என்றான் சோலங்கி ராஜபுத்ரன்.

“வருஷங்களா!” வியப்பினால் வாயைப் பிளந்தான் சேவாஜி.

“ஆம்.”

“ஏன்?”

“லக்கா புலானன் விருந்துகளை அனுமதிப்பதில்லை.”

“அவனுக்கும் விருந்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“மிடிக சம்பந்தம் உண்டு. விருந்து வைத்தால் நதிக்கரையில் வைக்கவேண்டும். விளக்குகளும் பந்தங்களும் எரியும்...”

“எரிந்தால்?”

“லக்கா புலானன் ஒற்றர்கள் அவனுக்குத் தெரிவிப்பார்கள். இரண்டு நாழிகைக்குள் அவன் வீரர்கள் விருந்துக்கு வருவார்கள்.”

“வந்தால்?”

“சண்டையிடுவார்கள்.”

சேவாஜி சற்று நேரம் யோசித்தான். “அப்படியானால் நாளைக்கு விருந்து நடக்கட்டும். லவணி திரத்தில் விளக்குகளும் பந்தங்களும் எரியட்டும்” என்று.

சோலங்கி ராஜபுத்ரன் கோபத்துடன் உணவருந்தாமலே எழுந்தான். “ஒருகாலும் முடியாது. சோலங்கி மரபினர் பெரும்பாலோர் முன்பே மாண்டுவிட்டார்கள். இனியும் பலி கொடுத்தால் மரபே அழிந்துவிடும்” என்று உதடுகள் துடிக்கக் கூறினான்.

சேவாஜியும் கையை உதறிக்கொண்டு உணவருந்தாமல் எழுந்தான். “இன்றிரவு சோலையில் என் வீரர்கள் தங்குவார்கள். நானும் தம்பியும் கனி வகைகளை உண்போம். நாளை விருந்துக்கு என் கையொப்பத்தில் லக்கா புலானனுக்கு அழைப்புப் போகும்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து வெளியே நடக்க முயன்றான். சோலங்கி ராஜபுத்ரன் கோபத்தால் துடித்தான். ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். அந்தச் சமயத்தில் பக்கத்திலிருந்த திரை விலகவே, லவணியில் நீராடிய அந்த எழில் மோகினி வெளியே வந்தாள்.

“நீ எங்கு வந்தாய், லாவணீ?” என்று சீறினான் சோலங்கி ராஜபுத்தரன்.

“ஏதோ ஒரு புருஷன் குரல் கேட்டது, வந்தேன், அண்ணா” என்றான் அவன்.

“போ உளினே! இல்லையேல் நீ என் தங்கை என்பதை மறந்துவிடுவேன்!” என்றான் சோலங்கி ராஜபுத்தரன்.

“ஆனால், லக்ஷா புலானனை மறக்க முடியாதே” என்று கூறிய அவன், சேவாஜியை நோக்கி, “விருந்து நடக்கட்டும், வீரரே! விருந்துக்கு நானும் வருகிறேன்” என்றான்.

ஃ

ஃ

ஃ

விருந்துக்கு சேவாஜியே சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்தான். தன் வீரர்களையும், தம்பியையும் கண்ணோசியின் முறைப்படி உயர்ந்த உடைகளை அணியச் சொன்னான். பந்தங்களும் விளக்குகளும் எரிய, லாவணீ நதிக்கரையில் விருந்துக்குச் சகலமும் தயாராயிற்று. விருந்து வேளைக்குச் சரியாக லக்ஷா புலானனும் இருநூறு வீரர்களுடன் வந்து சேர்ந்தான்.

விருந்து இலைகள் போடப்பட்டிருந்த இடத்தை அணுகியதும் குதிரையிலிருந்து இறங்காமலே லக்ஷா புலானன் உத்தரவிட்டான், “இலைகளை அகற்றுங்கள்” என்று. அவனைக் கண்டதுமே இலைகளை அகற்றச் சென்ற பணியாட்களைக் கையமர்த்தி நிறுத்திய சேவாஜி லக்ஷா புலானனை அணுகி, அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். பாலைவனத்தில் தனக்கு வழி சொன்ன விசித்திர வீரனை லக்ஷா புலானன் என்பதை உணர்ந்த சேவாஜி, அவன் தீரத்தையும், எதிரிகள் சுற்றிலுமிருக்கப் பாலைவனத்தில் தன்னந்தனியே திரியும் துணியை வயும் நினைத்து வியந்தான். அந்த வியப்பை வெளிக்குக் காட்டாமலே, “இதோ ராதோர் வம்ச ராஜபுத்திரர்களுடைய அளக்கும் விருந்து. இதில் கலந்துகொள்ள உனக்கும் அழைப்பு அனுப்பியிருக்கிறேன்” என்றான்.

“விருந்து நடத்த அனுமதியில்லை.”

“யாரி அனுமதி?”

“என் அனுமதி.”

“உன் அனுமதி எதற்கு?”

“என் அடிமைகளுக்குத் தேவை. இந்தப் பகுதியில் இருப்பவர்களை அணைவரும் எனது அடிமைகள்.”

இதைக் கேட்டதும் ராதோரி குலச் சிங்கம் வெகுண்டு போவான் என்று எதிர்பார்த்த சோலங்கி ராஜபுத்ரன்கூட சேவாலியின் அமைதியைக் கண்டு வியந்தான். சேவாலி எவர் நினைப்பையும் லட்சியம் செய்யாமல், தூரத்தே நின்றுிருந்த லாவணியை நோக்கி, “ராஜபுத்ரி! இப்படி வா” என்றான். அவன் போக்கைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத லாவணி மெள்ள நடந்து வந்தாள். “உனக்கு ஏன் லாவணி என்று பெயர்?” என்று வினவினான் சேவாலி.

“லாவணி நதியில் குளிக்கிறேன். அந்த நீரைக் குடிக்கிறேன், உடம்பில் சுரணை ஏறட்டும் என்று. அதனால் பொது மக்கள் வைத்த பெயர்!” என்றாள் லாவணி.

“அந்த நீரில் எனக்குக் கொஞ்சம் கொடு” என்றான் சேவாலி.

லாவணி ஏதும் புரியாமல் நதிக்குள் இறங்கி, ஒரு பொன் பாத்திரத்தில் நீரைக் கொண்டுவந்தாள். அதை வாங்கிக் கொண்டு லக்கா புலானன் புரவியருகில் நெருங்கிய சேவாலி, “புலானா! இதைக் குடி” என்றான்.

புலானன் கோபவிழி விழித்தான். “உனக்குத்தான் தேவை அது. என் உடம்பில் சுரணை இருக்கிறது” என்றான் அவன்.

“குடி, உம்!” அதட்டலாக எழுந்தது சேவாஜியின் கட்டளை.

அதைக் கேட்ட புலானன் ஒரு கணம் திகைத்தான். யாரும் இப்படிப் பேசி அவன் கேட்டதேயில்லை. ஆகவே, அடுத்தகணம் வாளின்மேல் கையை வைத்தான். அடுத்த நிகழ்ச்சிகள் மின்னல் வேகத்தில் ஏற்பட்டன. சேவாஜியின் இரும்புக் கரங்கள் லக்கா புலானனை இழுத்துக் கீழே தள்ளின. அவன் தம்பியும் நூறு வீரர்களும் வாட்களை உருவிக்கொண்டு, வந்தவர்களிடம் பாய்ந்துவிட்டார்கள். விருந்து அன்றிரவு நடக்கத்தான் நடந்தது. வாட்கள் விருந்துண்டன. சதைகளும் குருதியும் ஆகாரமாயின. சேவாஜியின் நூறு வீரர்கள் முன்பு நிற்க முடியாமல் புலானன் படை சிதறி ஓடியது. வாளை உருவிக்கொண்டும் போரிட்ட லக்கா புலானனும் சேவாஜியின் வாள்வீச்சுக்கு எதிரே நிற்க முடியாமல் வாளை இழந்து நிராயுதபாணியாக நின்றான். அவனை வெட்ட நெருங்கிய வீரர்களைத் தடுத்த சேவாஜி எதிரியைப் பார்த்து, “புலானா! நான் உப்பு நீரைக் குடித்து விட்டேன், நீயும் குடிக்கத் தயாராயிரு. நாளை வருகிறேன் உன் கோட்டைக்கு” என்று சொல்லி, அவனைப் போக விடுத்தான்.

சேவாஜி அடுத்த இரண்டு நாட்களில் தன் வீரர்களுடன் சோலங்கிகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு, லக்கா புலானன் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனை விரட்டினான். இறுதியில் கொன்றும் திரும்பினான். சோலங்கி மக்கள் விடுதலை பெற்றார்கள். அந்த விடுதலைப் பரிசாகத் தன் தங்கை லாவணியை சேவாஜிக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தான் சோலங்கி ராஜபுத்திரன்.

ஃ

ஃ

ஃ

திருமண நினத்தன்று இரவில் சயன அறையில் பஞ்சனை யில் உட்கார்ந்திருந்த சேவாஜியை வெட்கத்துடன் அணுகிய லாவணி கையிலிருந்த பாலை நீட்டினாள் அவனிடம்.

“வேண்டாம், லாவணீ” என்றான், சேவாஜி.

“பால்...” இன்று இழுத்தாள் லாவணீ.

“தெரியும்.”

“சர்க்கரை போட்டிருக்கிறது.”

“வேண்டாம்!”

“வேறென்ன வேண்டும்?” முணுமுணுத்தாள் அவள் தரையைப் பார்த்துக்கொண்டே.

பால் கிண்ணத்தை வாங்கி அப்புறம் வைத்த சேவாஜி, அவளை அருகிலிழுத்துப் பஞ்சணையில் உட்கார வைத்து, “இதோ! எண்ணெய் பார்” என்றான்.

விழிகள் கலந்தன. அவள் உதடுகளை நோக்கி நெருங்கினாள் சேவாஜி. “ஊஹும், வேண்டாம்” என்றான் லாவணீ.

“ஏன் லாவணீ!”

“என் உதடுகள் உப்பு நீரைக் கொப்பளிப்பவை, கரிசூகும். நீங்களே முதல் நாள் சொன்னீர்கள்.”

“கரிக்கட்டும்; நான் புருஷனாக வேண்டாமா?”

“அதுதான் நிரூபித்துவிட்டீர்களே.”

“இன்னும் நிரூபிக்கிறேன். வா, இப்படி” என்று அவள் கையைப் பிடித்து அருகில் இழுத்தாள். வெட்கத்தால் அவள் பக்கத்திலிருந்த விளக்கை உதடுகளால் ஊதினாள். விளக்கு அணையவில்லை. இரண்டாம் முறை ஊத முயன்றாள். முடியவில்லை. உதடுகள் சுதந்திரமிழந்தன.

ஒன்பதாவது இரவு

பிருதிவிசுமாரனின் கண்கள் உடைவாநீயும் எழுது கோலையும் மாறி மாறிப் பார்த்தன. இறுதியில் கையிலிருந்து எறியப்பட்ட உடைவாள் பளபளப்புடன் பத்தடிக்கு அப்பாவிருந்த மஞ்சத்தின்மேல் விழுந்தது. அவன் கை எழுது கோலையே ஏந்தியது; அவன் கூத்திரியன்!

அவன் செய்கையைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற மொகலாய சக்கரவர்த்தி அக்பரின் முகத்தில் கோபத்தின் சாயை ஒரு விநாடி மின்னல்போல் தோன்றி மறைந்தது “வீரனுக்கு அடையாளம் வாள்; எழுதுகோல் அல்ல!” என்றார் அக்பர் புன்சிரிப்புடன்.

“கவியைவிடச் சிறந்த வீரன் கிடையாது; வானிலும் கரியவை சொற்கள்!” என்றான் பிருதிவிசுமார்.

“எழுத்தும் கொல்லுமோ?” என்று கேட்டார் அக்பர்,

“சந்தேகமென்ன, நீண்ட காலம் கொல்லும்!” என்றான் பிருத்தவிசுமார். அக்பர் அரித்தம் தெரியாமல் விழித்தார்.

அவன் சொன்னான்:

“நவாப்! வாள், உயிருடன் இருக்கும் வரையில் தான் ஒருவனைக் கொல்லும்; ஆனால், எழுத்து, இறந்த பின்னும் கொல்லும்; வாள், உடலைப் பிளந்து உயிரை நீக்கிவிடுகிறது. ஆனால் வன்சொல் உயிரையும் கூறு கூறுகக் கிழித்துச் சடலம் போனபின்பும் அபக்கியாதியை நிலைநாட்டுகிறது. கவியின் சொல்லினால் ஏற்படும் வடு சாசுவதமானது; மனிதன் அழிந்த பின்னும் அது அழிவதில்லை!”

அக்பரின் பக்கத்தில் மௌனமாக அதுவரை நின்றிருந்த மொகலாய சரித்திர கர்த்தாவான அபுல் பாஸலின் உதடுகளில், உள்ளே அடங்கியிருந்த சிரிப்பு லேசாக வெளிப்பட்டது.

“நீ ராஜபுத்ரனயிற்றே; உனக்கு வாள் அவசியமில்லையா?” என்று அபுல் பாஸஸ் கேட்டான்.

“அடிமைக்கு வாள் அவசியமில்லை; அவனைக் காக்கத் தான் சக்கரவர்த்தியின் வாள் இருக்கிறதே!” என்றான் பிருத்தவிசுமார்.

இந்தப் பதில் அபுல் பாஸலின் வாயை அடக்கிவிட்டது. அக்பருக்கு ராஜபுத்ரர்கள் அடிமையானதால் உள்ளூரக் குழுறிக்கொண்டிருந்த ராஜபுத்ரர்களில் பிருத்தவிசுமாரனும் ஒருவன் என்பது அபுல் பாஸலுக்கு நன்றாகத் தெரியும். “அடிமைக்கு வாள் அவசியமில்லை!” என்பதைத் தன் சொந்த அடிமைத்தனத்தைக் குறித்தே பிருத்தவிசுமாரன் சொல்கிறான் என்பதையும் அபுல் பாஸல் அறிந்துகொண்டிருந்தான். அதைச் சொல்லும்போது பிருத்தவிசுமாரனின் குரலிலிருந்த வெறுப்பையும் அவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. எனவே, இந்தப் பேச்சினால் அக்பர் கொதித்தெழுந்தான்.

எவன் செய்வது என்ற திக்பிரமையால் அவன் பேச்சை மேலே ஓட்டவில்லை.

ஆனால், அக்பரின் முகத்தில் எந்தவிதக் கோபக்குறியும் தென்படவில்லை. அவர் சாதாரணமாகவே பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

“பிருத்விசுமார்! நீ கவி பாட எங்கே கற்றாய்?”

“வாழ்க்கையின் பள்ளிகூடத்தில்; உணர்ச்சியின் சொற்களில்!”

“நீ இலக்கணம் கற்கவில்லையா? சப்த பேதங்களை எப்படி அறிகறாய்?”

“இலக்கணத்தை எண்ணிப் பார்சிக உள் உணர்ச்சி இடம் தருவதில்லை; ஆவேசத்தில் எழுதுகிறேன். இலக்கணத்துக்கு அது சரியாயில்லை என்றாலும் இயற்கைக்குச் சரியாக இருக்கும்; சப்த பேதங்களை என் காது நிர்ணயிக்கிறபடியால் சாஸ்திரத்துக்குச் சரியாக இல்லாவிடினும் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஒத்ததாகவே இருக்கும்!” என்றான் பிருத்விசுமார்.

அவன் அறிவின் ஆழத்தைக் கண்டு அக்பர் ஆச்சரியப்பட்டார். சற்றுநேரம் தூரத்திலிருந்த மஞ்சத்திலிருந்து உடைவானை எடுத்து வந்தார். “பிருத்விசுமார், நான் கொடுக்கும் பரிசை ஏற்றுக்கொள். இந்த உடைவாளின் விலை பத்தாயிரம் மோகராக்கள். கவி எழுத நீ சொன்ன இலக்கணம் என் மனத்தைக் கவரந்திருக்கிறது. இந்தா, பிடி!” என்றார்.

பிருத்விசுமார் நவாபின் பரிசை வாங்கிக்கொள்வதாவேண்டாமா என்று யோசித்தான். அதாவது, அக்பர் கொடுத்த பரிசுகள் எல்லாவற்றையும் அவன் மறுத்துவிட்டான். அவன் அலட்சியம் அக்பரின் கோபத்தை லேசாகக் கிணறியது. ஆனால், அதை வெளிக்குக் காட்டாமல், “உடை

வாள் உனக்கு உபயோகமில்லாவிட்டால் உன் புது மனைவிக்கு நான் அளித்த பரிசாக இருக்கட்டும்; அவளுக்குக் கொடு!" என்று சாவதானமாகவே சொன்னார்.

தன் மனைவிக்கு இன்னொரு புருஷன் பரிசளிக்கிறான் என்ற நினைப்பினால் பிருத்விசுமாரன் உடல் ஒரு முறை உஸ்ருரப் பதறியது. தன்னை அவமானப்படுத்தவே அக்பர் திட்டம் போடுகிறான் என்பதைப் பிருத்விசுமாரன் உணர்ந்தான். சிறிது நேரம் சிந்தித்தான். பிறகு, தன்னைத்தானே நிதானப்படுத்திக்கொண்டு, "சரி நவாப், நீங்கள் சொல்வது போல் அவளுக்கு உபயோகப்படலாம். மேவாரி ராணுவின் வம்சமல்லவா அவள்?" என்று, கடைசியாக ஓர் அம்பை அக்பரின்மேல் வீசிவிட்டு, பிருத்விசுமாரன் விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

அவன் சென்றபின் அதுவரையில் அடங்கிக் கிடந்த அபுல் பாஸலின் கோபம் பீறிட்டு எழுந்தது. "அவன் துமிரைப் பார்த்தீர்களா? தங்கள் எதிரிலேயே தங்கன் ஜனம வவாரியின் பெயரை உச்சரிக்கிறான்!" என்றான் அபுல் பாஸல்.

அக்பருக்கு அடங்காத ராஜபுத்ரன் பிரதாபஸிம்ஹன். அவன் வம்சத்துப் பெண்ணைப் பிருத்விசுமாரி மணந்ததே அக்பருக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவன் மரபைப்பற்றித் தன் எதிரில் பிரஸ்தாபித்ததால் அக்பரின் கோபம் எல்லை கடங்காததாயிற்று. இருந்தாலும், காரியமாகவே பொறுதி கூடிகொண்டு, "அந்த மேவாரி ராஜகுமாரி எப்படியிருப்பாள்?" என்றார்.

"அழகில் அவளுக்கு இணையே இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். அவளைக் குறித்துப் பிருத்விசுமாரன் எழுதிய கவிகள் ராஜபுதனத்தில் மிகப் பிரசித்தமென்று கேள்வி!" என்று அபுல் பாஸல் கூறினான்.

அக்பர் ஷேசாகச் சிரித்தார். “அப்படியானால் நன ரோஸவுக்கு அவனுக்கும் அழைப்பு அனுப்பு!” என்று உத்தரவிட்டார்.

அந்த உத்தரவைக் கேட்டுப் பிரமித்து நின்றுவிட்டான் அபுல் பாஸல். அக்பருடைய கொடிய எண்ணம் அப்பொழுது தான் அவனுக்குப் புரிந்தது.

ஃ

ஃ

ஃ

பிரதி வருஷம் மேஷ ராசியில் சூரியன் பிரவேசிக்கும் தினத்திலிருந்து ஒன்பதாவது நாள் டில்லி அரசன்மனைக்குள் பெண்கள் சந்தையொன்று நடைபெறும். இதற்குத்தான் ‘நவ்ரோஸா’—அதாவது, ஒன்பதாவது நாள் என்று பெயர். இந்தச் சந்தை கூடும் நாளில் தமக்கு இன்ப போகம் அதிகமாகக் கிடைத்து வந்ததால் சக்கரவர்த்தி அக்பர் அதைக் ‘குஷ்ரோஸா’—என்று அழைத்து வந்தார். ‘குஷ்ரோஸா’ என்றால் குடியாயிருக்கும் நாள் என்று அர்த்தம். இந்த ‘நவ்ரோஸா’ என்னும் ‘குஷ்ரோஸா’வின் மர்மம் அரசன்மனை வட்டாரங்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் வெகுநாள் வரை தெரியாமலேயே இருந்து வந்தது.

இந்தப் பெண்கள் சந்தையைச் சக்கரவர்த்தியின் பட்ட மகிஷி கூட்டுவது வழக்கம். இந்தச் சந்தைக்குக் கோஷாஸ்திரிகள் அனைவரும் அழைக்கப்படுவார்கள். அக்பரின் கீழ் சேவகம் புரிந்த அத்தனை ராஜபுத்ரர்களின் மனைவிகளும் இதற்கு வருவார்கள். மொகலாய சாம்ராஜ்யத்திற்குள் வரும் வைரம், வைடுரியம், கோமேதகம், முத்து, பவளம் முதலிய பல் விதை உயர்ந்த சாமான்கள் இந்தச் சந்தையில் விற்கப்படும். வியாபாரிகளின் மனைவிமார்கள்தான் விற்பனை செய்ய அனுமதிக்கப்படுவார்கள். இந்தச் சந்தை மாஸையில் ஆரம்பித்து நள்ளிரவு வரை நடக்கும். சந்தை நடக்கும் சமயத்தில் அரசன்மனை வெளிக் கதவுகளை தாளிடப்படும்

எந்த ஆணும் உள்ளே அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால், இருவர் மட்டும் அதற்கு விலக்காயிருந்து வந்தார்கள். ஒருவர், சக்கரவர்த்தி அக்பர்; இன்னொருவன், சரித்திர ஆசிரியன் அபுல் பாஸல்.

மேஷு சந்திரனின் குளிர் ஒளியிலும் லஸ்தர் விளக்குகளின் வெளிச்சத்திலும் நகைகள் மின்ன, முகத்திரையினுறி நடந்துவரும் நங்கைகளின் அழகை, மாறு வேஷத்துடன் மறைவில் நின்று அக்பர் பருகுவார். அவர் கருத்தை அதிகமாகக் கவரும் அணங்கை அபகரித்துச் செல்லச் சுரங்க வழிகள் பல அரண்மனையில் உண்டு. அரசனை ஆகர்ஷித்த அழகிகளைத் தவறிய வழியில் அழைத்துச் செல்ல ஏராளமான பணிப்பெண்களும் அந்தச் சந்தையில் உலாவுவார்கள். அங்கே விடை மிக்க நகைகள் மட்டுமல்ல, விடையற்ற கற்பும் வியாபாரமாவது வழக்கம். தான் காக்க வேண்டிய பயிரை அழிக்க அவ்வளவு பலமாக வேலி போட்டிருந்தார் மொகலாய வேந்தர். ஆகவே, பிருத்விசுமாரன் மனைவிக்கு நவ்ரோஸாவுக்கு அழைப்பு அனுப்பு என்ற உத்தரவில் புதைந்து கிடந்த சக்கரவர்த்தியின் எண்ணத்தை மிகச் சபைமாகப் புரிந்துகொண்டான் அபுல் பாஸல்.

சக்கரவர்த்தியால் புண்படுத்தப்பட்ட மனத்துடன் அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்த பிருத்விசுமாரன், குதிரையைக் கொண்டுவந்து நிறுத்திய பணியாளைக்கூடக் கவனியாமல் வேகமாகத் தன் மானிகையை நோக்கி நடக்கலானான். எஜமான ஏதோ குழப்பத்தில் இருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்துகொண்ட பணியாளர், குதிரை லகாணைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு சற்றுத் தூரத்தில் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான். இந்த ரீதியில் கணவன் வருவதை மானிகையின் உப்பரிகையிலிருந்து கவனித்த கமலி, மிகுந்த கவரத்துடன் பிருத்விசுமாரனை எதிர்கொண்டழைக்க மாடிப்படிக்களில் இறங்கிக் கீழே வந்தான்.

சுவர்ண பிம்பம்போல் எதிரே வந்து நின்று மனையையக் கவனிக்காமல் பிருத்விசுமாரன் உள்ளே நுழைந்து நேராகத் தன் படுக்கையறைக்குச் சென்றான். எந்த நாளும் அவன் மலர்க்கண்ணத்தையோ துவளும் இடையையோ ஸ்பரிசிக்காமல் உள்ளே நுழையாத பிருத்விசுமாரன், அம்புபோல் மாளிகைக்குள் சென்றதைக் கண்ட கமலி, வியப்பும் வேதனையும் ஒருங்கே கொண்டு அவனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

படுக்கையில் உட்கார்ந்து தலையைத் தன் இரு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்ட கணவனை, வாயிற்படியில் நின்றே சற்று நேரம் கமலி பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பிறகு, “என்ன அவ்வளவு யோசனையில் இருக்கிறீர்கள்?” என்றான்.

பிருத்விசுமாரன் தலைநிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தான். சாதாரணமாக ஒருமுறை பார்த்தால் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பதுதான் அவன் வழக்கம். ரோஜாக்கண்ணங்களுடனும் நீலோதிபல விழிகளுடனும், கொடியிடையுடனும் நிற்கும் அவனைக் காணும்போதெல்லாம் ஒரு மலர்ச்சோலையே எதிரில் வந்து நிற்பதுபோல் தோன்றும் கவியின் கண்களுக்கு; உள்ளம் துடித்துக்கொண்டிருந்ததால் அன்று உவமைகளிலும் உலாசத்திலும் அவன் மனம் செல்லவில்லை.

கமலி கேட்டதற்கு அவன் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் இடுப்பிலிருந்த உடைவாளை எடுத்து, “இந்தா, கமலி!” என்று அவளிடம் கொடுத்தான். அவன் அருகே நெருங்கி வந்து, அவள் உடைவாளைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்தான். கட்டிலில் அவன் உட்கார்ந்திருந்ததற்கும் அவன் நின்றுருந்த உயரத்திற்கும் அவன் முகம் அவள் மார்புக்குச் சமீபத்தில் இருந்தது. சாதாரண சமயமாயிருந்தால் அந்த நிலையில் அவன் அவளைக் கட்டித் தழுவி, அவள் உடலில் முத்தங்களை வாரி இறைத்திருப்பான்: அன்றிருந்த கவலை அதற்கு இடம் தரவில்லை.

நவரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற உடைவானை இருமுறை திருப்பிப் பார்த்தாள் கமலி. “மிகவும் விலை உயர்ந்த உடைவான்; இது ஏது உங்களுக்கு?” என்று கேட்டாள்.

“அரசர் பரிசாக அளித்தார்!”

“ஏன், ஏதாவது புதுக்கவி பாடினீர்களா?”

“இல்லை, கவிபாடும் வழியைச் சொன்னேன்!”

“அப்படியானால் பரிசளிக்காமல் என்ன செய்வார்?”

“பரிசு எனக்கல்ல, கமலி...”

“பின் யாருக்கு?”

“உனக்குத்தான்!”

பூகம்பத்தின் அதிர்ச்சிகூட அவளை அவ்வளவு தூரம் குலுக்கியிருக்காது. அவள் கையிலிருந்த உடைவான் பட்டென்று தரையில் விழுந்தது. எதற்கும் அஞ்சாத அந்த மேவார் வம்சத்துப் பெண்ணின் உடல் அச்சத்தால் வெலவெலத்தது. இன்னொரு புருஷன் தனக்குப் பரிசு அளிக்கத் துணிந்ததால் உண்டான வேதனையும் அவமானமும் சேர்ந்து இளப்பிய பெருமூச்சால் அவள் மார்பகம் மேலும் கீழும் எழுந்தது தாழ்ந்தது.

“இதைக் கேட்டுக்கொண்டா நீங்கள் மௌனமாக வீடு வந்தீர்கள்?” என்றுள் கமலி.

அவள் கண்களில் கோபப்பொறி பறந்தது!

“ஆமாம், கமலி! கத்தியைவிட எழுதுகோல் வலிமென்று சொன்ன நான், அரசனைக் கத்தியால் கொல்வது எப்படிப் பொருந்தும்?” என்று கேட்டான் பிருத்விசுமாரன்.

“உங்கள் எழுத்து அவ்வளவு வலிமையுடையதானால் எழுத்தினால் கொல்வதுதானே?” என்று கேட்ட கமலியின் குரலில் இகழ்ச்சி தொனித்தது.

“காலம் வரும்போது கவி எழுதுகிறேன்; அதிலிருந்து அக்பர் ஈரேழு ஜன்மத்துக்கும் பிழைத்தெழுந்திருக்க மாட்டான்!” என்றான் பிருத்விசுமார்.

இதைக் கேட்டதும் தன் கணவன் உண்மையில் வீரன் தானா என்ற சந்தேகம் அவள் முகத்தில் எழுந்ததை பிருத்விசுமாரன் கவனித்த தவறவில்லை. எனவே, அதுவரை விட்டு வைத்த அவன் உடலை அணைத்துப் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக்கொண்டான். “இதோ பார், கமலி! அரசனுக்கு எதிரில் கத்தியை உருவினால் காவலாட்கள் என்னைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டிப் போட்டிருப்பார்கள். என் வஞ்சமும் நிறைவேறாது; அரசனின் அயோக்கியத்தனமும் உலகுக்குத் தெரியாது. கொஞ்சம் பொறு; எழுத்தின் வேகத்தை நீயே அறிவாய்!” என்றான் பிருத்விசுமார்.

கமலிக்கு அவன் வார்த்தையில் நம்பிக்கையில்லை. சாளரத்தின் வழியாகப் பானம் பானமாக உள்ளே விழுந்திருந்த சூரிய ரச்மிகளில் அவன் கண்களைச் செலுத்தினான். அவன் துயரத்துக்காகச் சூரியன் தன் பிரயாணத்தை நிறுத்தவில்லை; மேஷ ராசியில் நுழைந்து எட்டு நாட்களையும் நடத்தி விட்டான்.

அன்றிரவில்தான் கமலிக்கு அரண்மனையிலிருந்து ‘நவ் ரோஸா’ அழைப்பு கிடைத்தது. ‘நவ்ரோஸா’வின் அர்த்த மறியாத கமலி, கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு கணவனிடம் ஓடினாள். “இதோ, ராணி எனக்கு அழைப்பு அனுப்பியிருக்கிறாள்; நாளை நவ்ரோஸா!” என்றாள் கமலி, மிகுந்த குதூகலத்துடன்.

அப்பொழுதுதான் ஏதோ கவி எழுத ஆரம்பித்துக் கொண்டிருந்த பிருத்விசுமாரனின் எழுதுகோல் அசைவற்று நின்றது. “என்ன ‘நவ்ரோஸா’வுக்கு அழைப்பா!” என்று பதறிக்கொண்டே மஞ்சத்தைவிட்டு எழுந்தான்.

அப்பரின கொடிய எண்ணம் பிருத்திவிதமாரனுக்குச் சந்தேகமற விளங்கிவிட்டது. தன் மனைவியிடமே அப்பர் தீய எண்ணத்தைக் காட்டி திட்டம் போட்டுவிட்டார் என்பதை அறிந்ததால் அவன் உடல் நடுங்கியது. கமலியின் கையிலிருந்த கடிதத்தை வாங்கி, ஒரு முறைக்கு இருமுறை படித்தான். அதைப் படிக்கையில் அவன் கை நடுங்குவதைக் கண்ட கமலி வியப்படைந்தாள்.

“பண்டிகைக்குப் பேகம் சாயபு அனுப்பிய அழைப்பு தானே, இதைக் கண்டதும் ஏன் இப்படி மாறி விட்டீர்கள்?” என்று கமலி கேட்டாள்.

பிருத்திவிதமார் மௌனம் சாதித்தான். “இது ராணி அனுப்பிய அழைப்பில்லை; கற்பை விலை பேசச் சக்கரவர்த்தி அனுப்பிய அழைப்பு” என்று அவன் எப்படிச் சொல்வான்? யோசனையிலாழ்ந்தான் பிருத்திவிதமார். அவன் மௌனத்தைத் தவறாக அர்த்தம் செய்துகொண்ட கமலி, “உங்களுக்கு இஷ்டமில்லையென்றால் நான் போகவில்லை!” என்றாள்.

“போகாதிருக்க முடியாது, கமலி! ராணியின் அழைப்பை அவமதித்துவிட்டு டில்லியில் நாம் ஒரு விநாடி கூடக் காலம் தள்ளமுடியாது. போகாவிட்டால் சிறை போனால்...”

அதற்குமேல் அவன் வார்த்தை ஓடவில்லை

“போனால் என்ன?” என்றாள் கமலி.

பிருத்திவிதமார் ஒரு நிமிஷம் யோசித்து ஏதோ சமாளித்துக்கொண்டான்! “போகலாம், கமலி; போகவேண்டியது தான்!” என்று அவளை நோக்கினான்.

“பின் என்ன யோசனை?” என்றாள் அவள்.

“உன்னை எந்த வேஷத்தில் அனுப்பலாம் என்று யோசிக்கிறேன்!”

“வேஷத்திலா! ஏன்?”

“நவ்ரோஸா சந்தைக்கு யாரும் சுய வேஷத்தில் செல்வ தில்லை, கமலி. விதவிதமான மாறுவேஷங்களில்தான் செல்வார்கள்!”

“அப்படியானால் எனக்கு என்ன வேஷம் போடப் போகிறீர்கள்?”

“நீ ஒரு பணிப்பெண் வேஷம் அணிந்துகொள்; உன் பணிப்பெண் உன்னுடைய உடையில் வரட்டும்!”

இந்த யோசனையைக் கேட்டுப் பிரமித்தாள், மேவார் ராஜகுமாரி கமலி. புதிதாக அவள் டில்லிக்கு வந்தவள். “ராஜபுதனத்தின் மிக உயர்ந்த வம்சத்தில் தோன்றியவள் பணிப்பெண்ணாவதா!” என்று யோசித்தாள்.

“வாழ்வில் உயர்வு தாழ்வுகள் மாறி மாறி வருவது சகஜம், கமலி! ஒரு நாள் ராணி, இன்னொரு நாள் பணிப் பெண்ணாகலாம்; தவறில்லை!” என்றான் பிருத்விசுமார்.

“உங்கள் இஷ்டம்!” என்றாள் கமலி, கணவன் வார்த்தையைத் தட்டமுடியாமல்.

ஒரு நாள் ஓடி மறைந்தது; டில்லி அமர்க்களப்பட்டது. கமலி பணிப்பெண்ணாக வேஷம் தரித்து, கணவன் முன் வந்தாள். தன்னை அணைத்து நின்ற பிருத்விசுமாரனை நோக்கி, “சீக்கிரம் திரும்பிவிடுகிறேன், விடுங்கள்!” என்று கூறி, கமலி விலக முயன்றாள்.

திரும்பி அவன் எப்படி வருவாளோ என்ற திகிலில், அவன் பிடிப்பு இறுகியது. இறுதியில் அவளை விடுவித்தான். “கமலி, போய்வா! சந்தையில் இருக்குமட்டும் நீ ஒரு பணிப்பெண் என்பது ரூபகமிருக்கட்டும்; நீ அரசகுமாரி என்பதை அணுபவளவும் காட்டாதே!” என்றான். அவள் போக முயன்றாள்.

“கொஞ்சம் நில்!” என்று அவளைத் தடுத்த பிருத்தி குமாரன், இடையிலிருந்த உடைவாளை எடுத்தது, அவள்கையில் கொடுத்தான். “இதை எதற்கும் வைத்துக்கொள். உனக்கு உபயோகப்படும் என்று சக்கரவர்த்தியே சொல்லியிருக்கிறார். அத்துடன், இந்தக் கடிதமும் உன்னிடம் இருக்கட்டும். அரண்மனை வழி சிக்கலானது. நீ எந்த இடத்திலாவது வெளிவர இயலாவிட்டால் அங்கிருக்கும் காவலாளியிடம் இந்தக் கடிதத்தை வீசி எறி. இதன் முத்திரையை மட்டும் நீ உடைக்காதே!” என்று.

கமலிக்கு எதுவும் புரியவில்லை. உடைவாளையும் கடிதத்தையும் பார்த்து, “இதெல்லாம் எதற்கு?” என்று.

“சொன்னபடி செய்; காரணம் கேட்காதே!” என்று பிருத்திகுமாரன்.

கத்தியையும் கடிதத்தையும் இடுப்பில் செருகிக்கொண்டு கமலி கிளம்பினாள்.

*

*

*

நவ்ரோஸா பெண் சந்தையில், உலகத்தின் பெண் வர்க்கமே திரண்டு வந்திருந்ததுபோல் தோன்றியது. மொகலாய சாம்ராஜ்யத்திலிருந்த நானா ஜாதிப் பெண்களும் அரண்மனைக்குள் நுழைந்தனர். ஸ்திரீகள் கூட்டமானதால் சந்தை ஒரே சலசலப்பாயிருந்தது. அவர்கள் பேச்சொலியும் கிரிப்பொலியும் ஆபரண ஒலியும் சேர்ந்து சந்தை அமரீகைகளப்பட்டது. அரண்மனை வெளித் தாழ்வாரத்திலும் நந்தி வனத்தின் செடிகளின் கீழும் கடைகள் வரிசை வரிசையாகக் காட்சியளித்தன. மேஷச் சந்திரனும் இந்த அபூர்வ சந்தையைப் பார்க்க மெள்ள மெள்ளக் கிளம்பினாள். அரண்மனையின் உள்தாழ்வாரங்களில் லேசாக இருள் கவிட ஆரம்பித்தது. தாழ்வாரங்களைத் தாவி நின்ற பிறும்மாண்ட

மான தூண்கள் இரண்டின் நடுவே மாறுவேஷத்துடன் நின்று, உள்ளே நுழையும் அழகிகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார் சக்கரவர்த்தி அக்பர். அவருக்கருகில் மௌனமாக நின்றிருந்தான் அபுல்பாஸல்.

“அவள் வந்துவிட்டாளா?” என்று அக்பர் கேட்டார்.

“அவளைத்தான் தேடுகிறேன்; அவள் நுழைந்தவுடன் தகவல் சொல்லப் பணிப்பெண்களையும் ஏவியிருக்கிறேன்” என்றான் அபுல் பாஸல்.

“பணிப்பெண்கள் அவளை எப்படி அறிவார்கள்?”

“பிருதவிகுமாரன் பிகானீர் இளவரசனல்லவா? அவன் முத்திரை போட்ட வண்டியில்தான் அவள் வருவாள். வண்டியில் அவள் பிறந்தகமான மேவார் ராஜ சின்னமும் இருக்கும்!”

அதற்குமேல் அக்பர் எதுவும் பேசவில்லை. வருகிறவர்களைப் பார்க்க ஆரம்பித்தார். சற்று நேரத்தில் ஒரு பணிப் பெண் வந்து, அபுல் பாஸலிடம், “அவள் வந்துவிட்டாள், அதோ!” என்று சுட்டிக்காட்டினாள். அக்பரின் கண்கள் திறந்த வெளிக் கதவுகளுக்காகச் சென்றன. ராஜ உடையில் மின்னலென ஒரு பெண் நுழைந்து, தன் முகத்திரையைச் சுழற்றினாள். அவள் பணிப்பெண்ணும் தன் தாமரை முகத்தைத் திறந்தாள். இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்த அக்பரும் அபுல் பாஸலும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்கள்.

“பாஸல்! உனக்கு முன் கட்டையென்று எனக்குத் தெரியும்; கண் மூடிக் கவனம் நாட்களாயினா” என்று அக்பர் கேட்டார்.

அபுல் பாஸல் யோசிக்க ஆரம்பித்தான். “என்ன யோசிக்கிறது? பிருதவிகுமாரன் மனைவி அழகி என்று சொன்னால் உண்மையா?” என்று கேட்டார் அக்பர்.

“ஆம்” என்றான் அபுல் பாஸல்.

“பாரி, பிருத்விசுமாரன் மனைவியை! அவளைவிட அவன் பணிப்பெண் எவ்வளவு ஓய்யாரமாயிருக்கிறாள்!” என்றார் அக்பர்.

அபுல் பாஸலின் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பிற்று. “நவாப்! எனக்குத்தான் மூளை களிமண்; கவியான பிருத்விசுமாரனும் அப்படித்தானென்று நினைக்கிறீர்களா? மேவாரி பெண்ணின் எழிலைப்பற்றி அவன் எவ்வளவோ கவிகள் பாடியிருக்கிறானே! அதோ பாருங்கள், அந்தத் தோழி எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறாள்!” என்றான்.

அர்த்தம் புரியாமல் அக்பர் அவனை உற்றுப் பார்த்தார் அபுல் பாஸல் ஒரு பணிப்பெண்ணைக் கூப்பிட்டுச் சற்றுத் தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்த இரு ஸ்திரீகளைச் சுட்டிக் காட்டி, “அவர்கள் இந்தத் தூண் அருகில் வந்ததும் பிருத்விசுமாரன் மனைவியின் தோழி கையிலிருக்கும் தட்டை இடித்துத் தள்ளிவிடு!” என்றான்.

பணிப்பெண்ணை வேஷம் தரித்துவந்த கமலி, தன்னைப் பற்றி மறைவில் நடக்கும் நாடகத்தை அறியாதவளாய், அரண்மனை உள் தாழ்வாரத்தில் ராஜ உடையணிந்த தன் தோழியுடன் நுழைந்தாள். அவர்கள் நுழைந்ததும், அவசர அவசரமாக எதிரே வந்த ஒரு பெண் கமலியை இடிக்க, அவள் தட்டு தவறிக் கீழே விழுந்து அதிலிருந்த மோகராக்கள் சிதறியோடின. கமலி அதை எடுக்கக் குனிந்தாள். அதற்குள் ராஜா உடையிலிருந்த அவள் பணிப்பெண், “தேவி! வேண்டாம்; நான் பொறுக்குகிறேன்!” என்று கீழே உட்கார்ந்து, மோகராக்களை ஒவ்வொன்றாக எடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

“இப்பொழுது தெரிகிறதா, யார் அரசுகுமாரி என்று? பிருத்விசுமாரன் கவியல்லவா? கற்பனையால் மேவாரின் ராஜகுமாரியையே வேலைக்காரியாக்கிவிட்டான்!” என்றான் அபுல் பாஸல்.

அக்பர் குரூரமாகச் சிரித்துவிட்டு, “மேலே நடக்கவேண்டியதைக் கவனி!” என்று அபுல் பாஸலிடம் சொல்லிவிட்டு மறைவிடம் சென்றார்.

சந்தையில் தனக்கு வேண்டிய சாமான்கள் பலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு, கமலி கூலிக்கு ஆள் தேடினான். அவன் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் தொடர்ந்துவந்த ஓர் அரண்மனைப் பெண், அவள் கையிலிருந்த தட்டை வாங்கிக்கொண்டாள். சந்தையின் இடையிலிருந்த கும்பலில் வந்த பணிப் பெண்களின் கூட்டம் குறுக்கே பாய்ந்து, கமலியையும் அவள் தோழியையும் பிரித்தது. கமலி திகைத்தான். வந்த பணிப்பெண், “இப்படி வாம்மா, இந்தக் குறுக்கு வழியாகப் போனால் சீக்கிரம் உங்கள் தேவியைக் கண்டுபிடித்து விடலாம்!” என்று அவள் கையைப் பிடித்து, அரண்மனையின் ஒரு குறுகிய பாதையில் இழுத்துச் சென்றாள். கமலி வேகமாக நடந்தான். ஆனால், எங்கே போகிறோம் என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை; “ஒரே இருட்டாயிருக்கிறதே, இது, எந்த வழி?” என்று கேட்டான்.

“சுரங்க வழி! இப்படியே கோடிக்குச் செல்லுங்கள்; அங்கே வெளிச்சம் தெரியும். அதுதான் வாயிற்புறம்!” என்று சொல்லிவிட்டுப் பணிப்பெண் நழுவிவிட்டாள்.

உண்மையில் சுரங்கத்தின் கோடியில் வெளிச்சம் தெரியத்தான் செய்தது. கமலி வெகுவேகமாக வெளிச்சம் வந்த இடத்தை அடைந்தான். ஆனால், அது வாயிலல்ல; ஓர் உல்லாச அறை. அறையில் உயர்தர அத்தரின் வாசனை ஜமாய்த்தது. கமலி பிரமிப்புடன் அந்த இடத்தைப் பார்த்து உள்ளே ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான். மஞ்சத்தில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த மண்டலாதிபதி அக்பர், அவளை வரவேற்க எழுந்தார்.

திட்பிரமை பிடித்து நின்றாள் கமலி. வளையில் சிக்கிய மான் எந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டாலும் துள்ளுவதைப் போல, கோடியில் சாத்தப்பட்ட சுரங்கக் கதவின் சத்தத்தைக் கேட்டதும் அவள் பின்புறம் திரும்பினாள்; சக்கரவர்த்தி அவசரமோ ஆத்திரமோ படவில்லை. மீண்டும் தூண்டிலில் பிடித்துவிட்டவன், அது துள்ளுகிறமட்டும் தள்ளட்டுமென்று அதன் அவஸ்தைகளை எப்படி வேடிக்கை பார்ப்பானோ, அதே மாதிரி, கமலியின் திகைப்பையும் குமுறலையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான்.

கமலிதான் முதலில் கேட்டாள்:

“நான் எங்கிருக்கிறேன்? நீங்கள் யார்?”

“என் அறையிலிருக்கிறாய்; நான் உன் அடிமை!”

“என் அடிமையா அப்படியானால் இந்தச் சுரங்கத்திலிருந்து வெளியே செல்ல வழி காட்டு!”

அறையின் பின்புறத்திலிருந்த ஒரு கதவைச் சுட்டிக் காட்டினார் அக்பர். அந்த வழியை நோக்கி விரைந்தாள் கமலி. அக்பர் குறுக்கே சென்று, வழியை மறித்து, “கமலி! உன்னை இவ்வளவு சிக்கிரம் விட்டுவிடவா இங்கே வரவழைத்தேன்? பொறு. போகலாம். இந்த மஞ்சத்தில் சற்று நேரம் உட்கார்!” என்று கூறிக்கொண்டு, அவள் கையை லேசாகப் பிடித்தார்.

அவர் பிடியினின்றும் கையைத் திமிறிக்கொண்ட கமலியின் கண்களில் கோபப்பிரவாகம் எரிமலைபோல் பொங்கி வழிந்தது. “என்ன துணிச்சல், உனக்கு? என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைக்க அக்பர் சக்கரவர்த்தியே யோசிப்பானே! நான் மேவார் நாட்டுப் பெண், தெரியுமா உனக்கு?”

“தெரியும்; மேவார் பெண்ணைச் சக்கரவர்த்திக்குக் குறைந்தவன் பெயர் சொல்லி அழைக்கக்கூடாதென்பதும்

எனக்குத் தெரியும். ஆகையால்தான் நானே வந்தேன்!” என்று சொல்லி அக்பர் கிரித்தார்.

“நீயா சக்கரவர்த்தி? ஒருகாலுமில்லை. அக்பர் இழிகாரியத்தில் ஒருநாளும் இறங்கமாட்டார்!”

“புஷ்பத்தைத் தொடுவதும் முகர்வதும் இழிகாரியமானால், இன்று நான் செய்திருப்பதும் இழிவான காரியந்தான்!”

“பிறிர் தோட்டத்திலிருக்கிற புஷ்பத்தைத் தொட்டால் அது திருட்டுக் குற்றமல்லவா?”

“ஆசை குற்றமறியாது; வீணாக வாரித்தையாடாதே! உன் கணவன்தான் கவியென்றால் நீ அதற்குமேலிருக்கிறாயே! இந்தச் சமயத்தில் வாய்ச்சொல் பலனில்லை; வா இப்படி!” என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவள் இரு கைகளையும் இறுகப் பிடித்து மஞ்சத்துக்காக இழுத்தார் அக்பர்.

அதற்குள் கமலியின் புத்தி தெளிவு பெற்றது. கணவன் சந்தைக்கு வரும்போது தன்னை மாறுவேஷத்தில் அனுப்பியதற்கும், கையில் கத்தியையும் கடிதத்தையும் கொடுத்ததற்கும் காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டாள். எவ்வளவோ மாதரசிகளின் கற்பழிபட்ட அந்த மஞ்சத்தை வெறுத்துப் பார்த்தாள். இறுதியில் சிறிது புன்முறுவலும் செய்தாள்.

ஸ்திரீகளின் புன்முறுவல் மிக அபாயமானது; அதைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக அர்த்தம் செய்துகொள்வது ஆண்களின் வழக்கம். கிரீடத்தைக் கழற்றிவிட்டால் சக்கரவர்த்தியும் சாதாரண ஆண்பிள்ளைதானே! அக்பர் பிடியைத் தளர்த்தினார்.

“இப்பொழுது நீ புத்திசாலி. எதோ, கொஞ்சம் சிரி!” என்று அக்பர்.

கமலி நன்றாகவே சிரித்தான். மஞ்சத்தில் உட்காரும்படி அக்பர் சைகை செய்தார். அவள் உட்காராமல், “சக்கரவர்த்தியாகிய தங்களுக்கு எதிரில் நான் எப்படி உட்காருவேன்? தாங்கள்தான் உட்காரவேண்டும்!”

அக்பர் மந்தகாசத்தினால் மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து, “பிருத்விசுமார் கெட்டிக்காரன்தான்; ஆனால் உன் விஷயத்தில் தவறிவிட்டான்! கான மயிலுக்கு வானகோழி வேஷம் போட்டாலும் அதன் சாயலை மறைக்க முடியுமா?” என்று.

“உங்களிடத்திலிருந்து எதைத்தான் மறைக்க முடியும்? கோஷா ஸ்திரீகளைக்கூட மறைக்காதிருக்க ஒரு சந்தையே வைத்துவிட்டார்களே!” என்று கூறியவண்ணம் அக்பரின் பக்கத்தில் வந்தாள் கமலி.

“அச்சா, அச்சா! நன்றாகச் சொன்னாய்! நவ்ரோஸாவில் தான் புது மலர்களைப் பார்க்கிறேன்; இது நம் குஷ்ரோஸா!” என்று சிரித்த அக்பர், அவளைப் பிடித்துத் தழுவக் கைகளைக் கொண்டு போனார். அடுத்த வினாடி கமலியின் மடியிலிருந்து கிளம்பிய உடைவாவி அவர் கழுத்தை ருசி பார்க்க ஆரம்பித்தது.

அவள் செய்கையைக் கண்டு சக்கரவர்த்தி திகைத்துப் போனார். “நவாப்! மேவார் ராஜபுத்ர ஸ்திரீகளின் சுபாவம் உனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். அந்தப் பக்கமோ இந்தப் பக்கமோ துளி அசைந்தாலும் மொகலாய சாம்ராஜ்யத்திற்குப் புதுச் சக்கரவர்த்தியைத் தேட வேண்டியது தான்; பேசாமல் மென்ன எழுந்து சாளரத்தை நோக்கி நட” என்று.

“எதற்கு?” என்று கேட்டார் அக்பர் கோபத்துடன்.

“காவலாளியைக் கூப்பிட்டுக் கதவைத் திறக்கச் சொல்லு” என்று ஏதோ பேசப்போனவன், ஒருகணம் அசைவற்று

நின்றாள். மறுகணம் கணவன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவருடைய நினைவுக்கு வந்தன. “நீ அபாயத்தில் சிக்கிக் கொண்டால் அங்கிருக்கும் காவலாளியிடம் இக்கடிதத்தைக் கொடு!” என்ற பிருத்விசுமாரன் சொற்களின் அர்த்தத்தை விளக்கமாக அறிந்துகொண்ட அவள், “பொறுசக்கரவர்த்தி! உனக்கொரு கடிதம் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே மடியிலிருந்த கடிதத்தை எடுத்து அக்பரிடம் இடது கையால் நீட்டினாள். வலது கை உடைவானை நெஞ்சில் அழுத்திக்கொண்டிருந்தது. முத்திரையை உடைத்துக் கடிதத்தைப் பார்த்தார் அக்பர்; அவருடைய முகத்தில் சொல்லவொண்ணாத் திகில் குடிகொண்டதைக் கமலி பார்த்தாள்.

கடிதத்தைப் படிக்கப் படிக்கச் சக்கரவர்த்தியின் முகம் கறுத்தது. பிருத்விசுமாரன் எழுதிய சொற்கள் அக்பரின் உள்ளத்தை அப்படியே சுட்டுப் பொசுக்கிக்கொண்டிருந்தன. அவருடைய முகம் சவம்போல் வெளுத்துவிட்டதைக் கண்ட கமலி, தன் கணவனுடைய எழுத்துக்கு ஒருவேளை கொல்லும் சக்தி நிஜமாகவே இருக்குமோ என்றுகூடச் சந்தேகப்பட்டாள். கடிதத்தைப் படித்த அக்பருக்கு அந்தச் சந்தேகமே இல்லை!

பிருத்விசுமாரன் கடிதத்தில் எழுதியிருந்த கவியின் பொருள் இதுதான்:

“நவாப்! கத்தி பெரிதா, எழுத்து பெரிதா என்பதைப் பற்றி நமக்குள் எழுந்த விவாதத்தை நீங்கள் மறந்திருக்க மாட்டீர்கள். ‘கத்தி உனக்கில்லாவிட்டாலும் உன் மனைவிக்கு உபயோகப்பட்டும்!’ என்று சொல்லி என்னை அன்று நீங்கள் அவமானப்படுத்தினீர்கள். உங்களிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக்கொள்வதற்கு அது உபயோகப்பட்டும் என்றே அதை நான் அவளிடம் கொடுத்திருக்கிறேன். எந்தக் கத்தியால் என்னை அவமானப்படுத்தினீர்களோ அந்தக் கத்தி

முடியிலேயே இந்தக் கடிதத்தை நீங்கள் படிப்பீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அது உங்களைக் கொல்லலாம்; அல்லது கமலி அதனால் அழியலாம். ஆனால், என்றும் அழியாத கவியை நான் இயற்றிவிட்டேன். நவ்ரோஸாவின் மர்மம் உலகத்திற்கு இதுவரை தெரியாது. பிற ஸ்திரீகளைக் கற்பழிக்க அக்பர் ஏற்பாடு செய்த சந்தை அது என்பது எனக்குத் தெரியும். அதைப்பற்றிக் கவி எழுதி ராஜபுதனத்துத் தெருப்பாடகர்களுக்கு அனுப்பிவிட்டேன். உங்களுடைய நேர்மை நாடகத்தை என் கவி உடைத்து விடும். உங்கள் அபக்கியாதி பிற்காலச்சரித்திரத்தில் நிரந்தரமாக இருக்கும். உங்களை நான் அறித்துவிட்டேன். உங்கள் வாள் என் உயிரைக் குடிக்கலாம்; ஆனால், என் கவி நீங்கள் இறந்த பின்னும் உங்கள் உயிரைக் குடிக்கும்!”

இதைப் படித்த அக்பருக்கு அரண்மனையே இடிந்து தலைமேல் விழுந்துவிட்டது போலாயிற்று. “ஆம், பிருத்வி குமாரன் என்னைக் கொன்றுவிட்டான்; கொன்றேவிட்டான்” என்று மனத்திற்குள் சொல்லிக்கொண்டார். அதற்குள் கழுத்தைத் தடவி நின்ற உடைவாள் சிறிது அழுந்தவே சுயநிலையை அடைந்தார்.

“ஏன் மௌனமாயிருக்கிறாய்? கதவண்டை சென்று காவலனைக் கூப்பிடு!” என்றது கமலியின் கடுமையான குரல்.

ஒன்றும் தோன்றாமலும் சகிகரவர்த்தி அவள் சொன்ன படி செய்தார். பிறும்மாண்டமான சாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்த அவர், ‘அவச்சொல் ஏற்பட்டுவிட்டதே, நவ்ரோஸாவின் மர்மம் வெளியாகிவிட்டதே!’ என்ற நினைவால் கதி கலங்கிச் சொப்பனத்தில் நடப்பதுபோல் நடந்தார்.

சகிகரவர்த்தி சொற்படி, காவலாளி கமலியை அரண்மனைக்கு வெளியே கொண்டுபோய் விட்டான்.

அங்கே இருபுரவிகள் பிகானீருக்குச் செல்லைத் தயாராய்த் காத்திருந்தன. அவற்றுடன் நின்றிருந்த பிருதிவிசுமாரன், “வா கமலி, இனி டில்லியில் இருப்பது அபாயம்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு குதிரையில் தாவினான்; கமலி மற்ரென்றில் தாவி, அவனைத் தொடர்ந்து சென்றான்.

அபாய எல்லை தாண்டியதும் கமலி கேட்டாள்:

“கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருந்தீர்கள்?”

“கவி எழுதியிருந்தேன்!”

“உதவி பொருள்?”

“நவ்ரோஸாவின நிஜப்பொருள்! அது உகைத்துக் கொடுத்த இனித் தெரியுமல்லவா?”

இப்பொழுதுதான் சக்கரவர்த்தியின் திக்பிரமைக்குக் காரணம் கமலிக்குத் தெரிந்தது. “ஆம், எழுத்து கொல்லும்” என்றான் அவன்.

“ஆனால் எழுதும் கை அவ்வளவு கொடியதல்ல!” என்று சொல்லிக்கொண்டே, வனது கையால் அவன் இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்துத் தனக்காக இழுத்தான் பிருதிவிசுமார்.

அவன் அம்புஜ விழிகள் அவனை வெட்கத்துடன் பார்த்தன.

ஈட்டியும் விளக்கும்

யானையின் முழுதி தந்தத்தையே கைப்பிடியாக வைத்து அமைந்துள்ள தங்க விளக்கை ஏந்தி, அடிமேலடி வைத்து, மெதுவாக மகாராணியின் அந்தப்புரத்துக்குள் நுழைந்தாள் விமலாதேவி. அவளது வலது கரத்தின் விரல்களில் இரண்டு, செம்பருத்தியின் இதழ்களெனக் குவிந்து, கைவிளக்கின் திரியை எடுத்து, அந்தப்புரத்துப் பெரிய விளக்குக்குச் சுடரிட்டுத் தூண்டிவிடவே, ராணியைச் சூழவிருந்த இருவர் அந்தப்புரத்துக்குள் நுழையப் பயப்பட்டு வெளியிலேயே நின்றுவிட்டது.

புதிதாக ஏற்றப்பட்ட அந்தப்புரத்துப் பெரிய விளக்கு வெளியிலிருந்து வந்த காற்றினால் சிறிது சலனப்பட்டது; ஆசனத்தில் கண்ணை மூடியவண்ணம் யோசனையில் ஆழ்ந்து கிடந்த ஹர்ஸாவதியின் மனமும் அப்பொழுது சலனம் கொண்டதானிருந்தது.

விளக்கை நிலை நிறுத்த விமலாதேவி சாளரங்களை மூடினாள். அதனால் ஏற்பட்ட சப்தம் ராணியின் உணர்வைத் தட்டிக் கலைத்தது.

அதுவரை இரு அந்தித் தாமரைகளிப்போல் மூடிக்கிடந்த ராணியின் விழிகள் இயற்கைக்கு மாறாக விகசித்து, ஒளி வீசிய பெரிய விளக்கையும், அந்த வெளிச்சத்தில் பளபள வெனப் பிரகாசித்துக்கொண்டு எதிரே சுவரில் தொங்கிய ஸலாம்ப்ரா ஈட்டியையும் பார்த்து மலைத்தன. ராணியின் மனத்தில் அவள் சுபாவத்துக்குப் புறம்பான பல துர் எண்ணங்கள் வேகமாகச் சுழன்றுகொண்டிருந்தன. அந்தச் சுழற்சியில் எழும்பிப் புயல் பெருமூச்சென அடிக்கடி வெளிப்பட்டாலும், மேவாரின் பெரிய விளக்கு சலனப்படாமலே கம்பீரமாக எரிந்துகொண்டு நின்றது.

விளக்கை ஏற்றிய ஹரராஜபுத்திரி விமலாதேவி, ராணியின் நிலைமையைப் பார்த்து வியந்து நின்றாள். அவளுடைய செவ்விய இதழ்கள் ஏதோ முணுமுணுத்தன. “இன்னும் ராணிக்கு என்னதான் குறையிருக்குமோ!” என்றாள் அப் பெண் மெதுவாக.

ஹம்ஸாவதி தன் யோசனையைக் கலைத்து, “என்ன சொல்கிறாய், விமலா?” என்று கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை, ராணியின் வாழ்க்கை விளக்கு பிரகாசிக்கும்போது அவர்களுடைய சஞ்சலத்திற்குக் காரணம் என்னவாயிருக்குமென்று நினைத்தேன்!” என்றாள் விமலாதேவி.

இதைக் கேட்டதும் ராணி பெரிய விளக்கையும் ஸலாம்ப்ரா ஈட்டியையும் பார்த்துத் துக்கங்கலந்த சிரிப்புச் சிரித்தாள். “போடி பைத்தியமே, என் விளக்கு எரியத் தான் செய்கிறது. ஆனால், அதனால் ஜொலிப்பது எது பாரிதி

தாயா? அதோ பாரி!” என்று, எதிரேயிருந்த சட்டியைச் சட்டிக் காட்டினான்.

விமலாதேவியின் கண்கள் அந்த சட்டியைப் பார்க்க வெட்கப்பட்டன. ஆனால், தாழ்ந்த அவள் கண்கள், தந்தை கைப்பிடியின் மேலிருந்த சட்டியின் குறியை மட்டும் ஆவனாய்ப் பார்த்தன.

“மகாராணி! அந்த சட்டி தியாகத்தின் அறிகுறியல்லவா? பட்டத்தை ஆளவேண்டிய தங்கள் மூத்தாள் பிள்ளை, தகப்பனருக்குக் கொடுத்த வாக்குக்காகத் தங்கள் ஐந்து வயதுக் குழந்தையைச் சிம்மாசனத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்து வருகிறாரே! சந்தளிம்ஹனின் சட்டி சிம்மாசனத்தின் பக்கத்தில் இல்லாவிட்டால் நாளைக்கே மேவார் சுதந்திரம் இழந்துவிடும் என்று ஜனங்கள்கூடப் பேசிக் கொள்கிறார்களே, மகாராணி!” என்று விமலாதேவி.

சந்தளிம்ஹனின் பெயரைச் சொல்லும்போது, அவள் உடல் முழுவதும் கூசியது. ஏதோ உணர்ச்சி வேகத்தில் சொல்லிவிட்டாள்.

“விமலா! உலகத்தில் இல்லாத இந்த விநோதம் எங்காவது உண்டா? சிற்றன்னையின் பிள்ளைக்குப் பட்டம் சட்டி மூத்தாள் பிள்ளை, அதுவும் நியாயமாய்ப் பட்டத்துக்கு வர வேண்டிய பிள்ளை, பக்கத்தில் கைகட்டி நிற்பதுண்டா? இதை நீயும் நம்புகிறாயா?” என்று மகாராணி கேட்டாள்.

“நடப்பதை நம்பாமல் எப்படியிருப்பது, மகாராணி?”

“என்ன நடக்கிறது? ஐந்து வயதுள்ள மோகுளனிம்ஹன் பேருக்கு அரசன். ஆனால், உண்மை அரசன் சந்தளிம்ஹன், அவ்வளவுதான்! அரசாங்க ஆணையெல்லாம் அவனே இடுகிறான். ராஜாமாதா நான் ஒருத்தி இருக்கிறேனென்று ஏதாவது கேட்கிறாள்! எல்லா இடங்களிலும் சந்தாவதர்கள் வம்ச அறிகுறியும், சந்தளிம்ஹனின் ஆயுதமுமான

ஸலூம்ப்ரா ஈட்டியுமே காட்சியளிக்கின்றன! ராஜபத்திரங் களில் ஸலூம்ப்ராவின் முத்திரை! சே! இது ஓர் அரசு! என் குழந்தை ஓர் அரசன்! இதில் நான் பெருமை கொள்ள வேண்டும்! இயற்கைக்கு மாறான இதில் ஏதோ சூது இருக்கிறது. காலமான பெரிய ராணாவிடம் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பதுபோல் நடத்தப்படும் நாடகம் இது! என் குழந்தை மோகுலஸிம்ஹன் வாலிபப் பருவத்தை எட்டிப் பார்ப்பது அபூர்வம். அவன் வாழ்க்கை விளக்கு அதிக நாட்கள் ஜொலிக்காது. அவன் ஒழிந்தபின் சந்தஸிம்ஹனே பட்டத்தை ஆளலாமல்லவா?" என்றான் ராணி.

"இந்த எண்ணங்களை உங்கள் துலயமான மனத்தில் யார்புகவிட்டார்கள், மகாராணி?" என்று விமலா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே ராணியின் கரத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் கீழே விழுந்தது. அதன் தலைப்பில் ராணி ஹர்ஸாவதியின் பிறந்தகத்தின் முத்திரை—மார்வார் ராஜமுத்திரை இருந்தது.

ஹர் ராஜபுத்திரியின் அழகிய கண்களில் கோபாக்கி ஜொலித்தது. "தங்கள் தகப்பனார் கடிதம் எழுதியிருக்கிறாரா? அப்படிச் சொல்லுங்கள், மகாராணி! பெண்களுக்குப் பிறந்தகம் ஒரு சாபக்கேடு. அதன் பாசம் அவர்களை என்றும் விடுவதில்லை. கொண்ட இடத்திலிருக்கும் ஒரு வீர புருஷன் குடலைப் பிடுங்கிக் காட்டினாலும் ஜாலவித்தை என் கிறார்கள்! உங்களை தகப்பனாரின் உபதேசம், விஷவித்து. அதை அமிருதமென மதிக்கிறீர்கள்! பெண்புத்தி அம்மணி, பெண்புத்தி! பின்னால்தான் தங்களுக்கு உண்மை தெரியும். தங்கள் மூத்தாள் பிள்ளை மேவாரைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்றால் இன்றே ஏன் கைப்பற்றக்கூடாது?" என்றான்.

ராணி ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து நின்றாள். அவள் கைகள் வெடவெடவென நடுங்கின. "நீ ஒரு பணிப்பெண்.

“நீ யார் எனக்குப் புதிது சொல்ல? யாருடன் பேசுகிறாய் என்பது நினைவிருக்கட்டும்!” என்றாள் மகாராணி.

“நான் பணிப்பெண்தான், மகாராணி! ஆனால், சாதாரணப் பணிப்பெண்களுக்கும் ராஜபுத்ரப் பணிப்பெண்களுக்கும் வித்தியாசம் உண்டென்பது தங்களுக்குத் தெரியாது போலிருக்கிறது. மகாராணியின் குலத்திற்கு என்ன குலம் எவ்விதத்திலும் தாழ்ந்ததில்லை. நான் யாரென்ற கேட்கிறீர்கள்? இந்த மேவார் சிம்மாசனம் நிலைத்திருக்கச் சதா சர்வ காலமும் பிள்ளைகளைப் பலி கொடுத்து ஹராவளிகணவாயைப் பாதுகாக்கும் ஹரவம்சத்துத் தாய்மார்கள் வழியில் வந்தவள் நான்! எங்களுக்கு ராஜபக்தி உண்டு; ஆனால், ராஜபயம் கிடையாது! யாருடன் பேசுகிறேனென்பதும் எனக்குத் தெரியும். மேன்மையான குணங்களை வகிக்க வேண்டிய சிம்மாசனாதிபதியின் தாயாருடனல்ல, பிறந்த கத்துப் பாசத்தால் மதிக்கெட்ட ஒரு மங்கையுடன் பேசுகிறேன்!” என்றாள் விமலா படபடப்புடன்.

“சந்தளிம்ஹனின் காதலல்லவா உனக்கு இவ்வளவு துணியைக் கொடுக்கிறது? மகாராணியை அசட்டை செய்யும் உனக்கு அந்தச் சந்தளிம்ஹனைக்கொண்டே தண்டனை விதிக்கச் செய்கிறேன்!” என்று மகாராணி சீறிவிட்டு, “யாரங்கே?” என்று கூவினாள்.

ஒருக்களித்த பெரிய கதவு தடாலென்று திறக்கப்பட்டுச் சந்தளிம்ஹன் உள்ளே நுழைந்தான். அவன் கையிலிருந்த ஸலாம்பரா ஈட்டி பயங்கரமான அந்த விளக்கொளியில் பளபளத்தது!

ॐ

ॐ

ॐ

எதிர்பாராதவிதமாகச் சந்தளிம்ஹனைக் கண்டதும் இரண்டு ஸ்திரீகளும் பிரதிமைகள்போல் அசைவற்று நின்று விட்டனர். தங்களுக்குள் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையில் எவ்வளவு

பகுதி சந்தளம்ஹனின் காதில் விழுந்திருக்குமோ என்ற நினைப்பில் ராணியின் இருதயம் வெகு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. காலடியில் விழுந்து கிடந்த தகப்பனார் கடிதத்தை எடுக்கக்கூடச் சக்தியற்றவளாய் ராணி செயலற்ற நின்றாள். சந்தளம்ஹனின் கையிலிருந்த ஈட்டி மட்டுமல்ல, அவன் கண்கள் இரண்டுங்கூட உணர்ச்சியால் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தன. அவன் பார்வை நொடி நேரத்தில் அந்த இரண்டு ஸ்திரீகளின் மேலும், தரையில் கிடந்த கடிதத்தின் மேலும் பாய்ந்தது. ஈட்டியைவிடக் கூர்மையான அவன் பார்வை அந்த இரு ஸ்திரீகளுடைய இதயங்களுக்குள்ளும் பாய்ந்து, அங்குள்ள எண்ணங்களை அசைவதாகத் தோன்றியது.

முதலில் ராணி சமாளித்துக்கொண்டு, “சந்தா! இந்த நேரத்தில் உன்னை நான் இங்கே எதிர்பார்க்கவில்லை!” என்றாள்.

அவனுடைய வசீகரமான முகத்தில் இகழ்ச்சியின் சின்னம் சிறிதே படர்ந்தது; உதடுகளில் பரிகாசமும் கோபமும் கலந்த ஒரு புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. “நீங்கள் என்னை எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது தெரிகிறது, மகாராணி!” என்று சொல்லிக் கீழே விழுந்து கிடந்த கடிதத்தின்மேல் மீண்டும் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

ஹம்ஸாவதி பயத்திலும் சிறிது வியப்பைக் காட்டினாள். “சந்தா! ஏதோ புது மாதிரியாக என்னை மகாராணி என்று அழைக்கிறாயே. தாயும் மகனும் அந்தரங்கத்திலே பேசும் பொழுது பரஸ்பர ராஜாங்க மரியாதை அவசியமா?” என்றாள்.

“தாய்க்கும் மகனுக்கும் அவசியமில்லை; மகாராணிக்கும் பிரஜைக்கும் அது அவசியந்தானே?” என்றான் அவன்.

“நீ சொல்வது புரியவில்லையே!”

“புரிந்துகொள்ளுங்கள், மகாராணி! இன்றுடன் சந்த விம்ஹனது ஸலூம்ப்ராவின் தணை மேவார் ராணாவுக்குக் கிடையாது. நானாயே அரசனின் காவலனான சந்தனிம்ஹன் மேவாரைவிட்டுப் புறப்படுகிறான்!” என்று சந்தனிம்ஹன் நிதானமாகவே சொன்னான்.

பெரிய இடியொன்று தனையில் விழுந்திருந்தால்கூட விமலாதேவி அவ்வளவு அதிர்ச்சியடைந்திருக்க மாட்டாள். அவள் கையில் பிடித்திருந்த தங்க விளக்கு கீழ் விழுந்து அந்த மஹாலில் பரப்பிக் கிடந்த வேங்கைத் தோவின்மேல் எண்ணெயைச் சிதறவிட்டது. அவசர அவசரமாகக் கீழ் குனிந்து, எரிந்த திரையை எடுத்து அணைத்து, பொசுக்கிய புவித்தோவின் தீயையும் காலால் மிதித்து அணைக்கத் தொடங்கினான்.

அதற்கு முன்னாலேயே சந்தனிம்ஹன் அந்த இடத்தை அடைந்து, அவள் காலை அப்புறப்படுத்தி, தன் கைகளால் புவித்தோவில் பட்ட தீயை அணைத்தான். அவன் கை, தன் பாதகமலங்களில் பட்டதில் கூச்சம், பெருமை, சந்தோஷம் முதலிய பல வேதனைகளை அடைந்த விமலா. “இதென்ன, ராஜகுமார்!” என்று குழறினான்.

காலடியில் குனிந்திருந்த அந்தக் கம்பீரமான உருவத்தை அவளுடைய மேனாடையின் தலைப்பு தடவிக் கொடுத்தது!

தீயணைக்கும் பணியைச் செய்துவிட்டு எழுந்த சந்த விம்ஹன், “விமலா! நீ உன் அறைக்குப் போ, நான் மகா ராணியுடன் தனியே பேசவேண்டியிருக்கிறது!” என்றான்.

அங்கே நடக்கும் விஷயத்தை அறிய விமலாவுக்கு இஷ்டமில்லை. ஆனால், சந்தனிம்ஹன் உத்தரவை ஆட்சேபிக்க யாருக்கும் தைரியம் கிடையாது. எனவே, எந்த விளக்கு எரிய உவ்வே நுழைந்தாளோ, அந்த விளக்கு அணைய அவன் அறையைவிட்டு வெளியே சென்றான். அவன்

நடையைக் கனிவுடன் கவனித்த சந்தளிர்ஹனின் கண்கள், கதவு மூடியதும் இரும்பென இறுகி, மீண்டும் ராணியைக் கவனித்தன.

என்ன பேசுவதென்று அறியாமல் ராணி சந்தளிர்ஹனைப் பார்த்தாள். சந்தளிர்ஹனை பேசினாள்:

“மகாராணி, உங்கள் சம்பாஷணையைக் கேட்டேன்!”

“என்ன சொல்லப் போகிறாய்?”

“செய்யப்போவதைத்தான் சொல்லிவிட்டேனே! சந்தேகமுள்ள இடத்தில் சுத்த வீரர்களுக்கு இடமில்லை, மகாராணி! மேவாரி குல கௌரவம் அதற்கு இடமளிக்காது. ஆகையால், உங்களுக்கு நம்பிக்கையான பிறந்த வீட்டு உறவினர் உதவியால் மேவாரை ஆளலாம். ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன, சந்தா?”

“மேவாரின் சிம்மாசனத்தில் மோதலளிர்ஹனைத் தவிர வேறு எவனாவது உட்கார்ந்தான் என்று என் காதுக்கெட்டினால், உங்கள் உறவினர்கள் மேவாரில் வாசம் செய்ய இடம் தரமாட்டேன். அதைவிட உயர்ந்த சொரிக்கத்துக்கு அவர்களை அனுப்பத் தவறமாட்டேன். சதி ஏதாவது நடந்தால் உங்கள் தகப்பனுக்கு என் ஸலூரம்ப்ராசட்டியை ஞாபகப்படுத்துங்கள்!” என்று சொல்லிவிட்டு, ராணியின் அந்தப்புரத்தைவிட்டு சந்தளிர்ஹன் வெளியேறினாள்.

அவன் நடந்து சென்றபோது இடையில் கட்டியிருந்த வாள், கையிலிருந்த ஈட்டியுடன் உராய்ந்து ‘டங் டங்’ என்று சப்தித்தது. தன் இருதயந்தான் அப்படிச் சப்திக்கிறதோ என்ற ராணி சந்தேகப்பட்டாள். அந்தச் சில நிமிஷங்களில் நடந்தேறிய விஷயங்கள் ராணியின் உணர்வைப் பிடித்து உலுக்கியிருந்தபடியால், அவள் தடாலென்று மஞ்சத்தின்

மேல் சாய்ந்தாள். அப்பொழுது உதயமான சந்திரன் சாளரத்தின் வழியாக அவளை எட்டிப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

அந்தப்புரத்தின் மற்றுரர் அறையிலிருந்த விமலாதேவி, சந்திரன் தன்னைப் பார்த்து நகைப்பதாக எண்ணினாள். ராஜகுமாரி சாதாரணமாக அவளை அழைக்கவரும் நேரம் அதுதான். 'இனிமேல் அவர் எங்கே வரப்போகிறார்? மேவாரைவிட்டு அவர் வெளியேறிவிட்டால் என் கதி என்ன? மார்வார் ராஜகுமாரர்களில் எவன் என்ன செய்வானோ!' என்றெல்லாம் அவள் எண்ணங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. எண்ணங்களின் பாரத்திலிருந்து தலையை விடுவித்துக் கொள்ளச் சாளரத்தின் வழியாக வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். அரண்மனை வாசலில் குதிரைகளின் நடமாட்டமும், ஆயுதங்களின் சப்தமும் அதிகமாயிருந்தன. 'அவர் என்ன, கிளம்பிவிட்டாரா? போகுமுன் ஒருமுறை பார்க்கிறேன் என்றாரே!' என்று திரும்பியவள், சந்தளிம்ஹன் அணைப்பிலே தான் இருப்பதை அறிந்தாள்!

விமலாதேவியால் பேச முடியவில்லை. தந்தத்தைவிட வெண்மையான அவள் கரங்கள் அவன் பிடிப்பில், மந்திரத்தால் கட்டுண்ட சர்ப்பங்கள் போலச் செயலற்றுக் கிடந்தன. அவனுடைய அணைப்பு இரு இருதயங்களுக்கும் இடையிலிருந்த வெளியைச் சிறிது குறைத்து, இருவர் மனமும் கலந்து பேச அனுமதித்தது. அவனுடைய கண்கள் மூடிக்கிடந்தன. குவிந்த தாமரையின் அழகைப் பார்ப்பதுபோல் சந்தளிம்ஹன் அவள் முகலாவண்யத்தைப் பருகினான். அவன் கண்கள் சலிக்காமல் அவள் முகத்தில் லயித்துக் கிடந்தன. ஆனாலும், அவனது நீண்ட கரங்கள் அவனுடைய அழகிய மேனியின் ஸ்பரிசத்தில் திளைத்தன.

அவனுடைய பூரண ஆலிங்கனத்துக்கு வளைந்து கொடுத்து, இன்ப நித்திரையிலிருந்த விமலாதேவியின்

உல்லாசக் கனவைச் சந்தளிம்ஹனின் மொழிகளே முதலில் கலைத்தன. “நாழியாகிறது, விமலா” என்றான் சந்தளிம்ஹன்.

“எதற்கு நாழியாகிறது?” என்று கண்களை முடியபடியே கேட்டாள் விமலாதேவி.

“மேவாரை விட்டுப் புறப்பட!”

“மேவாரை மட்டுந்தான் விடப்போகிறீர்களா? அல்லது, என்னையும் விட்டுவிடப் போகிறீர்களா?”

“உன்னை விடுவதாவது!”

“அப்படியானால் இதோ சித்தமாகிறேன்; எப்பொழுது புறப்படவேண்டும்?”

“நீயும் புறப்பட்டு, நானும் போய்விட்டால் மேவாரின் கதி?”

“எப்படியானால் எனக்கென்ன? நீங்கள் இல்லாத மேவாரைப்பற்றி எனக்கென்ன கவலை? என்னைச் சாஸ்திரபூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்; நானும் வந்துவிடுகிறேன்!”

“ராஜபுத்ரர்களுக்குக் கந்தர்வ மணத்தைச் சாஸ்திரம் அனுமதிக்கிறது, விமலா! ஆனால், உன்னை நான் அழைத்துச் செல்ல முடியாது; நீ நினைக்கிறபடி நான் மேவாரை விட முடியாது!”

அவன் சொல்வதன் அர்த்தம் விளங்காமல் அவனைப் பார்த்தான் விமலாதேவி. அவன் கைகள் மிருதுவான அவன் கன்னத்தைத் தடவிக்கொடுத்தன.

“விமலா! எனக்காக நீ மேவாரில் இருக்கவேண்டும். நானும் என்னைச் சேர்ந்த இருநூறு ராஜபுத்ரர்களும் மேவாரி-
எல்லையைக் கடந்ததும், என் சிற்றன்னை யின் உறவினர்கள்
இங்கே வந்து கூடிவிடுவார்கள். சீக்கிரம் மேவார் அவர்கள்
வசமாகிவிடும்!”

“அதை நான் எப்படித் தடுக்க முடியும்?”

“சொல்கிறேன், கேள்; மனிதன் ஆசை ஓரளவில்
நில்லாது. குழந்தை அரசனான மோகுவனம்ஹன் மேவார்
சிம்மாசனத்திலிருந்து இறக்க முயற்சி நடக்கும். ராணியின்
தகப்பனார் ரிணமூலன் எழுதிய கடிதத்தில் ராணி அறியாத
குது ஏதோ இருக்கிறது. மேவார் வம்சத்தை முடித்துக்
கட்ட மார்வார் வம்சம் வெகு நாட்களாகச் செய்துவரும்
குழ்ச்சிக்கு இது ஒரு சந்தர்ப்பம். அதற்கு நாம் இடங்
கொடுக்கக்கூடாது. என் தம்பிக்குக் காவலாக என்
ஸ்தானத்தில் நீ இருக்கவேண்டும். என்றைய தினத்தில்
இங்கே ஆபத்து புலப்படுகிறதோ, அன்றைய தினத்தில் உன்
அடையாளமொன்றை எனக்கு அனுப்பு. அதற்குப்பின்
மேவாரை நான் கவனித்துக்கொள்கிறேன்!”

விமலாதேவியின் கண்களில் நீர் ததும்பியது. “உங்கன்-
மேவார் நம் இருவர் வாழ்வுக்கும் இடைஞ்சலாகவா இருக்க
வேண்டும்?” என்று விம்மினாள். சந்தனம்ஹன் அவன்
அனைத்தவாறு அவள் துயரத்தைக் குறைக்க முயன்றான்.

“விமலா! நமக்கும் ஒரு நல்ல நாள் வரும்; இதோ பார்!”
என்று சொல்லிக்கொண்டே, தந்தப் பிடியுள்ள அவள் கை
விளக்கைக் கையிலெடுத்து, “இந்தத் தந்தத்தை நான் விந்-
திய மலைச்சாரலில் வேட்டையாடியபொழுது என் கைப்பட
யாணியிடமிருந்து முறித்தேன். ஆகையால், அதில் விளக்கைப்
பொருத்தி உனக்கு என் அன்புப் பரிசாக அளித்தேன்.
மேவாருக்கு ஆபத்து என்றால் இதையே எச்சரிக்கை அடை-
யாளமாக அனுப்பு. நான் தாமதிக்க நேரமில்லை” என்று

அவனை அன்புடன் பார்த்தவாறே விடைபெற்றுச் சென்றான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் மேவாரின் கோட்டை வாசலில் கிளம்பிய குதிரைகளின் சப்தம் ஊரின் அமைதியைக் கலைத்தது. மன அமைதி குலைந்த விமலா படுக்கையில் குப்புறப் படுத்து விம்மி விம்மி அழுதாள். அவள் பூ உடல் குதிரைகளின் காலடிச் சத்தத்துக்குச் சரியாக எழுந்து எழுந்து சாய்ந்தது.

ஃ

ஃ

ஃ

பிரமிக்கத்தக்க வேகத்தில் நிகழ்ச்சிகள் மேவாரில் நடந்தேறின. சந்தளிம்ஹன் வெளியேறிய சில நாட்களுக்கெல்லாம் ராணி ஹம்ஸாவதியின் தகப்பனார் நிணமூலராவ் வந்து சேர்ந்தார். அடுத்து சில நாட்களில் ராணியின் சகோதரர்கள் வந்தார்கள். மார்வார் பாலைவனத்தைவிட வளப்பமான மேவார் பள்ளத்தாக்குகளின் ருசியை அறிந்த மார்வார் பிரபுக்கள் பலர் மேவாருக்கே வந்து குடியேறினார்கள். மார்வார் ராஜாங்கம் மேவாரில் நடக்கலாயிற்று. மேற் சொன்ன சம்பவங்கள் நடந்த நான்கு மாதங்களுக்குப் பின், மற்றோர் அந்திப் பொழுதில் வழக்கம்போல் கையில் விளகி குடன் விமலாதேவி அந்தப்புரத்துப் பெரிய கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். அந்த நான்கு மாதங்களுக்குமுன் ராணி எப்படிச் சிந்தனை அலையில் சிக்கி உட்கார்ந்திருந்தாளோ, அவ்விதமே உட்கார்ந்திருந்தாள். விளக்கை ஏற்றிய விமலா திரும்பிச் செல்ல அடியெடுத்து வைத்தாள். “விமலா!” என்ற ராணியின் குரல் அவளைத் தடுத்தது.

“மஹாராணி?”

“அந்தப் பெரிய கதவைச் சாத்திவிட்டு வா!”

விமலாவின் சொரணையற்றிருந்த கண்கள் ஆச்சரியத்தால் திறந்தன. சந்தளிம்ஹன் சென்றபின் மகாராணியுடன் அவள் பேசுவதில்லை; கடமையைச் செய்து காலம் தள்ளிக்கொண்டிருந்தாள். ஸலும்ப்ரா அடையாளமுள்ள

தந்தப் பிடியையே தன் உயிர்ப்பிடியாக நினைத்து, அதன் துணையில் காலம் கழித்து வந்தாள். திடீரென்று ராணி தன்னைக் கூப்பிட்டதே அவளுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது; அதிலும் அந்தரங்கமாகப் பேசக் கதவைச் சாத்திச் சொன்ன தில் அதிகமாக ஆச்சரியத்தை அவள் அடைந்தாள்.

“விமலா, சந்தளிம்ஹனைச் சந்திக்க ஏதாவது வழியிருக்கிறதா?” என்று கேட்டாள் ராணி.

விமலாவின் ஆச்சரியம் எல்லை கடந்தது. “இல்லாமலென்ன, மாந்தூர் ராஜ்யத்தில் அவர் தங்கியிருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்; நேராகத் தூது அனுப்பலாம்!”

“அது எனக்குத் தெரியாதா, விமலா? நேராக இப்பொழுது எதுவும் செய்வதற்கில்லை. என்னைப் பெரிய ஆபத்து குழந்திருக்கிறது!” என்று ராணி கூறினாள்.

அவள் கண்களில் பயம் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. அதைப் பார்த்த விமலாவுக்கு அவளிடம் சிறிது அனுதாபம் ஏற்பட்டது.

“அப்படி என்ன ஆபத்து, மகாராணி?” என்று விமலா கேட்டாள்.

“மோகுவளிம்ஹனை என் தகப்பனார் அதிக நாட்கள் விட்டுவைக்கப் போவதில்லை, விமலா! அவனைத் தொலைக்கச் சதி நடக்கிறது. என் தகப்பனார் முதலில் விளையாட்டாக மேவார் சிம்மாசனத்தில் குழந்தை மோகுவளிம்ஹனுடன் உட்கார்ந்தார். பிறகு, அவனில்லாமலே உட்கார ஆரம்பித்திருக்கிறார். நான் விசாரித்ததற்கு, ‘அந்தக் குழந்தை உனக்குப் பிறக்கவில்லையென்று நினைத்துக்கொள்’ என

கிருர்! ‘உண்ணப்போல் நான் ஒரு பெண்ணல்ல; எனக்கு மார்வாரின் விஸ்தரிப்புதான் முக்கியம். ரத்தபாசம், பெண்பாசம் எல்லாம் அப்புறந்தான்’ என்று ஏதேதோ பேசுகிறார், விமலா! இப்பொழுது மோகுலஸிம்ஹனைக் காப்பாற்ற எந்தச் சிசோதய வீரனும் அரண்மனை உத்தியோகத்தில் இல்லை. தெரியுமா, உனக்கு?”

“எல்லாம் தாங்கள் செய்ததுதானே?”

“ஆம் விமலா, நீ சொன்னது சரி. என் குழந்தை மோகுலஸிம்ஹனை இப்பொழுது சந்தஸிம்ஹனின், ஸலாம்ப்ரா ஈட்டி ஒன்றுதான் காப்பாற்றும். என்ன செய்ய விமலா? ஏதாவது வழி இருக்கிறதா?”

“இருக்கிறது, மகாராணி! இந்த விளக்கு அவரிடம் போக வழி இருந்தால் மோகுலஸிம்ஹன் தப்ப வழி இருக்கிறது!” என்று சந்தனின் தீபத்தைக் காட்டினாள் விமலா.

“சரி, அத்துடன் சந்தனுக்கு ஒரு காதல் கடிதம் எழுது. அதையும் இத்துடன் அனுப்பிவிடுகிறேன்! அதில் ராஜாங்க விஷயம் இல்லாமலிருக்குமாதலால், தகப்பனாரும் சந்தேகிக்க மாட்டார்!” என்று ராணி கூறி, விமலாவின் கால்களைக் கெஞ்சும் பாவனையில் பிடித்தாள்.

ஃ

ஃ

ஃ

மாந்தூரின் பெரிய மஹாலில் சந்தஸிம்ஹன், கையில் தந்தப்பிடி வைத்த விமலாவின் தந்த விளக்குடன் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். எதிரே இருந்த தூதனை அவன் ஏதும் கேட்கவில்லை; விளக்குதான் தூது சொல்லிவிட்டதே!

மிகுந்த யோசனைக்குப் பிறகு, தன் வீரர்களில் ஒருவனைச் சந்தஸிம்ஹன் கூப்பிட்டான். “நமது வீரர்களில் எவ்வளவு பேர் மேவார் போக இஷ்டப்படுகிறார்கள்?” என்று.

“யாரும் இஷ்டப்படவில்லை, ராஜகுமாரி!”

“இருபது பேராவது போகவேண்டும்; யாராவது இருபது பேரை எண்ணிடம் அனுப்பு” என்று ஆணையிட்டுவிட்டுச் சந்தளிர்ஹன், ராணியின் தூதனைப் பார்த்து, “தீபாவளி இன்னும் எத்தனை நாள் இருக்கிறது?” என்று கேட்டான்.

“இருபது நாட்கள் இருக்கின்றன, ராஜகுமாரி!” என்றான் தூதன்.

“மகாராணியைப் பயப்பட வேண்டாம் என்று சொல்! அத்துடன், மேவார் ராஜவம்ச வழக்கப்படி மேவாருக்கு வெளிப்புறத்தில் தீபாவளியன்று ராஜமாதாவும் மோகுவளிம்ஹனும் வந்து வேட்டைக்காரர்களுக்குத் தானதருமங்கள் செய்யட்டும் என்று சொல்; தீபாவளியன்றே மேவாரின் தீபத்தைச் சந்தளிர்ஹன் மீண்டும் தூண்டுவான் என்று சொல்!” என்று சொல்லி, அத்துடன் பேட்டி முடிவடைந்ததற்கு அடையாளமாகப் பார்வையைக் கையிலிருந்த தந்தப் பிடியின்மேல் செலுத்தினான்.

தூதன் அகன்ற மறுகணம் சந்தளிர்ஹனின் இருபது வீரர்கள் உள்ளே நுழைந்தனர். “நீங்கள் இருபது பேரும் மேவார் அரண்மனையில் வேலைக்கு அமருங்கள். நான் உங்களைத் துன்புறுத்தி அனுப்பிவிட்டதாக ரிணமூலனிடம் சொல்லுங்கள். தீபாவளியன்று மேவாரைக் கோட்டை வாசலைத் திறக்க இருபது பேராவது அவசியம் அங்கிருக்க வேண்டும்!” என்று சந்தளிர்ஹன் உத்தரவிட்டான்.

ஃ

ஃ

ஃ

மேவாரில் அந்த வருஷத் தீபாவளி பிரமாதமாயிருந்தது. மகாராணியும் சின்ன ராணுவும் தானதருமங்கள் செய்வதை உத்தேசித்து மேவாருக்கு வெளியே கிராமவாசிகளின் பெருங்கூட்டம் கூடியிருந்தது. மேவாரின் மதில்களும் பவானி கோவில் கோபுரங்களும் ஜாஜ்வல்யமாகப் பிரகாசித்தன.

ராஜமாதாவின ஊர்வலம் விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டது. மோகுல ஸிம்ஹன் ராஜமாதாவுடன் பல்லக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டான். தர்மத்தில் என்றும் சிரத்தை கொள்ளாத இளைய ராணிக்கு அன்று ஏற்பட்ட சிரத்தையைக் கண்டு மேவார் வாசிகள் வியப்படைந்தார்கள். தகப்பனாரின் கேள்விக்குக்கூட, “இது எங்கள் குலப்பழக்கம்!” என்று ராணி கூறி, அவர் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துவைத்தாள்!

ஊர்வலம் மெள்ள மேவார் கோட்டை வாசலைக் கடந்து சென்றது; விளக்கேற்றி நேரம் அதிகமாகிவிட்டது. ராணி தானதருமங்கள் செய்து கை சளைத்துப் போனார். “சந்தன வரவில்லையே?” என்ற பயம் அவளை வாட்டிக்கொண்டிருந்தது. தருமங்கள் செய்யக் கொண்டுவந்த துணிமணிகள் தீர்ந்துவிட்டன. பல்லக்கிற்கு வெளியே தலை நீட்டிய ராணி, “என்ன விமலா? சந்தடி எதையும் காணோமே!” என்றாள்.

“பொறுங்கள், மகாராணி! அவர் வார்த்தை தவறமாட்டார்!” என்று தன் பல்லக்கிலிருந்து இறங்கி வந்து, விமலா தேவி தைரியம் சொன்னாள்.

அந்தச் சமயத்தில் குதிரைகள் வரும் ஓசை காதில் விழுந்தது. சுமார் இருபது குதிரை வீரர்கள் ராணியின் ஊர்வலத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ஆனால், அவர்கள் யாரிடமும் சந்தனப் பூவின் வீரர்களுக்கு அடையாளமான ஸலூம்பிரா சட்டியைக் காணோம். ராணியின் ஊர்வலத்தோடு ஏற்கெனவே வந்திருந்த ராணியின் பிறந்தகத்து வீரர்கள் கேட்ட கேள்விக்கு, ஊர்வலத்தைச் சூழ்ந்த வீரர்களில் ஒருவன் ராணிக்குக் காவலாகத் தங்களை மாரீவார் மண்ணன் அனுப்பியதாகத் தெரிவித்தான். ராணிக்குக் கொஞ்சநஞ்சமிருந்த நம்பிக்கையும் போய்விட்டது. “விமலா சந்தனப் பூவின் என் எண்ணத்தில் மண்ணைப் போட்டுவிட்டான். கிசோதயர்களின் ஆட்சி மேவாரில் முடிந்துவிட்டது!” என்று.

வந்த வீரர்களின் ஆணைப்படி ராணியின் ஊர்வலம் மீண்டும் மேவாருக்குத் திரும்பியது. இந்தக் கோஷ்டி மேவாரிக் கோட்டை வாசனில் நுழையும் தறுவாயில் மற்றொரு குதிரைப்படை தரையில் தூள் பறக்க வந்துகொண்டிருந்தது. மார்வாரி ராணின் காவலாளிகளில் ஒருவன் ஊர்வலத்தைச் சூழ்ந்திருந்த இருபது பேரைப் பார்த்தான். “இவர்களை நான் இதுவரையில் மேவாரில் பார்த்த தில்லையே” என்று.

சூழ்ந்திருந்த வீரர்களில் ஒருவன் இதைக் கேட்டதும் சிரித்துவிட்டுத் தூரத்தில் வரும் குதிரை வீரர்களைப் பார்த்தான்.

ராணியின் பகைத்துப் பல்லக்கிலிருந்த விமலா திரையைத் தள்ளித் திரும்பிப் பார்த்தாள்; அவள் கண்ணுக்குப் பறந்து வரும் அந்தப் படைத்தலைவன் கையிலிருந்த ஸலாம்பீரா நன்றாகத் தெரிந்தது!

ஊர்வலத்தைச் சூழ்ந்ததாகப் பாசாங்கு செய்த இருபது பேரும் கோட்டைக் கதவை நன்றாகத் திறந்தார்கள். ஈட்டிகளைத் தாங்கிய ஏராளமான குதிரை வீரர்கள் ஊர்வலத்தைத் தாண்டி மேவாருக்குள் புகுந்துவிட்டார்கள்!

அடுத்த விநாடி மேவாரி ரணகளப்பட்டது. ஈட்டியுடன் கத்தி தாக்கும் சப்தம்; சுருண்டு கீழே விழும் வீரர்களின் கோரக் கூக்குரல்; ஜனங்கள் நிலை தவறி ஓடும் ரகளை-எல்லா மாகச் சேர்ந்து மேவாரி அதிர்ந்தது. ஸலாம்பீரா ஈட்டி அன்று மார்வாரி ரத்தத்தை ஏராளமாகக் குடித்தது. எல்லாருடைய ரத்தத்தையும்விட அதிகமாய் ருசித்தது ராணியின் தகப்பனாரான ரிணமூலராவின் ரத்தந்தான்.

ஃ

ஃ

ஃ

மேவாரி சந்திரன் மீண்டும் மேகத் திரையினின்று புறப் பட்டுப் பிரகாசித்தான். ராணி ஹம்னாவதி எதிரே விரிவி
ரா.—8

தொங்கிய ஸலூம்ப்ராவின் பாதுகாப்பில் நிம்மதியாகத் தூங்கினான். விமலாதேவி மட்டும் தனது அறையில் தூங்காமல் சந்தளிம்ஹன் எதிர்பார்த்திருந்தான்! அறை மாடத்திலிருந்த விசீரகத்தின் முன்னிலை மூளியாயிருந்ததைக் கவனித்தான். அந்த மூளியின் காரணத்தை நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தான். அந்த இடத்தில் இருக்க வேண்டியது அவன்கைவிளக்கல்லவா?

அதே சமயத்தில் அந்த வினக்கை எடுத்துக்கொண்டு சந்தளிம்ஹன் உள்ளே நுழைந்தான்.

“ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துவிட்டீர்கள்? உங்களுக்கையில் அகப்பட்டு விழிக்க மார்வாரி ராஜபுத்திரர்களை யாருமே இல்லையா?” என்று விமலாதேவி.

“கையில் அகப்பட ஒருவருமில்லை! அப்படி அகப்பட்டால் தானென்ன, உன்னைப்போல் அவர்களால் இவ்வளவு அழகாக விழிக்க முடியுமா?” என்று அவளைத் தனக்கைக்குள் சிறைப்படுத்திக்கொண்டு, “எதோ, இன்னொரு முறை விழி பார்ப்போம்?” என்று சந்தளிம்ஹன்.

“ஸட்சணமாய்த்தானிருக்கிறது பதில்! எங்கே கைவிளக்கு?”

“அதற்கு ஒரு தங்கச் சங்கிலி கட்டியிருக்கிறேன். கழுத்தில் கூட இனிமேல் நீ போட்டுக்கொள்ளலாம்!” என்று அவள் கழுத்தில் தந்தத்தை மாட்டிவிட்டு, “இரு, இரு, சரியாயிருக்கிறதா என்று பாரிப்போம்!” என்று சொல்விக்கொண்டே அவள் மார்பில் தொங்கிய தந்தத்தைச் சரிப்படுத்தினாள். ஸலூம்ப்ரா எட்டியால் அறைக்கதவைச் சாத்தினாள்.

“ஸலூம்ப்ரா பன வேலைகளுக்கு உபயோகப்படும் போலிருக்கிறதே!” என்றான் விமலாதேவி.

“உன் கைவிளக்கின் அடிமைதானே ஸலூம்ப்ரா? அது சொல்லும் பணியைத்தான் இது செய்கிறது!” என்றான் சந்தனம்ஹன்.

விமலா மேற்கொண்டு ஏதாவது பேசியிருப்பாள். ஆனால் சிவந்த அவள் இதழ்கள் அவள் வசத்திலே இல்லை!

பாலேவனத்துப் புஷ்பம்

ஐஸ்பிரவாகமாகக் கவி வர்ஷிக்கக்கூடிய கவி ஸாரீவ பெளமனான கருணயதீந்திரனின் எழுதுகோல்கூட, மேலே ஓடாமல் ஒலேமேல் தடைப்பட்டு நின்றது. உவ்ளே எழுந்த உணர்ச்சி வேகம் சரீரத்தின் வெளி மூடியான சருமச் சின்னங்களை அசைத்துக் கொடுக்கவே, கருணயதீந்திரனின் புருவங்கள் இரண்டு முறை மேற்புறமாக எழுந்து எழுந்து தாழ்ந்தன. அவன் கண்கள் சிறிது சுழன்று மீண்டும் ஒலேமேல் லயித்தன. தீவிர யோசனையாலும், புருவம் எழுவதாலும், சுருங்கிய அவன் லலாடப் பிரதேசம் நீறு அணிந்த நிலகண்டின் நெற்றியைப்போல மூன்று வரிச்சுவடுகளுடன் பிரகாசித்தது. இவ்வளவு தேஜஸும் உணர்ச்சிப் பிரவாகமும் உள்ள கருணயதீந்திரனின் கை மட்டும் எதற்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. உவ்ளே எழுந்த உணர்ச்சிக்கும் அவன் முகத்தின் சின்னஞ்சிறு சின்னங்களை அசைக்கும் அளவுக்குச் சக்தியிருந்ததேயொழிய, கவியின் கரத்தை

அசைத்து எழுதுகோலை ஓட்டும் அளவுக்கு உடல் பூராவும் உணர்ச்சி பரிணமிக்கவில்லை. 'ஹாம்' என்ற பெருமூச்சுடன் கவி தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டான். மார்பு எலும்பில் ஊன்றிய முகவாய்க்கட்டை, கவியுள்ளதிதில் கவிந்துகொண்டிருந்த அந்தரங்கத்தை அளக்க ஆசைப்பட்டதுபோல் தோன்றியது.

கவியின் அவஸ்தைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த சித்தூர் ராணு ராஜசிம்மனின் முகத்தில் ஆச்சரிய ரேகை படர்ந்தது. “யதீந்திரா, உன் எழுதுகோல்கூடத் தடைப்படும் காலம் வந்துவிட்டதா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே மடியிலிருந்த கத்தியை மஞ்சத்தின்மேல் விட்டெறிந்தான் ராஜசிம்மன் மிகுந்த அலுப்புடன்.

ராணுவகே இவ்வளவு அலுப்புத் தட்டவேண்டுமென்றால் கவி அவனை எவ்வளவு சோதித்திருக்கவேண்டும்? சுமார் அரை ஜாமத்துக்குமேல் கவியே எழுதாமல் அசைவற்று ஒரு கவி உட்கார்ந்திருந்தால், அவன் எதிரே பேசாமடந்தை போல் உட்கார்ந்திருக்க ராணு என்ன கல்லா, கட்டையா?

ராணுவின் கேள்வி, நிசப்தமாயிருந்த சூழ்நிலைத் திரையைச் சரேவென்று கிழித்தது. கருணயதீந்திரன் சுயநிலையை அடைந்தான். ஒருமுறை ராணுவை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். அவன் கண்கள், ராணுவின் முகத்தினின்றும் அகன்று தூரத்தில் கிடந்த கத்தியை நோக்கிச் சஞ்சரித்தன.

“மகாராஜா, என் கவி தடைப்படுவதற்குத் தங்களுக்கத்திதான் காரணம்” என்றான் கருணயதீந்திரன்.

“இது என்ன வேடிக்கை, யதீந்திரா? ரூபநகர் அழகிக்கு ஒரு கவிதை எழுதென்றால் என் கத்தியைக் காட்டிச் சாக்குச்

“சொல்கிறாயே! கத்திக்கும் காதலுக்கும் முடிச்சப் போடுவது தான் கவி சாமர்த்தியமோ?” என்று சித்தூர் ராஜ ராஜசிம்மன்.

“மகாராஜா, தாங்கள் மறந்துவிட்டீர்கள் போலிருக்கிறது. ராஜபுத்ரர்களின் கத்தி மொகலாயர்களுக்கு அடிமைச் சேவகம் செய்த நாட்களில், கருணாதீந்திரன் கவிபே எழுதவில்லையே! தங்கள் கத்தி மீண்டும் சுதந்திரம் கத்தியாகத் திரும்பி, மொகலாய வேர்களைத் துணிக்க ஆரம்பித்த பின்புதானே என் எழுதுகோலும் அசைய ஆரம்பித்தது!” என்று ஞாபகமுட்டினான் கவி.

“கருணாதீந்திரன் ஹாராவளி மலைப்பிரதேசத்தைச் சார்ந்த குடிசையில் மௌன விரதம் அனுஷ்டித்த காலத்தைச் சிறிதே சிந்தித்துப் பார்த்தான் ராஜசிம்மன். அவரங்க சீப்பின் படைகளை முதன் முதலாக முறியடித்துத் திரும்பிய சமயத்தில், கருணாதீந்திரன் வலுவாகக் கவி பாடிய சம்பவமும், மௌனி கவி பாடுகிறானே என்று மலைவாசிகள் மலைத்துப் பார்த்த விநோதமும் அவன் கண்முன்னால் எழுந்து நின்றன. இச்சம்பவங்கள் ராஜசிம்மன் உள்ளத்தை மீண்டும் உருக்கவே, அன்பும் பணிவும் நிறைந்த குரலில் கவியைப் பார்த்துக் கேட்டான்: “ஆம்; என் கத்திக்கு இப்பொழுது என்ன இழுக்கு வந்துவிட்டது?”

“ருபநகர்ச் சிறையிலிருந்து நீங்கள் அப்படித் திருட்டுத் தனமாகத் தப்பி ஓடி வந்தது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, மகாராஜா! அதைவிட உங்களை கத்தியால் எதிரிகளில் இரண்டு பேரை வெட்டிவிட்டு, நீங்களும் மடிந்திருந்தால்கூட என் எழுதுகோல் தடைப்பட்டிருக்காது. அங்கு உங்கள் கத்தி தடைப்பட்டது. இங்கு என் எழுதுகோல் தடைப்பட்டது. ஏன், என் உணர்ச்சிகூட அணைந்துவிட்டது!” என்று கருணாதீந்திரன்.

ரூபநகர்ச் சம்பவங்களை ராணு சிந்தித்துப் பார்த்தான். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் வேறு என்ன செய்திருக்க முடியும்? அவுரங்கசீப்பின் படைகள் நகரத்தைச் சுற்றிக் காவல் புரிய, ரூபநகர் மன்னன் மொகலாயனுக்குக் கைகட்டிச் சேவகம் செய்ய, ஊரே அமளிதுமளிப்பட்ட சமயத்தில், அவுரங்கசீப்பையும், அவன் தகப்பனையும் நான் அவமானப் படுத்தியதே விவேகமற்ற காரியம். சிறையில் அகப்பட்ட பின்பும் அவன் சொல்லைக் கேளாமல் இருந்திருந்தால், இன்று இவனும் நானும் இங்கே இப்படி உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? என்னைச் சொல்கிறேன், இவன் ஏன் அப்பொழுது அவன் பேச்சைக் கேட்டும், 'ஆகட்டும்' என்று தலையை ஆட்டினான்? என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

இப்படித் திரும்பத் திரும்ப 'அவன் அவன்' என்று அவனைப்பற்றி எழுந்த எண்ண அலைகளினிடையே கலகலவென நகைத்தவண்ணம் ஒரு பெண்ணுருவம் எழுந்தது. ராஜசிம் மன் மனமும் அந்த உருவத்தை நோக்கி வண்டுபோல் சிட்டாகப் பறந்து, ரூபநகர்த் தோட்டத்தில் லயித்து விட்டது.

ஃ

ஃ

ஃ

ரூபநகர் ராஜ்யம் ராஜபுதனப் பாலைவனத்திலே மிக அழகான பிரதேசம். அழகுக்கும் ஆபத்திக்கும் உள்ள தொடர்பின் காரணமாக, சதா அபாயத்துக்கே இலக்காகிக் கொண்டிருந்தது அதன் அரசாங்கம். பாலைவனத்தின் ஓரமாக, மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் எல்லைக்கும் சுதந்திர ராஜபுத்ரர்களின் குறுநிலங்களுக்கும் இடையே வேலி போலிருந்ததால், மத்தளத்துக்கு இருபுறமும் இடி என்ற தன்மையில் ரூபநகர் காலங்கழித்து வந்தது. ஒரு பக்கம், ஹிந்துக்களை அழிப்பதையே வாழ்க்கை லட்சியமாகக் கொண்டிருந்த அவுரங்கசீப்பின் மிரட்டல்; இன்னொரு பக்கம், சித்தூர் ராணு ராஜசிம்மனின் தலைமையில் மீண்டும்

எழுந்துவிட்ட சிசோதயர்களின் திணசரிசி கொள்கை. இவ் விரண்டினாலும் சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது ரூபநகர் ராஜாங்கம்.

சிசோதயர்களின் எழுச்சியால் பாலைவனப் புயல் கடுமையாக வீச ஆரம்பிக்கவே, ரூபநகர்ச் செடி எதிர்திதிகையில் வளைந்து கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. இல்லாவிட்டால் அவுரங்கசீப் அந்தச் செடியை வேருடன் பிடுங்கியிருப்பான். எவ்வளவு தூரம் அது தனக்கு வளைந்து கொடுக்கும் என்பதைத் தீர்மானித்துக்கொள்வதற்காக அவுரங்கசீப் முகாம் செய்திருந்த காலத்தில்தான், விதி ராணு ராஜசிம் மனையும், கவி யதீந்திரனையும் ரூபநகருக்கு இழுத்துக் கொண்டு வந்தது.

ரூபநகருக்குள் தன்னந்தனியே நுழைய விரும்பிய ராஜசிம்மனைக் கருணயதீந்திரன் எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தான். “மகாராஜா, ஊர் இருக்கிற ஸ்திதியைப் பார்த்தால், நாம் திரும்பிவிடுவதே நல்லது என்று தோன்றுகிறது. அத்துடன், மொகலாய வீரர்கள் அணி வகுத்துத் தெருடிகளில் நடமாடும் காரணம் என்னவென்றும் நமக்குத் தெரியவில்லை. ராஜபுதனத்தினமீது படைமெடுப்பதற்கு அவுரங்கசீப் ஏதாவது முன்னேற்பாடு செய்தாலும் செய்யலாம்!” என்று எச்சரித்தும் பார்த்தான்.

“முன் வைத்த காலப் பின் வைப்பது ராஜபுத்ரனுக்கு அழகல்லவே, யதீந்திரா!” என்றான் ராணு.

“மகாராஜா! யுத்தத்திற்குத்தான் இந்தத் தர்மமே யொழிய, பெண் பார்ப்பதற்கு இந்த விதிகள் கிடையாது. ஒண்ணொரு முறை வந்து நிருபமா தேவியைத் தரிசித்துக் கொள்ளலாமே!” என்று சமாதானம் சொல்லிப் பார்த்தான் யதீந்திரன். ராணு கேட்கவில்லை.

“யதீந்திரா! உன் கவிக்கு என் கத்தியை எழுப்பும் சகித்தான் உண்டென்று மனப்பால் குடிக்காதே; நிருபமாதேவி

யைப்பற்றி நீ எழுதிய கவிதையும் என் உள்ளத்தைத் துளைத்திருக்கின்றன. உன் வர்ணனையில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு இருந்தாலும், அவளை அபகரித்துச் செல்லுமல் நான் திரும்பப் போவதில்லை!” என்று தீர்மானமாகச் சொல்லி விட்டு ருபநகருக்குள் நுழைந்தான் ராணு.

“அதற்கு ஏன் இவ்வளவு அவசரம்?” என்று யதீந்திரன் கேட்டான்.

“என் அவசரத்துக்கு மொகலாயர் நடமாட்டமே போதிய காரணமில்லையா, யதீந்திரா? அவளை இப்பொழுது நான் தூக்கிச் செல்லாவிட்டால், அவரங்கேப் தூக்கிச் செல்வான். ராஜபுத்ர ஸ்திரீ ஒருத்தியின் கற்புக்கு இந்த ராஜபுதனத்தையே நான் தியாகம் செய்துவிடுவேனே. என் உயிர் பிரமாதமா? வா, போவோம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே ராணு முன்னால் நடந்தான்.

அவனுடைய கம்பீரமான நடையையும், இடையில் கட்டிய அவன் வாள், உயரமான அவனது கால்களில் அடிபட்டு ஆடிக்கொண்டு செல்வதையும் கவி கவனித்தான். ‘இந்த மாதிரி ஒரு வீரன் இரண்டு தலைமுறைகளுக்கு முன்னால் பிறந்திருந்தால் ராஜபுத்ரர்கள் மொகலாய மந்திரிகளாகவும், ராஜபுத்ர ஸ்திரீகள் அவர்களுடைய சம்சாரங்களாகவும் இருந்து அவமானப்படாமல் தடுத்திருக்கலாமே!’ என்று நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டான்.

மாறுவேஷத்திலிருந்த ராணுவும், கவி கருணயதீந்திரனும் பல தெருக்களைக் கடந்து, அரண்மனை அந்தப்புரத்தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தார்கள்.

ஃ

ஃ

ஃ

ருபநகர் அரண்மனைத் தோட்டம் ராஜபுதனத்திலேயே மிகப் பெயர் பெற்றது. கணக்கற்ற புஷ்ப வகைகளால் நிரம்பி

பிக் கிடந்த அந்தத் தோட்டத்தை வர்ணிப்பதில் அந்தக் காலத்துக் கவிகளில் பலர் முனைந்தனர். கருணாபதித்திரன் மட்டும் அந்தத் தோட்டத்தையோ, அதிலிருந்த வர்ண மலர்களையோ வருணிக்கவில்லை. 'பாவைவனத்துப் புஷ்பம்' என்று பிரசித்தமான ரூபநகர் இளவரசி நிருபமா தேவியின் அழகை மட்டுமே வர்ணித்துக் கவி எழுதினான். அவன் கவி எழுதியதற்குக் காரணம், இளவரசியின் இயற்கை எழில் மட்டுமல்ல; மற்றொரு காரணமும் இருந்தது. ரூபநகர் ராஜ்யம் மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தின் எல்லைப்புறத்தில் இருந்ததால், அதற்கும் சித்தூருக்கும் திருமண பந்தத்தை ஏற்படுத்திவிட்டால் மொகலாய சாம்ராஜ்யத்துடன் போராட ரூபநகர் ராஜ்யத்திலும் சேர்ந்துவிடுவான் என்று கவி கனவு கண்டான். அந்தக் கனவின் பலனாக எழுந்த அவன் கவிதைகள், ராணுவின் மனத்தில் சொல்லவொண்ணாத இன்ப இச்சைகளைக் கிளப்பிவிட்டதால் ராஜசிம்மன் எந்த அபாயத்தையும் பொருட்படுத்தாமல், "எங்கே அந்த அழகி?" என்று கவியையும் இழுத்துக்கொண்டு மாறு வேஷத்தில் ரூபநகருக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

இவ்விதம் ஒரே மூர்த்தண்யமாக நிருபமாதேவியைப் பாரித்துத்தான் திருவேன் என்று கிளம்பி, விஜயநகரத்தின் தோட்டத்துக்குள் புகுந்த ராஜசிம்மன் ஆகாயத்தை அளாவி நின்ற அந்தப்புரச் சுவர்களை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். "என்ன, யதிந்திரா, ராஜகுமாரியின் அந்தப்புரத்திற்கு வேறு வழி இருக்கிறதா? திருடனைப்போலச் சுவர் ஏறித் குதிக்கத்தான் வேண்டுமா?" என்று ராணு கேட்டான்.

"பெண்ணைத் திருட வந்தபின் சுவரேறத் தயங்கினால் முடியுமா, மகாராஜா?" என்று கவி சிரித்தான்.

அடுத்த நிமிஷத்தில் அவன் சிரிப்பு மறைந்தது. சிரிப்பு இருந்த இடத்தை ஆச்சரியம் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டது. சற்றுத் தூரத்திலிருந்த பளிங்குமண்டபத்தில் நிருபமாதேவி

தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்திருப்பதை யதீந்திரன் பார்த்துப் பிரமித்து நின்றாவிட்டான். மீண்டும் அவன் பக்கத்திலிருந்த ராணுவின்மேல் பார்வையைச் செலுத்தியபோது, யாராவது ராணுவைச் சபித்துக் கல்லாக்கிவிட்டார்களோ என்று சந்தேகித்தான். வைத்த கண்ணை எடுக்காமல் ராணு, நிருபமா தேவியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

அவனுடைய யோசனைக்குச் சிறிது நேரம் இடங்கொடுத்த கவி, தன் சுய உணர்வையடைந்தான். தாங்கள் இருப்பது விரோதியின் தேசம், எந்த நிமிஷத்திலும் ஆபத்து சூழ்ந்திருக்கிறது என்பதை உணர்ந்துகொண்ட கவி, “மகாராஜா, பார்த்தாகிவிட்டதல்லவா?” என்றான்.

“யதீந்திரா, இவனைப் பாலைவனத்துப் புஷ்பம் என்று நீ சொன்னாயல்லவா?” என்று சம்பந்தமில்லாமல் கேட்டான் ராஜசிம்மன்.

“ஆம், அதற்கென்ன?”

“தவறு யதீந்திரா, தவறு. இந்த வல்லிக்கொடியில் இருப்பது ஒரு புஷ்பமல்ல, இரு நீலோத்பலங்கள்; இரு ரோஜாக்கள்; பவளத்தில் பதித்த முல்லைகள்—இவையனைத்தையும் தாங்கும் முகத்தாமரை. இவ்வளவு புஷ்பங்கள் இருக்கின்றனவே!” என்று அவள் விழிகளிலும், கண்ணிலும் சிறிதே அலர்ந்த அதரங்களுக்கிடையே தெரிந்த மோகனச் சிரிப்பிலும் பார்வையை ஓட்டினாள் ராணு.

“மகாராஜா, கவி பாடும் பொறுப்பை எனக்கு விட்டு விடுங்கள்!” என்றான் யதீந்திரன்.

நிருபமாவின் மோகனஸ்திரத்தால் கட்டுண்டிருந்த ராணுவின் காதில் கவியின் வார்த்தைகள் விழவில்லை. ஆபத்தைப்பற்றி என்றும் கவலைப்படாத ராணு, ஏதோ இது தன் சொந்த நடந்தவனம் என்ற தன்மையில் நடந்துகொண்டானெயொழிய இன்னொரு தேசத்திலிருக்கிறோம் என்ற நினைப்புடன் நடந்துகொள்ளவில்லை. தன்னை மறந்த அவன்,

நிருபமா அமர்ந்திருந்த திகை நோக்கி நடந்தான். பின் பக்கத்தில் ஏதோ பேச்சரவமும் யாரோ நடந்துவரும் காலடிச் சத்தமும் கேட்கவே, பளிங்கு மண்டபத்தை நெருங்கினவன் அருகில் இருந்த மல்லிகைப்பந்தலில் மறைந்து நின்றான். அடுத்த நிமிஷத்தில் ரூபநகர் ராணுவின் அதிதியாக இருந்த ஓளரங்கசிப் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தான்.

அவுரங்கசிப் தோட்டத்துக்குள் நுழைந்ததற்கும், ராணு நுழைந்ததற்கும் காரணம் நேர் விரோதமானது. இரவில் ஊர் இருக்கும் நோட்டத்தைப் பார்க்கவும், ஜனங்களின் மனம் தனது சாம்ராஜ்யத்தினிடம் உறுதியாயிருக்கிறதா என்பதைக் கவனித்துக்கொள்ளவும், சாதாரண உடை அணிந்து இரண்டு சிப்பாய்களுடன் புறப்பட்ட அவுரங்கசிப், அரண்மனைத் தோட்டத்துக்குள் யாரோ நுழைவதைப் பார்த்துச் சிறிது தயங்கினான். இந்த இராடிகாவத்தில் அந்தப்புரத் தோட்டத்தில் நுழைபவன் யாராக இருக்க கடும் என்று பார்க்கவே தோட்டத்துக்குள் அவன் வந்தான். அப்படி நுழைந்த அவுரங்கசிப்பின் கண்களும் நிருபமாதேவியின் அழகைப் பார்த்து ஸ்தம்பித்தன. பளிங்கு மேடையின் வெகு அருகில் சென்று, அவன் அழகைச் சிறிது நேரம் பருகினான். பக்கத்திலிருந்த மல்லிகைக் கொடி சற்றே அசைந்தது.

அதற்குள் நிருபமா தன் யோசனையிலிருந்து விழித்துக் கொண்டாள். “நான் கேள்விப்பட்டதில் பிசகே இல்லை!” என்ற சக்கரவர்த்தியின் சொற்கள், அவளை அவள் இருந்த உலகத்துக்கு மீண்டும் கொண்டுவரவே, நிருபமா முக்காட்டால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு, “யார் நீ? அந்நப்புரத்துத் தோட்டத்தில் எப்படி நுழைந்தாய்?” என்று கேட்டாள்.

பதில் சொல்லுமுன் அவுரங்கசிப் சிறிது நேரம் யோசித்தான். ‘யாரோ நுழைந்தான்; தேடி வந்தேன்!’ என்றால்

நம்புவது கஷ்டம் என்ற யோசனை ஒரு பக்கம்; இதைக் கேட்டால் உள்ளே ஒளிந்திருப்பவன் எச்சரிக்கைக்குள்ளாகி விடுவானே என்ற எண்ணம் ஒரு பக்கம். இந்த இரண்டாலும் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவனாய் வெகு தந்திரமாக ஒரு நாடகம் நடத்தான்.

“இந்த ஏழையைத்தான் அவுரங்கசீப் எண்பார்கள். உன் அழகைப்பற்றி நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், நிருபமா, பார்க்கலாம் என்று வந்தேன். இவ்வளவு சுலபமாகப் பார்க்க முடியும் என்று நான் நினைக்கவேயில்லை!” என்று மொகலாய சக்கரவர்த்தி.

“நாம் நினைக்கிறபடி உகைத்தில் நடப்பதில்லையே!” என்று நிருபமா.

“உதாரணமாக...”

“நினைத்த பெண்டையெல்லாம் தூக்கிச் செல்லலாம் என்று சக்கரவர்த்தி நினைக்கலாம். ஆனால், நிருபமாவைப் போன்ற ராஜபுத்ர ஸ்திரீகளிடம் அது முடியாது. எல்லா ராஜபுத்ர சிம்மங்களையும் நரிகளாக நினைக்கலாம். ஆனால் பிரதாபனைப் போன்ற ஒரு சிம்மத்தினிடமாவது எப்பொழுதும் மொகலாய சாம்ராஜ்யம் நடுங்கிக்கொண்டுதானே இருந்தது? இன்றுகூடச் சித்தூரி ராணுவான...”

ஹிந்துக்கள் என்றாலே மனங்கொதிக்கும் அவுரங்கசீப் புகு இந்த வார்த்தைகள் நெருப்பைக் கக்குவன போலிருந்தன. “ஏன் நிறுத்திவிட்டாய், மேலே சொல்!” என்று.

“சொல்ல முடியாது!”

“ஏன்?”

“அவர் பெயரை நான் சொல்வது கிடையாது.”

இதைச் சொன்னபோது நிருபமாவின் முகம் மாத்திரம் மூடியிராவிட்டால், அதில் எவ்வளவு அன்பு கனிந்து இருந்தது என்பதைச் சக்கரவர்த்தி நிச்சயம் பார்த்திருப்பான்.

“அவர் உன் புருஷனா, உனக்குக் கல்யாணமே ஆக வில்லையென்று உன் தகப்பனார் சொன்னாரே?”

“கல்யாணமாகாவிட்டால் என்ன?”

“காதலா?”

“அவரை நான் பார்த்ததே கிடையாதே!”

“யாராவது சொல்லைக் கேள்வியா?”

“யாராவது என்ன, எல்லாருந்தான் சொல்கிறார்கள். மால்பூரா யுத்த விஷயத்தைக்கூட ராஜபுதனம் முழுவதும் கவியாகப் பாடுகிறார்களே!”

இதை ஓர் ஆண் பிள்ளை சொல்லியிருந்தால் அவரங்கிசைப் அங்கேயே அவனை வெட்டி வீழ்த்தியிருப்பான். மால்பூரா வில் ஷாஜஹான், படைகளின் சேனாதிபதி என்ற முறையில் அவன் சித்தூர் ராணா ராஜசிம்மனிடம் அடைந்த தோல்வியை உலகமே அப்போது அறிந்திருந்தது. இதனால் ஏற்பட்ட அவன் தயக்கத்தை அறிந்த நிருபமா, சக்கரவர்த்தியிடம் தான் தன்னைத்தனியாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பது உசிதமில்லை என்று அந்தப்புரத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். வஞ்சகனான அவரங்கிசைப்பின் மனம் தீவிரமாக யோசனை செய்ய ஆரம்பித்தது. ‘இவனைத் தடுத்தால் தோட்டத்தில் மறைந்திருக்கும் ஆண்பிள்ளை எப்படியிருந்தாலும் வெளியே வருவான். ஒரு வேளை, அவன் இவளுடைய திருட்டுக் காதலனான சித்தூர் ராணாவாக இருந்தாலும் இருக்கக்கூடும்!’ என்று நினைத்து, இரண்டே எட்டில் நிருபமாவின் எதிரே சென்று, அவனை வழி மறித்து, கூரிய உடைவாயை எடுத்தது, அவனை நோக்கி நீட்டினான்.

“நில், மேலே ஓர் அடி எடுத்து வைத்தால்கூட உன் ஆசை நாயகனை நீ மேலுலகத்தில்தான் காணமுடியும். வா, என் டேராவிற்கு!” என்றான்.

அடுத்த நிமிஷம் அவன் கையிலிருந்த உடைவாளை ஆகாயத்தை நோக்கிச் சிட்டுக் குருவிபோல் பறந்தது. மறைவிடத்தை விட்டு உருவிய வாளுடன் வெளியே வந்த ராணா, நிருபமாவை இடது கையால் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, “அவுரங்கசீப்! இவள் வரவேண்டிய இடம் சித்தூர் அரண்மனை; ஆனால், நீ போகவேண்டிய இடமோ பூலாகத்திலிருக்கும் டேராவிற்கல்ல!” என்று அவளை நோக்கிக் கத்தியைச் சுழற்றினான்.

அவுரங்கசீப் சிரித்தான். “ராஜபுத்ர சிம்மம் நிராயுத பாணி! ஞானதான் சண்டை செய்யும்போலிருக்கிறது!” என்று.

அவ்வளவு அபாயத்திலும் அவனுக்கிருந்த நெஞ்சுரத்தைக் கண்டு ராணாவே ஆச்சரியப்பட்டான்.

“பெண்ணிடம் சண்டை செய்வதுதான் மொகலாய வீரமோ!” என்றான் ராணா.

இம்முறை சிரித்தவன் நிருபமா.

“எவ்வளவோ பெண்களைக் கற்பழித்ததற்கு நீ கொடுக்க வேண்டிய காணிக்கை, உன் தலைதான் அவுரங்கசீப்! அல்லாஹைப் பிரார்த்தித்துக்கொள்; வேண்டுமானால் அதோ கிடக்கும் உடைவாளை எடுத்துக்கொள். நானும் உடைவாவினால் சண்டை போடுகிறேன். இந்தா, இதைப் பிடித்துக்கொள், தேவி!” என்று தன் வாளை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு, உடைவாளை உருவிக் கொண்டான் ராணா.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ரூபநகர் அரசன் அந்தப் பக்கம் வராமல் இருந்திருந்தால், அவரங்கசீப்பின் ஆட்சி அன்றோ முடிவடைந்திருக்கும். அவன் வந்து இரண்டு வைரிகளாகும் இடையே நின்றான்; “நீங்கள் சண்டை செய்ய ரூபநகர் இடமல்ல!” என்றான்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையில் அவன் சாந்தத்தைக் கண்ட ராணுவின் கண்கள் கோபாக்கினியைக் கக்கின. “நீ ராஜபுத்ரனா, அல்லது பேடியா?” என்றான்.

“ராணா! என்னை நீங்கள் எது வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம்; ஆனால், என் கௌரவத்தையோ, என் குழந்தையின் சுகத்தையோ யோசித்துச் சக்கரவர்த்தியின் அடாத செய்கையை நான் பொறுக்கவில்லை. ரூபநகர் ராஜ்யம் இருதரப்புக்கும் நடுநிலைமை வகிக்கிறது. மொகலாய சாம்ராஜ்யத்தை நான் விரோதித்தால், என்னுடைய நாட்டு மக்கள் நாளைக்கே நாசமாவார்கள். அது எனக்கு இஷ்டமில்லை!” என்றான் ரூபநகர் அரசன்.

அவரங்கசீப்பின் கண்களில் கோபப்பொறி பறந்தது. “அரசனே, சக்கரவர்த்தியின் செய்கையை அடாத செய்கை என்று கண்டிக்க உனக்கு என்ன துணிச்சல்? நான் தோட்டத்துக்குள் வந்தது உன் பெண்ணுடன் உறவாடுவதற்கு அல்ல என்பது உனக்குத் தெரியுமா?” என்றான்.

அவன் சொன்னது உண்மைதான்; ஆனால், அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அது பெரிய பொய்யாகத் தோன்றியது!

“வேறு எதற்குத் தோட்டத்திற்குள் வந்தீர்கள்? பூச்சி பிடிக்க வந்தீர்களா?” என்றான் ராணா.

இதைக் கேட்ட நிருபமா அந்த நிலையிலும் கலகல வென்று சிரித்துவிட்டான்.

அவ்வளவுதான், “அவனைக் கைது செய்யுங்கள்!” என்று கூவிய அவுரங்கசீப், நிருபமாவின் பக்கம் திரும்பினான். “நிருபமா, உன் சிரிப்பு இந்த ராஜ்யத்துக்கே நெருப்பாகப் போகிறது!” என்று கருவிக் கொண்டே தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

ரூபநகர்ச் சிப்பாய்களுக்கிடையே ராணு கைதியாக அகப்பட்டான்.

ஒரே ஒருவன் மட்டும் இந்த நாடகத்தில் சிக்கவில்லை¹ அந்த நாடகத்தின் தட்புடலில் முக்கிய பாத்திரத்தை நழுவ விட்டுவிட்டு அனைவரும் சென்றுவிட்டார்கள்.

எல்லாரும் சென்ற பின் யதீந்திரன் மறைவிடத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். ரூபநகரைச் சித்தூருடன் இணைக்கும் பந்தங்கள் பலப்படுவதைப் பார்த்து, நிருபமாவின் துணையைப் பெற அதே இடத்தில் உட்கார்ந்து ஒரு கவி எழுதினான்.

ஃ

ஃ

ஃ

கருணயதீந்திரன் அன்றிரவு எழுதிய கவி ஜகப்பிரசித்தித் தம். பெரிய ஆசிரியர்கள்கூட அதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். “கிளி பூனையை விரும்புமா? ஹம்ஸம் குரங்கை விரும்புமா? பஞ்ச தீயை நாடுமா? பசு புலிக்கு இரையாகுமா?” என்ற நாலடிகளில் கவி நயம் முழுவதையும் கவி அள்ளிக் கொட்டினான். அந்த ஓடையுடன் நிருபமா தேவியின் அந்தப்புர வாயினை அடைந்தான்.

யாருக்கும் இல்லாத சலுகை அந்தக் காலத்தில் கவி களுக்கு உண்டு; எல்லா இடத்திலும் கேட்பாரின்றி அவர்கள் நுழையலாம்.

யதீந்திரன் அந்தப்புரத்துக்குள்ளே நுழைந்தபோது நிருபமா ஆழ்ந்த யோசனையுடன் மஞ்சத்தில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தாள். இரு புறத்திலும் கவரி வீசிக்கொண்டிருந்த இரு தோழிகள் இளவரசியின் எண்ணம் எங்கே ஓடுகிறதென்பதை ஓரளவு ஊகித்துக்கொண்டவர்களாய் ஒரு வரையொருவர் பார்த்து, பெண்களுக்கே உரித்தான நயன் பானையில் பேசிக்கொண்டார்கள். பக்கத்தில் இருவர் இருக்கிறார்கள் என்ற உணர்ச்சியே இல்லாத நிருபமா அன்றைய நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றித் திரும்பத் திரும்பச் சிந்தித்தாள்.

‘அவுரங்கசீப் என்ன காரணத்தால் இவ்வளவு சிறிய படையுடன் இங்கே முகாம் செய்திருக்கிறான்? ராணுவத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஊரைவிட்டு இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்க முடியாதே, பின் எதற்காக வந்தார்? என்னைக் காப்பாற்றுவதற்காக என்னைத் தொட்டு...’ என்று எண்ணும்போது இடையே அவள் கண்கள் ஒரு பக்கம் பார்த்துக்கொண்டன. அதை நினைப்பதில் கூட வெட்கம் ஏற்பட்டு அவள் முகத்தைச் சிவக்க வைத்தது.

இந்தச் சமயத்தில்தான் கருணாதீந்திரன் தன் கவியுடன் அரசகுமாரியைப் பேட்டி கண்டான். ஓலையைப் படித்த நிருபமா, “இதற்கென்ன அர்த்தம்? கிளி யார், அன்னம் யார், பஞ்சு யார், பசு யார்?” என்று கேட்டான்.

கேள்வியிலிருந்து அவள் ரகசியத்தைப் புரிந்துகொண்டான் கவி. அந்தக் கேள்விகளிலே சுயஸ்தோத்திரம் அடங்கியிருப்பதை அவன் கண்டான். கிளிக்கும் அன்னத்துக்கும் அடுத்துவரும் சொற்களைப்பற்றி அவள் கேள்விகளில் பிரஸ்தாபமில்லையென்பதையும் கவனித்தான்.

“ராஜகுமாரி! அந்த நான்கும் தாங்கள்தான்! தங்களை நான் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?” என்றான்.

“என்ன கேள்வி கேட்கப் போகிறீர்கள்?”

“பூனை யாரி, குரங்கு யாரி, தீ யாரி, பசு யாரி, புலி யாரி?”

நிருபமாவின் சிவப்பேறிய கடுபாலங்களில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது; குழி விழுந்தது. அந்தக் குழியில் மகரந்தம் இருந்தால் அதை ரோஜா என்றே முடிவு கட்டியிருப்பான் கவி!

நிருபமா பதில் சொன்னாள்:

“யதிந்திரே, அதைவிட நான் ராணாவை விரும்புகிறேனா, அல்லது அவரங்கசீப்பை விரும்புகிறேனா என்று கேட்டு விடலாமே!”

“ராஜகுமாரி, அதைவிட இன்னும் சுலபமாக என்னால் கேட்க முடியும்!” என்றான் கவி.

“எங்கே, கேளுங்கள் பார்க்கலாம்!”

“இனம் இனத்தைச் சேருமா? அதனால் ராஜபுதனத் துக்கு விமோசனம் உண்டா?”

“ஒரு பெண்ணால் ராஜபுதனத்துக்கே விமோசனமா? நான் சிரித்ததைப் பார்த்து அவரங்கசீப் கருவிட்கொண்டு போயிருக்கிறானே, அது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

இதைக் கேட்டதும் கருணையதிந்திரனின் கண்கள் உணர்ச்சியால் ஜொலிக்க ஆரம்பித்தன. “சிரிப்பவள் உத்தமியாயிருந்தால் நடக்கும், ராஜகுமாரி! பாஞ்சாலி சிரித்ததால் பாரத யுத்தமே நடந்து, பூமியின் சுமையே தீர்ந்ததல்லவா? அதே மாதிரி தங்கள் சிரிப்பும் நிலைத்தால் ராஜபுத்ரர்களின் அடிமைச் சுமையையே நீக்கிவிடலாம்!” என்றான் கவி.

அடுத்தாற்போல் அவன் பார்வை தோழிகளின் பக்கமாகச் சென்றது. நிரூபமா குறிப்பறிந்து அவர்களை வெளியே அனுப்பிய பின் கவி சொன்னான்:

“இதோ பார் ராஜகுமாரி! அவுரங்கசீப் நாட்டை நோட்டம் பார்க்கவே இங்கு வந்திருக்கிறான். சிநேக பாவத்தில் வருவதைப்போல் சொற்ப சைன்யத்தையே கொண்டு வந்திருக்கிறான். தங்களிடமோ இப்பொழுது யுத்த தந்திரம் தெரிந்த ராஜபுதனத்தின் மகாவீரன் சிக்கியிருக்கிறான். ரூப நகரின் சைன்யத்தை அவன் நடத்தினால் அவுரங்கசீப்பை இங்கேயே அடித்துவிடலாம்!”

நிரூபமா கவியை ஒரு நிமிஷம் உற்றுப் பார்த்தான். “அதிதியாக வந்திருப்பவனை அழிப்பது கூத்திரிய தர்மமா, கவி!” என்று கேட்டாள்.

“அதிதி உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்ய நினைத்தால்?”

“வீட்டை விட்டு அனுப்பலாம்: அண்ணத்தில் விஷம் வைப்பது கூடாது. மொகலாய தர்மமல்லவா அது! ராணா என்னை அடைய இஷ்டப்பட்டால் சுத்த வீரனாக அவுரங்கசீப்பை ஜெயித்து அடையட்டுமே!”

“அவர்தான் சிறையிலிருக்கிறாரே!”

“அவரை விடுவிக்கும் வழியைத்தான் இத்தனை நாழியோசித்துக்கொண்டிருந்தேன்; வாரும்!” என்று நிரூபமா பட்டுச்சீலையை எடுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு வெளியே கிளம்பினாள்.

ராஜகுமாரியின் விரலிலிருந்த முத்திரை மோதிரம் சிறைக்கதவுகளை இருவருக்கும் திறந்துவிட்டது.

ஆனால், ஒரு பெண்ணின் உதவியைக்கொண்டு ராணா தப்பியோட விரும்பவில்லை; மறுத்தான்.

“மகாராஜா! இது ஆபத்தர்மம்; வேறு வழியில்லை!”
என்றான் நிருபமா.

“அதனாலென்ன; தூக்குமரம் எனக்கு விடுதலையளிக்க
கும்!” என்றான் ராணா.

“ஏன் அவ்வளவு விரக்தியோ?” என்றான் ராஜகுமாரி.

“உன்னை அந்த ஒளரங்கசீப் தூக்கிச் செல்லவேண்டு
மானால் நான் இறந்த பின் தூக்கிச் செல்லட்டும்!” என்றான்
ராணா திட்டவட்டமாக.

“மகாராஜா, ஒரு பெண்ணுக்காக ராஜபுதனத்தைச்
சித்தூர் ராணா கைவிட்டார் என்ற அபக்கியாதி உமக்கா
ஏற்படவேண்டும்?” என்று நிருபமா மன்றாடினான்.

“பெண்ணைச் சாதாரணமாகப் பேசாதே, நிருபமா!
நாட்டைவிடப் பெண் அற்பம் என்று நமது மூதாதைகள்
மொகலாயனுக்குப் பெண்களைக் கொடுத்த கதை ராஜ
சிம்மன் விஷயத்தில் மீண்டும் நடைபெற வேண்டாம்; அந்த
அபக்கியாதியைவிட இந்த ராஜபுதனம் நாசமாய்ப் போகட்
டும்!” என்று சொல்லிவிட்டு ராணா சிறைக்கம்பிகளைப்
பிடித்துக்கொண்டு பெருமூச்செறிந்தான்; கண்களைச் சிறிது
நேரம் மூடி, ஹிந்துஸ்தானத்துக் கற்பரசிகளின் கதையை
நினைத்துக் கலங்கினான்.

ஆச்சரியத்தால் நிருபமா ஸ்தம்பித்தான். எந்தப் புரு
ஷனையும் துச்சமாக நினைத்த அவன் மனம், அவனுடைய
சௌந்தரியத்திலும் செளரியத்திலும் ஏற்கெனவே நாட்டின்
கொண்டிருந்ததென்றால், பெண்மையில் அவன் கொண்
டிருந்த மதிப்பினால் உருக ஆரம்பித்துவிட்டது. இதனால்
அவள் கரங்கள் தாமாகவே ராணாவைத் தீண்டின. ராணா
கண்ணைத் திறக்காவிட்டாலும் புஷ்பம் போன்ற அவள்
கைகள் அதி மிருதுவாகத் தன் கைகளின்மேல் சஞ்சரிப்பதை
உணர்ந்தான்.

“மகாராஜா! பெண்ணை அவ்வளவு அற்பமாக நினைத்து விட்டார்களா? அவுரங்கசீப்பினிடமிருந்து என்னைக் காத்துக் கொள்ள எனக்குத் தெரியாதா? என் பொருட்டுத் தப்பிச் செல்லுங்கள்! என்றாவது ஒருநாள் ரூபநகர் நடுநிலையிலிருந்து பிரிந்து போருக்கு எழும்; அப்பொழுது என் தகப்பனாரும் நம் இஷ்டத்துக்கு உடன்படுவார்!” என்று நிரூபமா சொன்னாள்.

“அதுவரை தூரத்திலிருந்த யதீந்திரன் அவர்களுக்கு அருகே வந்து, “மகாராஜா! நீங்கள் சிறையிலிருப்பதால் ரூபநகரம் தப்பாது; ராஜகுமாரியும் தப்பமுடியாது. நீங்கள் வெளியிலிருப்பதே ராஜகுமாரிக்குப் பந்தோபஸ்து; உங்களை உத்தேசித்தாவது அவுரங்கசீப் உஷாராயிருப்பான்!” என்று மன்றாடினான்.

“உனக்கு என்னுடன் வர என்ன ஆட்சேபணை, நிரூபமா? மார்வாரீ குடும்பத்துக்கு மேவாரீ எதிலும் தாழ்ந்த திவ்லையே!” என்று கொஞ்சம் சபலத்துடன் கேட்டான் ராணா

“முத்திரை மோதிரம் காட்டி இருவர்தான் உள்ளே வந்தோம்; இருவர்தான் வெளியே போகலாம்!” என்றாள் நிரூபமா.

விஷயம் புரியாமல் ராணா உற்றுப் பார்த்தான். “உனக்குப் பதில் நான் சிறையிலிருக்கிறேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே, அவனிடம் தன் பட்டுச்சீலையைக் கொடுத்தான் ராஜகுமாரி.

•

•

•

சுத்த வீரன் ஒருவன் ஒரு பெண்ணைச் சிறைப்படுத்தி, பெண்ணுடையில் வெளியேறியதைத்தான் கருணாபதிந்திரன் ஒப்பவில்லை. அதனால் அவன் எழுதுகோல் என்றும்யில்லாதபடி அன்று அடிக்கடி தடைபட்டு நின்றது.

மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்த ராணுவின் எண்ணங்களோ வண்டுபோல் பாலையனத்துப் புஷ்பத்தையும், மேலே சொன்ன காட்சிகளையும் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தன.

“யதீந்திரா, ரூபநகர் அரசன் தன் பெண்ணை எனக்குக் கொடுக்க ஏன் மறுக்கிறான்?”

“நவாபின் விரோதத்துக்கு அஞ்சி!”

“அப்படியானால் நிருபமா கன்னியாகவே காலங் கழிப்பாளா?”

இதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டிய பொறுப்பு கவிக்கு ஏற்படவில்லை; ரூபநகரத்துத் தூதனே அப்போது உள்ளே நுழைந்து ஓர் ஓலையைக் கவியிடம் கொடுத்தான்; அதைப் படித்ததும் கவியின் கண்கள் உற்சாகத்தால் பிரகாசித்தன. “மகாராஜா, ராஜபுதனத்துக்குக் கேட்கும் பிறந்துவிட்டது!” என்று கூவினான்.

ரூபநகரத்திலிருந்து வந்த ஓலை அவன் ராஜகுமாரியிடம் கொடுத்த அதே ஓலைதான்.

“கிளி பூனையை விரும்புமா? ஹம்ஸம் குரங்கை விரும்புமா? பஞ்ச தீயை நாடுமா? பசு புலிக்கு இரையாகுமா?” என்ற நாலு அடிகளே அதில் இருந்தன.

கவி மேலும் சொன்னான்:

“மகாராஜா, நிருபமா உத்தமி!”

“என்ன யதீந்திரா, உளறுகிறாயா?”

“உத்தமி சிரித்தால் பாரதம் நிகழும் என்று நான் அன்றே ராஜகுமாரியிடம் சொன்னேன். அவள் சிரிப்பைக் கண்டு கருவின அவரங்கீழ் ரூபநகரின் நடு நிலைமையைத் தகர்த்துவிட்டான்!” என்றான் கவி.

ராண ஆசனத்திலிருந்து எழுந்தான். “இது நிஜந்தானா?” என்றான் தூதனைப் பாரித்து.

“ஆம், மகாராஜா! இரண்டாயிரம் மொகலாயப் படைகளுடன் அவுரங்கசீப் முஸபர்கானை அனுப்பியிருக்கிறான்; சக்கரவர்த்திக்குப் பெண் கேட்க வந்திருப்பதாக அவன் தெரிவித்திருக்கிறான்!”

“உங்கள் அரசர் என்ன சொன்னார்?”

“இரண்டு நாட்களில் பதில் சொல்வதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்!”

“என்ன பதில் சொல்வதாக உத்தேசம்?”

“அதைத்தான் ராஜகுமாரி உங்களைக் கேட்கச் சொன்னார்கள்; ‘இனம் இனத்தோடு சேரவேண்டுமா? இல்லை. தங்கக் கூண்டில் அன்னம் சிக்க வேண்டுமா?’ என்று கேட்கச் சொன்னார்கள்!”

“இன்னும் என்ன சொன்னாள்?”

“சும்மம் தூங்கிக்கொண்டிருந்தால் அதை எழுப்பும்படி கவியிடம் முறையிடச் சொன்னார்கள்!”

இதைக் கேட்டதும், “பேஷ், பேஷ்! இதைவிடக் கவி எழுத யதீந்திரனாகூட முடியாது!” என்றான் யதீந்திரன்.

அன்று மேவாரின் நகராட்சி டமாரம் பலமாகச் சப்தித்தது. அதன் பலனாக, இரண்டாயிரம் மொகலாயர்களுடைய ரதீதத்தில் ஸ்நானம் செய்த ரூபநகர், நிடுநிலையைக் கைவிட்டுவிட்டுப் பாலைவனத்துப் புஷ்பத்தையும் பதிந்திரமான இடத்தில் சேர்த்தது.

இது நடந்து அநேக நாட்கள் கழித்து, மேவாரி அரண்மனையில் உல்லாசமாக உலாவிக்கொண்டிருந்த நிருபமா தேவியிடம் ராண சொன்னான்:

“நிருபமா! நீ வரும்வரை யதீந்திரனைதான் பெரிய கவி என்று நான் நினைத்திருந்தேன்; உனக்குத் தான் ஈடில்லை என்று அவனே இப்போது சொல்கிறான்!”

“உங்களையுந்தான் அவர் கவி என்கிறார்!”

“என்கையா! சுத்தப் பிசகு. நான்தான் தாமரைக்குள் சிக்கிய வண்டாக மயங்கியிருக்கிறேனே!” என்று அவன் கன்னத்தில் ஒரு முறை முத்தமிட்டான் ராணு.

அப்பொழுது பின்னால் கேட்ட காலடி ஒசையால், தேவியை விட்டு அவன் திரும்பினான்.

“கவி நயத்தை அபிநயத்தோடு காட்டும் பாக்கியும் மகாராஜாவைப்போல் எல்லாருக்கும் கிடைப்பதில்லை!” என்று கவி சிரித்தான்.

“இப்பொழுது உன் எழுதுகோல் தடைப்படுகிறதா, யதீந்திரா?” என்று ராணு பேச்சை மாற்றினான்.

“மூன்று ஆயுதங்களுக்கு இப்பொழுது தடையே கிடையாது. முதல் ஆயுதம் என் எழுதுகோல்; இரண்டாவது ஆயுதம் மகாராணியின் முகத்தில் பிரகாசிக்கும் இரு கூர் வேல்கள்; மூன்றாவது ஆயுதம் தங்கள் கத்தி!” என்று கவி மழை பொழிந்த கவி, “உங்கள் கத்திக்குப் பலம் கொடுப்பது முதலில் சொன்ன இரண்டு ஆயுதங்கள், மகாராஜா! என் எழுத்து, பாலைவனத்துப் புஷ்பத்தின் எழில்—இரண்டுமில்லாவிட்டால் உங்கள் கத்திக்கு உயிர் ஏது?” என்று மேலும் பெருமை பேசினான்.

“அப்படியா?” என்றான் ராணு.

“ஆமாம், மகாராஜா! உங்கள் கத்தி, அழிக்கும் வேலையைத்தான் செய்யும். ஆக்கும் வேலையைச் செய்யப்போவது எது தெரியுமா? மொகனாய வேர் அறுந்து இந்தப் பூமியை உழுதபின் அதில் விதைக்க வேண்டிய விதைகளுக்கு இருப்

பிடம் பாலைவனத்துப் புஷ்பத்தின் மகரந்தம். அதனால் இன்னும் எவ்வளவோ வீரர்கள் ராஜபுதனத்தில் பிறப்பார்கள்; எவ்வளவோ புஷ்பங்கள் ராஜபுதனத்தில் பரிமளிக்கும்; அந்தப் புஷ்பங்களால் ராஜபுதனமே வீரர்களின் இருப்பிடமாக மாறிச் சுதந்திர மந்தகாஸம் செய்யப் போகிறது, மகாராஜா!” என்று கனவு கண்டான் கவி.

அவன் கனவு பவித்ததற்குச் சரித்திரம் அதிதாட்சி!

எரிந்த தீபம்

அஜித் சிம்மன் தன் பிள்ளைக்கு அபயசிம்மன் என்ற பெயரைச் சூட்டியபொழுது, ராஜபுதனமே களி வெறியில் மூழ்கியது. 'ஜெயிக்கப்படாத' அரசனுக்கும் 'பயப்படாத' பிள்ளை பிறந்து விட்டதால், ராதோர் வம்சம் மீண்டும் கிளைத் தெழுந்து ராஜபுதனத்தின் சுதந்திரக் கொடியைப் பறக்க விட்டு, மொகலாயர்களுக்கு எதிராகப் போர் முரசு கொட்டும் என்று சமஸ்தான கவி பாடினான். அந்தப் பாட்டுப் பலனற்றுப் போகுமென்று ராஜபுத்ர வீரர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை; அதற்கு நேர்விரோதமாகவும், விபரீதமாகவும் சம்பவங்கள் விளையும் என்று கத்தி முனையில் மாள்வதையே பரம பாக்கியமாக நினைத்துவந்த ராதோர் வம்சத்துச் சிம்மங்கள் நினைக்கவில்லை.

அஜித் சிம்மன் இறந்த அடுத்த மாதமே அபயசிம்மன் டில்லி பாதுஷாவின் தரீபாரில் தோன்றினான். இந்த நிகழ்ச்சி

ராஜபுதனத்தின் ஜீவனையே வாங்கிவிட்டதென்று சொல்லலாம். ஆனால், எல்லோரையும்விட மனம் புழுங்கிக் கண்ணீர் விட்டுக் கதறியழுதவள் பாமிதான்!

தேவர்கள் வம்சத்தில் உதித்த பாமி, அபயசிம்மனைக் கண்ணால் கண்டதேயில்லை. அவள் மனத்தில் மாத்திரம் இவனுடைய சித்திரம் பூரணமாகத் தீட்டப்பட்டிருந்தது; அத்தனைக்கும் அந்தக் காலத்துக் கவிகளும் தெருப்பாடகர் களுந்தான் காரணம்.

“சந்திரன் போன்ற என்ன அழகான முகம், அதில் ராதோர் வம்சத்தின் கர்வம் எப்படிப் படிந்திருக்கிறது, பாரி!” என்று தெருப்பாடகன் சந்தையில் பாடுவான். பாமி கோவிலுக்குப் போகும்போது, தன் சிவிகையைச் சற்றே நிறுத்தி அந்தப் பாட்டைக் கேட்பாள். ஒரு நிமிஷம் கண்களை மூடிப் பெருமூச்சு விட்டுப் பட்டுத்தலையினையில் சாய்வாள். காமன் தன் கணையின் நுனியில் நினைவு மையைக் கொண்டு பாமியின் மனத்தில் அழகும் கர்வமும் ஒருங்கே நிரம்பிய ஒரு முகத்தை வரைவான்.

மற்றொரு நான் ராதோர் சமஸ்தான கவி ராஜகாரியமாக விஜயம் செய்வார். “எங்கள் அரசகுமாரன் எதற்கெடுத்தாலும் இதுதான் துணை என்று கத்தியின்மேல் கை வைக்கிறான்!” என்று அரசரிடம் சொல்லுவார். அதைக் கேட்டுத் திரைமறைவிலிருக்கும் ஒரு பெண்ணுருவம் பெருமூச்சு விடுவதையோ, திரை சற்றே அசைவதையோ அவர் எங்கே கவனிக்கப் போகிறார்!

பாழும் மாறனோ தன் கொல்லுந் தொழிலை விட மாட்டான்; ராதோர் சிங்கத்தினுடைய சித்திரம் அன்று பூர்த்தியாகி வதை கையைக் கத்திமேல் வைத்து நிற்கும். இப்படிப் பூர்த்தியான சித்திரம் பாமியின் மனத்தில் ஆணியடித்த மாதிரி பதிந்துவிட்டது. அப்பேரிப்பட்ட சிங்கம் மொகலாய்.

வலைக்குள் சிக்கிவிட்டதை அறிந்த பாமி ஏன் கதறியழ மாட்டாள்?

கணவன் கண்ணெதிரில் கொலையுண்டாலும் கண்ணீர் உகுப்பதை அகௌரமாகக் கருதும் ராஜபுத்ர ஸ்திரீ அன்று துடிதுடித்து அழுதாள்!

அழுதாலென்ன, அதைப் பார்ப்பதற்குத்தான் தெய்வத் தைத் தவிர யாருமில்லையே!

நகரத்துக்கு வெளியே இருந்த அந்தப் பாழடைந்த சிவசன்னிதானத்தில் அந்த அர்த்தராத்தியில் யாரி அவனைக் கண்டு கேலி செய்ய முடியும்?

தாதியோ வெளியே சென்றுவிட்டாள்; கூடவந்த காவ லரும் சிவிகை தூக்குவோரும் கூப்பிடு தூரத்தில் தங்கிவிட்ட னர்—எல்லாம் பாமியின் ஆணைதான்!

மனம் விட்டுக் கதறுவதற்காகவே அவள் அன்று அந்தப் பாழடைந்த கோவிலுக்கு வந்தாள். எதிரே ருத்திர தாண்டவமாடிய சிலையைப் பார்த்து, “இது ஊழிக்கூத்தோ, ராஜபுதனத்தின் வீரச் சுடர் இன்றுடன் அணைந்து போகுமோ?” என்று கேட்டாள்.

தீபமேந்திய அவன் கரம் நடுங்கியது; அவளுடைய கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவதுபோல் எங்கிருந்தோ ஊதல் காற்று விர்ரென்றடித்துத் தீபத்தை அணைத்தே விட்டது.

அதே சமயத்தில் விதியின் தூண்டுதலால் அபய சிம்மன் டில்லி பாதுஷாவின் தட்டிலிருந்த பெரிய கத்தியை எடுத்துத் தலைக்குமேல் இருமுறை ஆட்டினான்; “பாஷா வுக்கு ஜே!” என்ற கம்பீரத் தொனியுடன் ஆயிரமாயிரம் கத்திகள் அவனைத் தொடர்ந்து ஆடி உயர ஜொலித்தன.

இது டில்லி பாஷாவான மகமதி ஷா நடத்திய நாடகம். ஏனென்றால், இவர் வீரமே இல்லாதவர். சிங்கங்களின் வம்சத்திலே நரிக்குட்டி பிறந்ததுபோல, வீரனான தயமூர் வம்சத்தில் இவர் எப்படியோ பிறந்தார். ஆனால், மொகலாயர்களுக்கு இயற்கையாயிருந்த புத்தி சாதர்யமும், நரித்தந்திரமும் இவரைக் கைவிட்டுவிடவில்லை ஸ்ரீ பலவந்த சிம்மன் மொகலாய ராஜ்யத்தையே அழித்துவிட ராஜபுத்ர சைன்யத்தைத் திரட்டிவிட்டதையும், வீரர்களான தேவரர்களின் அரசன் ராவ் நாராயணதாஸ் அவனுக்குப் பக்கத் துணையாகச் சேர்ந்திருப்பதையும் அறிந்த மகம்மத் ஷா முதலில் நடுங்கினார். 'கையில் வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அழுவதைப்போலச் சிங்கத்தை வைத்துக்கொண்டு போருக்கு நடுங்குவானே?' என்று மந்திரி அவருடைய காதுகளில் ஒதினான்.

"அது சரி; ஆனால், அபயசிம்மன் ராஜபுதனத்துக்கு எதிராகக் கத்தியை உருவமாட்டானே!" என்றார் பாஷா.

"அவன் கர்வத்தைக் கொஞ்சம் தூண்டிவிட்டால் போதும்; அதன் பிறகு ராஜபுத்ரர்களை மட்டுமல்ல; யாரை வேண்டுமானாலும் அவன் கொன்றுவிடுவான்!" என்று மந்திரி யோசனை சொன்னான்.

மறுநாள் பாஷாவின் தர்பாரில் மந்திராலோசனை நடந்தது. ஸ்ரீ பலவந்தசிம்மனின் படையெடுப்புச் செய்தியைப் பிரதானி படித்து முடித்தான். பாஷா தலையை இரு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு பயப்படுபவர்போல் பாசாங்கு செய்தார். "இந்தக் கொடுந்துணிபத்திலிருந்து என்னை விடுவிக்கப்போவது யார்?" என்று ஈனக்குரலில் கேட்டார்.

சபையில் ஒரே நிசப்தம். அதை நித்திய அலங்காரம் செய்யும் சிற்றரசர்கள் பலவந்தசிம்மனின் பெயரைக் கேட்ட போதே நடுங்கினார்கள்; அவனுடைய தேவரர்களின் அதிபதி

யும் சேர்ந்திருக்கிறான் என்பதைக் கேட்டதும் அவர்களில் யாருக்கும் பேசக்கூட நா எழவில்லை.

அவர்கள் அனைவரையும் ஏளனம் நிறைந்த புன்னகையுடனும், அரசன் துன்பப்படுவதைக் கருணை நிறைந்த கண்களுடனும் பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான் அபயசிம்மன்.

“தட்டு வரட்டும்!” என்று கடைசியாகப் பாதுஷா உத்தரவு போட்டார்.

ரத்தினங்கள் பதித்த பிடியுடன் கூடிய பாதுஷாவின் பட்டாக்கத்தி தங்கத் தட்டில் செக்கச் செவேலென்று ஜொலித்தது. “இப்பொழுதே எதிரிகளின் ரத்தத்தைக் குடிக்க அது ஆசைப்படுகிறதோ!” என்று நினைத்தவர்களாய்த் தர்பாரி விருந்தவர்கள் மயிர்க்கூச்சல் அடைந்தார்கள்.

“எனக்கு எவன் நண்பனோ, எவனுக்கு யுத்தத்தில் பயமே இல்லையோ அவன் இந்தக் கத்தியைத் தாங்கி என் சைனியத்தை நடத்திச் செல்லட்டும்” என்றார் பாஷா.

சேவகர்கள் பயபக்தியுடன் கத்தித் தட்டை ஒவ்வொரு சிற்றரசனிடமும் நீட்டினார்கள். முன் சென்சரிக்கைப்படி ஒருவரும் அந்தத் தட்டில் கைவைக்கவில்லை. பாஷா வெகுண்டவர்போல் பாசாங்கு செய்து, “இவ்வளவு பெரிய சபையில் குரன் ஒருவனுமே இல்லையா?” என்று கூவினார்.

அந்தச் சமயம் தட்டு அபயசிம்மனுக்கருகே வந்துகொண்டிருந்தது. அவன் இதழ்கள் இகழ்ச்சியைக் காட்டும் தன்மையுடன் மூடியதைக் கண்ட பாஷா மனத்திற்குள் குதூகலப்பட்டார்.

அபயசிம்மன் சட்டென்று கத்தியை எடுத்தான். உறையிலிருந்த வாளை உருவி எடுத்துத் தலைக்குமேல் விசினான்.

அவனைத் தொடர்ந்து ஆயிரக்கணக்கான கத்திகள் தர்பாரில் பளபளத்தன. “வைரத்தைக்கொண்டே வைரத்தை அறுத்துவிட்டோம்!” என்று மகம்மத் ஷா மனச்சாந்தி அடைந்தார்.

பாஷாவின் மனச்சாந்தியோ பாமியின் மனச்சாந்தியைச் குலைத்துவிட்டது. ‘அபயசிம்மன் இறந்துவிட்டான்!, என்று கேட்டால்கூட அவள் மனம் அவ்வளவு சிதைவுற்றிருக்காது. ‘ராஜபுத்ரப் பூண்டை அழிக்கும் கோடரியாக அபயசிம்மன் மாறிவிட்டான்!’ என்ற நினைப்பு அவள் உயிரையும் உடலையும் செல்லரிப்பதுபோல் அரித்தது. அரண்மனை அறையிலிருந்து வெளியே நோக்கினாள். நகரத்தை முற்றுகையிட்டிருந்த அபயசிம்மன் சைன்னியங்களிடையே நாட்டப்பட்டிருந்த தீப்பந்தங்கள் இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு ரத்த வெறிபிடித்த அரக்கனின் சிவந்த கண்களைப் போலப் பிரகாசித்தன. அதே சமயத்தில், தந்தை ராவ் நாராயணதாஸ் கோட்டை பந்தோபஸ்தைப் பார்வையிடுவதையும் அவள் கண்டாள். அவ்வளவுதான்; தன்னுடைய அகக்கண்ணில் மாறன் தீட்டியிருந்த அபயசிம்மனின் கித்திரத்தை அவள் அழிக்க முயன்றாள்—முடியவில்லை!

‘தெய்வத்தினிடம் மீண்டும் சென்று அழுது பார்ப்போம். இந்த அவமானத்திலிருந்து அபயசிம்மனை மீட்க முடியுமாவென்று’ என நினைத்தவளாய், “தோழி, சுரங்கக் கதவைக் திற!” என்றாள்.

“எதற்கு, அம்மணி? இந்த நள்ளிரவில் எங்கே போகப் போகிறீர்கள், அம்மணி?” என்றாள் தோழி.

“கோவிலுக்கு!” என்றாள் பாமி.

“அருகே எதிரி தங்கியிருக்கிறான், அங்கே நாம் போவதா? அதுவும் இந்தக் கும்மிருட்டில்?” என்று தாதி ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

அதற்குள் ராஜகுமாரி பார்த்த அக்கினிப் பாரிவை அவள் வாயை அடைத்துவிட்டது; சுரங்கக் கதவினை சாவியை எடுத்துவரச் சென்றாள்.

ஃ

ஃ

ஃ

பல மாதங்களுக்கு முன்பு அழுத அதே இடத்தில் பாமி இன்றும் அழுதாள்; அவள் ஏந்திய தீபம் அன்று ஏனோ அணையவில்லை.

“தெய்வமே! அபயசிம்மன் இதயத்தில் எரிந்துகொண்டிருந்த அந்த இயற்கைச் சுதந்திரச் சுடரை அணைத்த நீ, இந்தச் செயற்கைச் சுடரை மட்டும் ஏன் அணைக்கவில்லை?” என்றாள்.

தெய்வம் பதில் சொல்லவில்லை; கற்பூர ஜ்வாலையும் அணையவில்லை.

“உன் உடம்பைத்தான் கல்லால் செதுக்கினார்கள் என்றால் உள்ளதெதையுமா கல்லால் செதுக்கினார்கள்? இதோ, ராஜபுதன் வீரச்சுடரை அணைத்த உன் தலையில் நெருப்பு வைக்க இந்தக் கற்பூரத்தைக் கொட்டுகிறேன்!” என்று, பைத்தியம் பிடித்தவள்போல் தட்டைத் தூக்கிக் கொண்டு அவள் சிலையை நோக்கி ஓடினாள்.

அந்தச் சமயத்தில் தன் கையைப் பிடித்து யாரோ நிறுதிதுவதைக் கண்டதும், தோழிதான் உத்தரவை மீறி உள்ளே வந்து அப்படிச் செய்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணியவளாய், “என்ன தைரியமட உனக்கு?” என்று திரும்பியவள், எதிரே புன்முறுவலுடன் நின்றுகொண்டிருந்த அபயசிம்மனைப் பார்த்து பிரமித்து நின்றுவிட்டாள்!

பாசறையிலிருந்து வெளியே வந்து உலாவிய அவன், தூரத்தில் ஏதோ மினுக்குமினுக்கென்று படபடத்த ரா.—10

ஒளியைக் கண்டபோது, அதை ஏந்திய கரம் அவ்வளவு அழகாயிருக்குமென்று எதிர்பார்க்கவில்லை. அத்துடன், ராஜபுத்ர ஸ்திரீகளின் மனோதையிதத்தை நன்கறிந்தவனாதலால், 'இந்த இருட்டில் எப்படித் தன்னந்தனியாக வந்தாய்?' என்றும் அவன் கேட்கவில்லை. "பெண்ணே, நீ யார்? தெய்வத்தை ஏன் நிந்திக்கிறாய்?" என்றான்.

"நீ யார் என்னைக் கேட்க? மொகலாயரின் கையாட்களில் நீயும் ஒருவனா?" என்றாள் பாமி, கோபத்தால் உதடுகள் துடிக்க.

அந்தக் கோபத்திலும் அவள் முகம் அழகாயிருந்ததை அவன் கண்டான். அதைப் பருகியதும் அசையாத அவன் மனம் அசைந்தது. "பெண்ணே, மொகலாயரின் உப்பைத் தின்றவன் அவனுக்கு உழைத்துத்தானே ஆகவேண்டும்?" என்றான்.

"அவர்களுடைய உப்பைத் தின்றதற்காகப் பெற்ற தாயிடம் உண்ட பாலைக்கூடவா மறக்கவேண்டும்? ஊட்டி வளர்த்த மார்பிலா அவள் பிள்ளையின் கத்தி பாய வேண்டும்? பேடிகளை!" என்றாள் பாமி.

அவள் கண்களிலிருந்து நீர்த்திவலைகள் உருண்டு உதிர்ந்தன; அவன் விழித்தான்.

"ஐயோ! அந்த அபயசிம்மன் சித்திரத்தைக் கடவுள் ஏன் என் உள்ளத்தில் தீட்டினார்? குழந்தை முதல் அவன் வீரத்தைக் கேட்டுப் பறிபோன என் உள்ளம் பதறுகிறதே. 'சிங்கத்தைப் பெற்றெடுத்தேன்!' என்றது ராஜபுதனம்? அதன் வயிற்றைக் கிழிக்கவா அந்தச் சிங்கம் பாய்ந்துவர வேண்டும்?" என்று நிலத்தை நோக்கியவாறே ஆத்திரத்தை அவள் மேலும் மேலும் கொட்டினாள்.

அபயசிம்மன் ஒரு கணம் மௌனமாய் நின்றுவிட்டான். மறுகணம், "நீ யார்?" என்று கேட்டான்.

“யாராயிருந்தால் உனக்கென்ன?” என்றாள் பாமி.

“அபயசிம்மனை ராஜஸ்திரீகளைத் தவிர வேறு யாரும் வரிக்க முடியாதே! உனக்கு அந்த யோக்கியதை உண்டா என்பதற்காகத்தான் கேட்டேன்!” என்றாள் அவன்.

“ராவ் நாராயணதானின் பெண்ணு அபயசிம்மனுக்குத் தகுதியற்றவள்?” என்று, தன் கோப விழிகளை அவன் மேல் திருப்பியவண்ணம், “அவனல்லவா எனக்குத் தகுதியற்றவன்? அவன் மட்டும் என் கண்முன் வந்தால்...!” என்று உணர்ச்சிப் பெருக்கால் மேலே ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் நிறுத்தினாள் பாமி.

“வந்தால் என்ன செய்வாய்?” என்று சேட்டான் அபயசிம்மன்.

“இதோ!” என்று தன் உடைவாளை எடுத்துக் காட்டி, “என் உள்ளத்தைப் பறித்தவனை எதிரியின் அடிமையாக வைத்திருப்பதைக்காட்டிலும் சுவர்க்கத்துக்கு அனுப்பிவிடுவேன்!” என்றாள் அவள்.

“அவன் உன்னுடைய கையில் அகப்பட்டால்தானே?” என்றாள் அவன்.

“வருகிற வெள்ளிக்கிழமை அவன் அவசியம் என்னிடம் அகப்படுவான். ஏனெனில், என்னை மனம் செய்துகொடுத்து ராஜி செய்யும்படி மந்திரிகள் என் தந்தையைத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தந்தை மாத்திரம் அதற்குச் செவி மடுத்தால் அவன் மணப்படுக்கை நிச்சயம் மரணப்படுக்கையாகும்! ஆம், என்னிடம் நான் ஏன் இதையெல்லாம் சொல்கிறேன்? நீ யார்?” என்று திடீரென்று இடிந்து போய்க் கேட்டாள் அவன்.

“ராஜபுத்ரீ! என்னைப்பற்றிப் பயம் வேண்டாம். நானும் ஒரு ராஜபுத்ரன்தான். அபயசிம்மனுக்குச் சுவர்க்கப்

பதவி அளிக்கும் கைங்கரியத்தில் நானும் உனக்கு உதவி செய்கிறேன்; அதற்காகச் சுவாமி சன்னதியிலேயே இருவரும் ராஜபுதனத்தின் சுதந்திர தீபத்தை ஏற்றுவோம்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே, கற்பூர ஜ்வாலையை எடுத்து, அங்கிருந்த பழைய அகல் விளக்கை ஏற்றினான் அபயசிம்மன். விளக்கு ஜ்வாலைவிட்டுப் பிரகாசித்தது!

ஃ

ஃ

ஃ

அன்றிரவு பாமி அரண்மனை சென்று படுத்தான்; தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. ‘ஆணை செய்த மறு நிமிஷமே அந்த வாலிபன் ஓடி மறைந்திராவிட்டால், அவன் யாரென்று தெரிந்துகொண்டிருக்கலாமே!’ என்று அவள் எண்ணினாள். அத்துடன், ‘என் இதயத்தில் அபயசிம்மனுக்குத் தவிர வேறொருவருக்கும் இடமில்லையே, அதில் இவன் எப்படிப் பிரவேசித்தான்?’ என்று நினைத்துக்கொண்டே பஞ்சனை அசைய அசைய, அவள் அப்படியும் இப்படியுமாகப் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். உதயத்திற்குச் சிறிது முன்பு அவள் கண் அயர்வதற்கும், அரண்மனையின் மங்கள வாத்தியம் முழங்குவதற்கும் சரியாயிருந்தது. அதைக் கேட்ட பாமி திடுக்கிட்டான். ‘‘போர் முரசு கொட்ட வேண்டிய இடத்தில் ஏனடி மங்கள வாத்தியம்?’’ என்று தாதியை விசாரித்தான்.

“ராஜாதிதிக்குக் கலியாணமம்மா!” என்றாள் தாதி சிரித்துக்கொண்டே.

பாமிக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. மந்திரிகள் சொல்லுக்குச் செவி சாய்த்துச் சமாதானத்திற்காகத் தன்னை எதிரிக்குத் தானம் செய்யத் தந்தை இணங்கிவிட்டார் என்பதை அறிந்தான். இரவு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைத்தான். சிரிப்பும் அழுகையும் கலந்து வந்தது. ராஜபுதனம் பிழைக்கத் தான் மனத்தில் விரித்த கணவனை இழக்க வேண்டுமே என்று நினைத்து முர்ச்சித்தான்.



அதனால் ஏற்பட்ட பிரமையிலேயே கலியாணம் நடந்தது. அபயசிம்மன் நேரில் வந்து பாமியை மணக்கவில்லை. தன் கத்தியை அனுப்பி மாலை சூட்டச் சொன்னான். அத் துடன், “இரவில் மணவறைக்கு வருகிறேன்!” என்று தூதம் அனுப்பினான்.

“மாப்பிள்ளைக்கு மொகலாய சம்பிரதாயம் பூரணமாகப் படிந்துவிட்டது!” என்று தேவர்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். அதற்காகக் கலியாணம் நிற்கவில்லை; நடந்தது.

என்றுமில்லாதபடி அன்று தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்த பாமியை நோக்கி, “அவர் மணவறைக்கு வந்து விட்டார். கிளம்பு அம்மா!” என்று சேடிகன் பரிகசித்தார்கள்.

அப்போது பாமியின் உள்ளத்தில் பலவிதமான உணர்ச்சிகள் ஊசலாடின. ‘அபயசிம்மனைப் பார்ப்போம், அவர் எப்படி இருப்பாரோ!’ என்ற அவா ஒருபக்கம். ‘ராஜபுகனத்தின் துரோகி, தொலைத்துவிட வேண்டும்!’ என்ற கூத்திரிய ஸ்திரீயின் கோபாக்கி இன்னொரு பக்கம். இந்த இரண்டுக்கும் இடையே, ‘என் இருதயத்தையே அது வெட்டுவதாகுமே!’ என்ற சோகம் வேறு!—இம்மாதிரியான உணர்ச்சிகள் அவளைப் பைத்தியமாக அடிக்க, அத்தனையையும் பொறுத்துக்கொண்டு அவள் மணவறையை நோக்கி நடந்தாள்.

உள்ளே யாரையும் காணும்; படுக்கைமேல் வைக்கப் பட்டிருந்த தாம்பாளம் பட்டுச்சீரையால் மூடப்பட்டிருந்தது. துடிக்கும் மார்புடன் அதைத் திறந்து பார்த்தாள்; அதில் இருந்தது பிச்சுவாக் கத்தி!

அவ்வளவுதான்; “இதை யார் வைத்தார்கள்” என்று உரக்கக் கேட்டுவிட்டாள் பாமி.

“நான்தான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அபய சிம்மன் திரைக்குப் பின்னாலிருந்து வெளியே வந்தான்.

மேசத்தில் அடிக்கும் மின்னல்போல் ஒரே விநாடியில் பாமியின் மனத்தில் உண்மை புலர்ந்தது. நேற்றிரவு தான் சந்தித்தது அபயசிம்மன் என்று அறிந்ததும், அவள் ஏதும் சொல்லமாட்டாமல் கற்சிலைபோல் நின்றாள்!

“பாமி, உன் சபதத்தை நிறைவேற்று! இதோ, அபய சிம்மனின் அற்ப உயிர் உன் கத்தியை எதிர்பார்த்து நிற்கிறது; சரீரக் கூண்டிலிருந்து விடுதலை செய்து ராஜபுதனத்தைக் காப்பாற்று!” என்றான் அபயசிம்மன்.

அப்போதும் பாமிக்குச் சுய உணர்வு உண்டாகவில்லை. ஆனால், அவள் கையிலிருந்த கத்தி நழுவிக்கீழ் விழுந்தது.

அதைக் குனிந்து எடுத்து அவள் கையில் நீட்டினான் அபயசிம்மன்.

இரண்டு நாட்களாகப் பல யோசனைகள் சூராவனியாகக் கினம்பி அலட்டியதன் பயனாகப் பாமி சோர்வுற்று அவன் சாலடியில் விழுந்தாள். கண்விழித்தபோது அபயசிம்மன் மடியில் தன் தலை இருப்பதைக் கண்டாள். திறந்து பார்த்தால் அந்தச் சுவர்க்க் சுகம் மறைந்துவிடுமே என்று மறுபடியும் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்!

கத்தி பிடித்துப் போராடியதால் காயம்பட்டுக் கடினமான தன் கையினால் இளந்தளிர் போன்ற அவள் சரீரத்தை தடவிக் கொடுத்தான் அபயசிம்மன். “பயப்படாதே, பாமி! பலவந்தசிம்மனை அடக்கியதும் மீண்டும் ராஜபுதனம் தலைநிமிர்ந்து எழுந்திருக்க நானே வழி செய்கிறேன்; அதன் சுதந்தர தீபம் மீண்டும் எரியும்!” என்றான்.

பாமி கண்களைத் திறந்தாள்; அவள் இதழில் புன்முறுவல் பூத்தது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மணவறை விளக்கு அணைந்தது. அந்த நிமிஷமே ராஜபுதனத்தின் சுதந்திர விளக்கும் ஏற்பட்டது!

அங்கிருந்து திரும்பி, அபயசிம்மன் டில்லிக்குச் சென்ற தும் பாஷாவின் தர்பாரிலிருந்து விலகியதற்கும், அதற்குப் பின் தன்னுடைய ராஜ்யத்திற்கு வந்து ராஜபுத்திரர்களைச் சேர்த்து, எதிரிகளுடன் போர் தொடுத்ததற்கும் பாமியே பெரிதும் காரணம் என்று சரித்திராசிரியர்கள் நம்புகிறார்கள்.

சாந்தியின் தியாகம்

அரண்மனைப் புரோகிதரான ஜகோ தலைகுனிந்த வண்ணம் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். வழக்கம்போல் வாசற்படியில் நின்றுகொண்டிருந்த சாந்தி, வழக்கம்போல் அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கவும் சிரித்தான். ஆனால், ஜகோ சிரிக்கவுமில்லை; அவனை ஏறெடுத்துப் பாரிக்கவுமில்லை. வாசற்படியில் ஊன்றியிருந்த இடது கையைத் தவிரவிட்டு நேராக உள்ளே சென்றான்.

சாந்திக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. தகப்பனார் ஏதோ கோபத்திலிருக்கிறார் என்று மட்டும் தெரிந்துகொண்டான்.

தாயில்லாப் பெண், சாந்தி. அதனால் ஜகோ அதுவரை அவளிடம் கோபமிக்கொண்டதே கிடையாது. சினிமாவுக்கு தாசி இடையூறு செய்தாலும் கண் எப்படிச் சகிப்ப தில்லையோ, அம்மாதிரி சாந்தியின் முகத்தில் சிறிதளவு சஞ்சலம் தென்பட்டாலும் ஜகோ கண்ணீர் விடுவான்.

அரண்மனைப் புரோகிதரின் பெண் என்பதால் அரண்மனை முழுவதுக்குமே அவள் செல்வப்பெண்ணாக வளர்ந்து வந்தாள். அதிதுடன், ஜகோ என்ற பெயரைக் கேட்டாலே ராஜபுதனம் முழுவதும் எழுந்து நின்று, தலை வணங்கி வந்த காலம் அது!

ஜகந்நாத் என்பது அவன் முழுப்பெயர் சிறு வயது முதலே எல்லாருக்கும் ரஞ்சகமாகப் பழகிவந்ததால், ஜனங்கள் 'ஜகோ' என்ற செல்லப்பெயரை அவனுக்குச் சூட்டியிருந்தார்கள் காலக்கிரமத்தில் அதுவே நிரந்தரமான பெயராகி, ஜகந்நாத் என்ற உண்மைப் பெயர் மறைந்து போயிற்று. அரசர் முதற்கொண்டு அரண்மனைத் தோட்டக் காரப் பயல்வரை அவனை 'ஜகோ' என்றுதான் கூப்பிட்டு வந்தார்கள். ஆனால், அழைக்கும் முறையில் மட்டும் சிறிது வித்தியாசமிருந்தது. ஜகந்நாத்தைக் குழந்தை முதல் அறிந்த ராஜ மாதா கூப்பிடும்போது, "ஏண்டா ஜகோ! ஏன் இரண்டு நாட்களாக இந்தப் பக்கம் வரவில்லை?" என்பாள். அரசர் "என்ன ஜகோ! எங்கே உங்களைக் காணோம்?" என்பார். அரண்மனைச் சேவகன், "டேய்! அதோ ஜகோ வருகிறார் ஒதுங்கி நில்!" என்று பக்கத்துச் சேவகனை எச்சரிப்பான்.

இம்மாதிரி, முறைக்கிரமத்தில் வித்தியாசமிருந்ததே யொழிய, ஜகோவை அழைப்பதினோ அவரிடத்திலிருந்த அன்பிலோ தேசத்தில் ஒருவருக்கொருவர் சிறிதும் ஏற்றத்தாழ்வு சாட்டவில்லை.

இப்பேர்ப்பட்ட ஜகோவின் பெண் அரண்மனைக்குச் செல்லமாக வளர்ந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. ஜகோவின் குணம், திறமை இவற்றுடன் சாந்தியின் மோகன உருவம், முல்லைச் சிரிப்பு வெளுத்த உள்ளம் இவையும் சேரவே, சாந்தி ஜோதிபுரிக் கே ஒரு விளக்குப்போல் பிரகாசித்தாள். அத்துடன், இளவரசனின் பார்வையும் அவன்மேல் சிறிது

விழுந்திருந்தது. ஜகோவினிடத்தில் உள்ள மதிப்பாலும் பயத்தாலும் அரண்மனையிலிருந்தவர்கள் அதைப்பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசுவதில்லை. புஷ்பத் தட்டுடன் சாந்தி அரண்மனைக்குள் நுழையும்போது பக்கத்து அறைகளில் வேலை செய்யும் பெண்கள் தங்கள் வேலையைச் சிறிது நிறுத்தி அவளைப் பார்ப்பார்கள். பிறகு, ஒருவரையொருவர் பார்த்து லேசாகப் புன்னகை பூப்பார்கள்.

“ஏ, சாந்தி!” என்று இளவரசன் அவளை விளையாட்டாகக் கூப்பிடுவான்.

“சாந்திதான் பெரிய பெண்ணாகிவிட்டாளே, அவளுடன் உனக்கு இன்னும் என்னடா விளையாட்டு?” என்று ராஜமாதா கடிந்துகொள்வாள்.

அப்போது ராஜக்கிருகத்தின் சிலைகளைத் துடைக்கும் தாதிகள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொள்வார்கள். மீண்டும் பதுமையைத் துடைப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்து கொண்டே மேற்கொண்டு நடக்கும் நாடகத்தைக் கவனிப்பார்கள்.

ஸ்திரீகளுக்கே இயற்கையாக ஏற்பட்ட இந்த நயன பாஷைகளும், உதட்டின் மடிப்புகளும், கழுத்தசக்கலும் சாந்தியின் குற்றத்தை ஸ்தாபித்துவிட்டன. அரண்மனை ஸ்திரீகளின் மௌனமான சைகைகள் நகராட்சி டமாரத் தைவிட அதிகமாக ஒலித்து, சாந்தியின் வாழ்க்கையை கேலிக்கூத்தாக அடித்துக்கொண்டிருந்தன!

உலகம் கிறுகிறுவென்று சுற்றிக் கொண்டிருந்தாலும் அதிலுள்ள மானிடர்கள், எப்படி அது நிச்சனமாக இருக்கிறதென்று நினைத்து வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்களோ, அம்மாதிரி, சமூகப் புயல் தங்களை எந்தத் திசையில் தூக்கிச் செல்கிறதென்பதை அறியாமல் தகப்பனும் பெண்ணும்

தங்கள் வாழ்க்கையை அமைதியாக நடத்தி வந்தார்கள். ஏற்கெனவே உள்ளூர்க் குழுறிக்கொண்டிருந்த பயம் திட ரெனத் தங்கள் வாழ்க்கைப் படகை ஒரே தூக்காகத் தூக்கிப் பாரையில் மோதிவிடும் என்று அவர்கள் எப்படி எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்? பக்தசிம்மனின் செவிலித்தாய் கொண்டுவந்த ஓலை, தங்கள் மானத்தை வாங்கவந்த பாசக் கயிறுபிருக்கும் என்று ஜகோ எதிர்பார்க்கக் காரணம் ஏதுமே இல்லையே!

ஃ

ஃ

ஃ

அன்றுதான் ராதோர் இளவரசன் ராமசிம்மன் சிம்மாசனமேறினான். ஒரு மாசத்திற்கு முன்னால் அபயசிம்மன் இறந்ததற்காகத் துக்கக் கண்ணீர் உகுத்த ராஜமாதா, அன்று தன் பிள்ளையின் பட்டாபிஷேகக் கோலத்தைக் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். அதே தினத்தில், எந்தப் பாவத்தையும் அறியாத சாந்தியின் வேதனைக் கண்ணீர் உதிர்ந்து, அதன் காரணமாக ஜோதிபுரி ரத்தச் சிற்றாடை கட்ட வேண்டுமென்று தெய்வம் விதித்திருந்தால், அதை யார் தடுக்க முடியும்?

அரண்மனையில் பெரிய டங்கா சப்தித்தது. மங்கன வாத்தியங்கள் முழங்கின. ஸ்திரீகள் ஆரத்தி எடுத்தார்கள். புரோகிதனின் வேத ஆசி கோஷத்துடன் ராமசிம்மன் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தான். கப்பம் கட்டும் சிற்றரசர்கள் கப்பம் கட்டினார்கள். வீரர்கள் ராஜபக்திக்கு அடையாளமாக அரசர் முன் தங்கள் கத்திகளைத் தளர்த்தி வணங்க வேண்டிய சமயம் வந்தது. ராமசிம்மன் சிம்மாசனத்துக்கு இருபுறங்களிலும் இருந்தவர்களை நோக்கினான். அவன் எதற்காகப் பார்க்கிறான் என்பதை ஜகோ அறிந்துகொண்டான்., ஆயினும் இளவரசன் கேள்விக்கு முன்னால் அவன் பதில சொல்ல விரும்பவில்லை.

“சிற்றப்பா வரவில்லையா?” என்று கேட்டான் ராம சிம்மன்.

“இல்லை!” என்று ஜகோ சொல்லிவிட்டு மௌனம் சாதித்தான்.

‘எல்லாரும் எதையோ மறைக்கிறார்கள்!’ என்பதை மட்டும் தெரிந்துகொண்ட ராமசிம்மன், “ஏன் வரவில்லை?” என்று கேட்டான்.

அரசனின் புருவம் நெரிவதிலிருந்து அவன் இருதயத்தில் கோபம் புகைய ஆரம்பித்துவிட்டது என்பதை ஜகோ அறிந்தான். அதை அடக்கும் நோக்கத்துடன், “சிற்ப்பாவுக்கு தேக அசௌக்கியமாம்!” என்றான்.

“அவருடைய ராஜ்யத்தில் மந்திரி பிரதானிகள்கூடக் கிடையாதோ?” என்று கேட்டான் அரசன்.

“அவர்களைவிட முக்கியமான தம் வளர்ப்புத் தாயைத் தான் அவர் அனுப்பியிருக்கிறாரே!” என்று மழுப்பப் பார்த்தான் ஜகோ.

அதற்குள் ராஜத்வாரத்திலிருந்த சுவகர்களை விலக்கிக் கொண்டு, பக்தசிம்மனின் வளர்ப்புத்தாய் சபைக்குள் நுழைந்தான்.

“உன்கையா அனுப்பினார், சிற்ப்பா?” என்றான் ராமசிம்மன்.

“ஆமாம்; வினையாட்டுப் பிள்ளையான உனக்குப் பால் கொடுக்கத் தாதிதான் வேண்டுமேயொழிய, கத்தி பிடிக்கும் சத்த வீரன் வேண்டியதில்லை என்று பக்தசிம்மன் கருதுகிறான்!” என்று அந்த ஸ்திரீ.

ராஜ சபையிலிருந்த ராதோர் வீரர்கள் இந்தப் பதிலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். அவர்களில் பலருக்கு ரசிதமும் கொதித்தெழுந்தது. “நம் எதிரிலா நமது அரசு

னுக்கு இந்த அவமானம்!” என்று நினைக்க நினைக்க அவர்கள் இருதயம் துடித்தது.

ஆனால், அந்த ஸ்திரீயோ எதையும் லக்ஷியம் செய்ய வில்லை. தங்கப் பாத்திரத்தில் குங்குமக் குழம்பைக் கரைத்துக் கொண்டு “என்னுடன் தங்கள் இதயரத்தத்தைச் சொட்டி உயிர்விடத் தயாராகும் ராதோர்கள் மட்டும் வாருங்கள்!” என்று அறைகூவி, ஒவ்வொரு வீரன் மார்பிலும் ரத்தம் சிந்தும் அறிகுறியாகத் தன் கையில் தோய்த த குங்குமக் குழம்பை அறைந்து போருக்கழைத்த அவளா அதற்கெல்லாம் அஞ்சுவாள்?

ராமசிம்மன் ஒரு நிமிஷநேரம் அவளை உற்றுப் பார்த்தான். “சரி, சிற்றப்பன் அனுப்பிய செய்தி என்ன?” என்று சுருக்கமாகக் கேட்டான்.

பதிலுக்குத் தன் இடையிலிருந்த ஓர் ஓலைச்சுருளை எடுத்து அவள் படித்தான். பக்தசிம்மன் பின்வருமாறு அதில் எழுதியிருந்தான் :

“ராமசிம்மா! இதற்குள் நீ சிம்மாசனம் ஏறத் தகுதியற்றவன். சுத்த விளையாட்டுப் பிள்ளையாக நீ இருக்கிறாய். ராதோர் வம்ச பரம்பரைக்கு உன்னால் அபகிர்த்தி ஏற்படும் போல் தோன்றுகிறது. நீ ஜகோவின் பெண்ணைச் சுற்றித் திரிவதைக் கண்டு ராஜபுதனம் நகைக்கிறது. ராதோர் வம்சத்தின் பெளருஷம் நிலைக்கவேண்டுமானால், புரோகித ரத்தம் நமது குடும்பத்தில் கலக்கக்கூடாது. என்று நீ சரியான பட்டமகிஷியையும், ராஜதந்திரிகளையும் தெரிந் தெடுத்துக்கொள்கிறாயோ, அன்றுதான் என் கத்தி உனக்குப் பக்கத் துணையாகத் தாழ்ந்து நிற்கும்!”

இதைக் கேட்டதும் அதுவரை ஜகோவின் கையில் ஏந்தி நின்ற தட்டு, தடாலென்று கீழே விழுந்து, நிசப்தமான

அந்தச் சபையில் அவறல் போன்ற பேரிரைச்சலைக் கிளப்பி விட்டது; ஜகோ இடிந்து உட்கார்ந்துவிட்டான்.

அரசன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான் அவன் தங்களைத் தாங்கிப் பேசும், எந்தப் பேச்சும் மேலும் மேலும் அபவாதத்தை அதிகமாக்குமேயொழியக் குறைக்காதென்பதை உணர்ந்த ஜகோ, அவனை மேலே பேசவிடாமல் கையமர்த்திவிட்டுத் தலைகுனிந்தவண்ணம் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

ஜகோ வீட்டிற்குள் நுழைந்த தோரணையைக் கண்ட சாந்தி வெலவெலத்துப் போனாள். வாசலை நோக்கி நின்றவள் சட்டென்று உள்ளே திரும்பி ஒருக்களித்து நின்றாள். அவளைத் திரும்பிக்கூட பாராமல் ஜகோ உள்ளே சென்றான். சிறிது நேரம் கழித்துச் சாந்தியும் அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

கூடத்தில் ஜகோவைக் காணவில்லை; பூஜை அறைக்கு ஓடினாள். ஜகோ சுவாமிக்கு எதிரில் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன் உடம்பு குலுங்குவதை முதுகுப்புறத்திலிருந்து பார்த்த சாந்தி, அவன் கதறி அழுகிறானென்பதைக் கண்டுகொண்டாள். அவனுக்கும் அடக்க முடியாத அழுகை தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டுவந்தது. துக்கம் தாங்கமுடியாமல் அவளும் தகப்பன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, காரணம் தெரியாமல் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

அந்தத் தேம்பல் ஜகோவை இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டுவந்தது. "சாந்தி!" என்று ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த ஜகோ, மேற்கொண்டு பேசாமல் நிறுத்திவிட்டு, ஒரு முறை தன் பெண்ணை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்; அவள் பக்குவமடைந்த மங்கை என்பதை அவன் அன்றுதான் உணர்ந்தான். அதே சமயத்தில் சாந்தியும் கண்ணீர் ததும்ப அவன் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள்.

'குற்றம் செய்தவள் இப்படி நிர்ப்பயமாக என்னைப் பார்க்க முடியுமா?' என்று ஜகோ நினைத்தான்.

“அப்பா! உங்கள் மனத்தில் என்னதான் இருக்கிறது? இப்படிப் பேசாமல் கொல்வதைவிட என்னைப் பேசியாவது கொன்றுவிடுங்களேன்!” என்று சாந்தி வீறிட்டு அழுதவண்ணம் தன் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டாள்.

“என் மனதில் இருப்பது தகப்பன் பெண்ணிடம் சொல்வக்கூடியதல்ல. சாந்தி! உன் செவிலித்தாய் வருவாள்; அவளைக் கேள்!” என்று சொல்லிவிட்டு ஜகோ எழுந்து போய்விட்டான்.

செவிலித்தாயிடமிருந்து விஷயத்தைக் கேட்டதும் மூர்ச்சையடைந்த சாந்தி, அந்த வேளைக்குப் பிறகுதான் எழுந்தாள். ‘இம்’ என்றால் போதும், “என்னம்மா செய்கிறது உனக்கு?” என்று அப்படியே ஏங்கி உட்கார்ந்துவிடும் தகப்பன் அன்று அவள் பக்கத்தில் காணவில்லை; செவிலித்தாய் மட்டும் முன்னால்தான் விசிறி, கலைந்து கிடந்த உச்சி மயிர்களை முகத்திலிருந்து அகற்றிக்கொண்டிருந்தாள்.

அவளைப் பார்க்கக்கூட அப்பொழுது வெட்கமாயிருந்தது சாந்திக்கு; மறுபடியும் கண்ணை மூடிக்கொண்டாள்.

தொட்டபின் சினுங்கும் செடியைப்போல், அபவாதம் வந்த பின்னரே தன் பெண்மை எவ்வளவு பூரணமானது என்பதைச் சாந்தி அறிந்தாள். தலைப்பை இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு, “அம்மா, நீ போம்மா” என்று திரும்பிப் படுத்தாள்.

“பயப்படாதே, சாந்தி! ஒன்றும் குடிமுழுகிவிடவில்லை. உலகத்தின் வம்புக்காக உயிரை விடமுடியுமா, என்ன? சுவாமிக்கு நீ களங்கமற்றவள் என்பது தெரியும்; அவர் உன்னைக் காப்பாற்றுவார்!” என்று செவிலித்தாய் ஹதிரியம் சொன்னாள்.

“இருக்கட்டும்; நீ போம்மா!” என்றாள் சாந்தி மீண்டும்.

“காலை முதல் பட்டினி இருக்கிறாயே, ஏதாவது சாப்பிடுகிறாயா, அம்மா?” என்றாள் செவிவித்தாய்.

“வேண்டாம்; பசிக்கவில்லை!” என்ற சாந்தி, ‘துக்கந் தான் வயிறு நிறைந்திருக்கிறதே’ என்று தனக்குத்தானே நினைத்துக்கொண்டாள்.

அதற்குள் இரவு அவளைச் சிறிது சிறிதாக அணுகியது. தனக்காகவே அன்று அந்தகாரம் அவ்வளவு கடுமையாகச் சூழ்ந்து வருகிறதோ என்று சாந்தி நினைத்தாள். பக்கத்தில் யாருமில்லை, வெளிச்சமில்லை என்ற தைரியத்தில் அவள் எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்தாள். சாந்தி சின்னஞ்சிறு பெண்ணையிருந்தபோது, குழந்தை, இருளைக் கண்டால் பயப் படுவாள் என்று ஜகோ, அவளைத் தன் பக்கத்தில் படுக்க வைத்துக்கொள்வான். இப்போதும் சாந்திக்கு இருட்டைக் கண்டால் பயந்தான். ஆனால், வாழ்க்கை, ஒரு நொடியில் எவ்வளவு பயங்கரமாக மாறிவிடுகிறது! இல்லாவிட்டால் எந்த இருள் அன்று அவளுக்குப் பயத்தை அளித்ததோ, அதே இருள் இன்று அவளுக்கு ஆறுதல் அளித்திருக்குமா?— தனக்கு முன்னிருந்த இருளை அவள் ஒருகணம் ஊடுருவிப் பார்த்தாள். மறுகணம், ‘உலகத்தில் உள்ளது உண்மையான வெளிச்சமானால் ஜனங்களுக்குக் கண் தெரியவேண்டுமே! இல்லை; அது வெளிச்சமில்லை. இந்த இருட்டுத்தான் வெளிச்சம்; இதில்தான் தைரியமாக நான் நடமாட முடியும்!’ என்று அவள் பைத்தியம்போல் ஏதேதோ தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டாள்.

‘நானாக்கு எங்கே போவது? யார் முகத்தில் விழிப்பது?’ என்ற எண்ணம் சாந்தியின் உள்ளத்தில் எழுந்தது. ‘கௌரவமாக வாழ்ந்த தகப்பனார் இனி எப்படித் தலைதாக்கி நடப்பார்?’ என்றும் அவள் சிந்தித்தாள். ‘ஓ, இந்த வாழ்க்கை இனி எதற்கு?’ என்று ஏதோ ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவன் போல் மேலாக்கை எடுத்து முக்காடாகப் போட்டுக்கொண்டு

புழக்கடைக் கதவை மெள்ளத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள்; இருளோடு இருளாக நடந்து மறைந்தாள்.

இரண்டு மூன்று தெருக்களைக் கடந்ததும், சாந்தி மெள்ள மெள்ளப் பதுங்கிப் பதுங்கி ராஜ வைத்தியர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள். கதவைத் தட்டுவதற்காகக் கையைத் தூக்கியவள், அது ஒருக்களித்திருப்பதைப் பார்த்ததும் மெள்ள ஓசைப்படாமல் திறந்தாள். உள்ளே நடு மண்டபத்தில் கண்ட காட்சி அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது; அப்படியே நின்றுவிட்டாள். தான் காண்பது கனவல்லவென்று தெரிந்ததும் கதவை மெள்ளத் திருப்பிச் சாத்திவிட்டு மறைவில் நின்று உள்ளே நடப்பதைக் கவனித்தாள்.

பக்தசிம்மன் ராஜ வைத்தியனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். “இன்றிரவே சேனாதிபதி தயாராயிருந்தால், ராமசிம்மனை அப்புறப்படுத்திவிடலாம்” என்றான் பக்தசிம்மன்.

“என்ன இருந்தாலும் அபயசிம்மன் பிள்ளை, பாருங்கள், சிங்கக்குட்டியைக் கட்டிப் பிடிப்பது லேசல்ல. தவிர, உங்களால் ஐகோ எவ்வளவு அபவாதத்துக்கு உள்ளானாலும் இன்னும் அவன் செல்வாக்கு ஜோதிபுரியில் குறைந்துவிடவில்லை ஆகவே, யுக்தியால்தான் ராமசிம்மனை அகற்ற வேண்டும்” என்றான் வைத்தியன்.

“என்ன யுக்தி, அது?”

“விஷம்!”

இதைக் கேட்டதும் பக்தசிம்மன் அசந்துபோனான்; சாந்தியும் பயந்துபோனாள். தான் கேட்கவந்த அதே வஸ்து அரசனுக்கு உபயோகப்படப் போகிறதென்பதை அறிந்ததும் அவள் நடுங்கினாள், பதறினாள்,

“சரி; நாளைக் காலை போஜனத்திலேயே வேலையை நடத்திவிடுவோம்!” என்று பத்தசிம்மன்.

சாந்தி அதற்குமேல் அங்கு நிற்கவில்லை; வந்தபடியே வெளியே சென்றாள். ‘ராஜ்யம் பேராபத்திலிருக்கிறது; சதி காரர்கள் அரசனைத் தொலைத்துவிட ஏற்பாடு செய்கிறார்கள்!’. என்பதைச் சாந்தி சந்தேகமறத் தெரிந்துகொண்டாள். வீதியில் இறங்கி எங்கே செல்கிறோம் என்பதைக்கூட அறியாமல் மனம் போனபடி நடந்தாள்.

கதவைத் திறக்கும்போது அது ‘க்ரீச்’சிட்டதையோ பத்தசிம்மனும் ராஜ வைத்தியனும் தடுக்கிட்டு எழுந்ததையோ அவள் கவனிக்கவில்லை.

‘இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?’ என்று சாந்தி சிந்தனை செய்தாள். தகப்பனிடம் சொன்னால் அவனுக்கிருக்கும் கோபத்தில், ‘அரசனைப்பற்றி உனக்கென்ன கவலை?’ என்று சீறுவான்; பேசாமலிருந்தாலோ, ராம சிம்மனின் உயிர் விடியற்காலையில் எமனுலகை எட்டிப் பார்க்கும்!

இதை நினைத்தபோது அவள் உடல் ஆடியது. இதற்குக் காரணம், குழந்தை முதல் அவனுடன் விளையாடிய தோஷமா அல்லது அவனிடம் ஏற்பட்ட அன்பு என்று அவளால் நிச்சயிக்க முடியவில்லை.

‘நடப்பது நடக்கட்டும்; அரசனை இறக்கும்படி விட்டால் தேசம் நசித்துவிடும்; இதனால் என் ஒருத்திக்குத்தானே அபவாதம்!’ என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு அரண்மனையை நோக்கித் திரும்பினாள்.

அப்போது இரண்டாம் ஜாமம் ஆரம்பித்துவிட்டது. புதுக் காவலர் வந்து பாராக்க கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். சாந்தி தைரியமாக நடந்தாள்.

“யாரது?” என்ற பாராக்காரனின் குரலுக்குப் பதிவில்லை. நீட்டிய ஈட்டியுடன் பாராக்காரன் நெருங்கினான். சாந்தி முக்காட்டைத் திறந்தாள். பாராக்காரன், “நீங்களா!” என்றான்.

“ஆமாம்; அரசர் வரச்சொன்னார்!” என்று சாந்தி கண்ணைச் சிமிட்டினாள்.

ஆம். அவளுடைய குழந்தை முகம் அப்போது மறைந்து விட்டது. வைராக்கியத்தாலும் வாழ்க்கையின் அசட்டையாலும் வைரம் பாய்ந்துவிட்ட நெஞ்சின் உறுதியே அவள் முகத்தில் பிரதிபலித்தது!

ஏதோ தெரிந்துவிட்டதுபோல் பாராக்காரன் சிரித்துக் கொண்டே வழிவிட்டான். அரண்மனையின் மற்றக் கதவுகளும் அப்படியே அவளுக்கு வழிவிட்டன.

மெல்லிய பூங்கரம் தன்னைத் தொட்டதை உணர்ந்த அரசன் திடுக்கிட்டுக் கண் விழித்தான். சாந்தி எதிரே நிற்காதைக் கண்டதும் சஞ்சலத்துடன் எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்தான்.

“என்ன இது?” என்றான் அரசன்.

“ஒன்றுமில்லை!” என்று நிற்கமாட்டாமல் படுக்கையின் மேல் உட்கார்ந்தாள் சாந்தி.

அரசன் எழுந்து, “ஐயோ சாந்தி! உனக்கு விஷயம் தெரியாதா?” என்று ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“நன்றாய்த் தெரியும்; நான் உங்கள் வைப்பாட்டி. அதைத்தான் உங்கள் கிற்பப்பாவே எழுதியனுப்பியிருக்கிறாரே!” என்றாள் சாந்தி.

அரசனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஒரு வேளை சாந்திக்கும் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதோ என்று நினைத்தான்.

“இந்த நேரத்தில் இங்கே யாராவது உன்னைப் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்?” என்றான் அரசன்.

“ஏற்கெனவே நினைத்ததைத்தான் நினைப்பார்கள்; புதிதாக ஒன்றும் நினைக்கமாட்டார்கள்!” என்றான் சாந்தி

“இப்போது நீ ஏன் வந்தாய்?”

சாந்தி விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“அப்படியா சாந்தி! அந்த அதமன் என்னைக் கொல்லவா ஏற்பாடு செய்கிறான்?” என்று அவளுடைய இரு கரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டான் அரசன்.

அப்போது வெளியில் யாரோ சிரிப்பதைக் கேட்டு இருவரும் திரும்பினார்கள். முகத்தில் சயாடாமல் ஜகோ வாசற்படியில் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் ராஜமாதா பிரமித்தது பிரமித்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தான். அவர்களுக்கிடையே நின்று சிரித்தவன் சிற்றப்பா பக்தசிம்மன்!

சதியை மறைக்கவும், சாந்தியின் எச்சரிக்கையைத் தடுக்கவும், தன்மீது ஜனங்களுக்கு அருவருப்பை உண்டாக்கவும் ஒரு சங்கடமான நிலைமையைச் சிற்றப்பன் கிருஷ்ணத்திவிட்டான் என்பது வெட்ட வெளிச்சமாகிவிட்டது ராமசிம்மனுக்கு. அதனால் ஏற்பட்ட கோபத்தில் வாளை உருவிக்கொண்டு சிற்றப்பன் மேல் பாய்ந்தான் ராமசிம்மன்; பக்தசிம்மனும் பதிலுக்குத் தன் வாளால் அவனைச் சந்திக்கத் தயாரானான்.

முடிவு என்னவாகும் என்பதை எல்லோரும் அறிந்தே இருந்தார்கள். பக்தசிம்மன் பல போர்களைக் கண்டவன். அவ

‘னுடைய வாள் வீச்சைப் பற்றி யாருக்கும் சந்தேகமே கிடையாது.

‘ஐயோ! வேண்டாம்; இந்தச் சண்டை வேண்டாம்!’ என்று சாந்தி பக்தசிம்மனை நோக்கிக் கைகூப்பித் ததறினான்.

அவளுடைய கதறலைப் பொருட்படுத்தாமல் இருவரும் ஒருவரையொருவர் நெருங்கினார்கள். அவர்கள் வீசிய வாள் களுக்கிடையே மின்னல்போல ஒரு பெண்ணுருவம் பாய்ந்தது. அந்தப் பெண்ணின் ரத்தத்தில் தன் கத்தி தோய நேரிடும் என்பதை ஆரம்பத்திலேயே அறிந்திருந்தால், இந்தச் சாக நாடகம் இவ்வளவு தூரம் நீடிக்கப் பக்தசிம்மன் இடங் கொடுத்திருக்க மாட்டான். ‘சிறு பயலான ராமசிம்மன் தன்னிடம் குற்றேவல் புரிபவர் பெண்ணுடன் சக வாசம் செய்கிறான்!’ என்ற அபக்கியாதியைக் கிளப்பிவிட்டால் கௌரவத்தையே அணிகலனாகக் கொண்ட ராஜபுத்ரர்கள், தமையன் புதல்வனை ராஜ்ய அதிகாரத்திலிருந்து அகற்றவோ உலகைவிட்டே அவன் உயிரை ஒட்டவோ பின் வாங்கமாட்டார்கள் என்று நினைத்தான்; நினைத்தபடியே காரியமும் நடந்தது.

அன்று காலை நடந்த தர்பாரில் அவளுடைய செவிலித்தாய் ஓலை படித்தவுடன் ராஜ்யத்தின் தூண்கள் போல் நின்றிருந்த சிற்றரசர்கள் சபையை விட்டு வெளியே சென்றனர். பிரதம சேனாதிபதிகூடச் சபை நடுவில் தன் கேடயத்தைக் குப்புற எறிந்து, “அரசே! அந்தக் கேடயம் எப்படிக்குப்புற விழுந்து கிடக்கிறதோ, அப்படியே இந்த ராஜ்யத்தையும் ஒரே வினாடியில் தலைகுப்புறக் கவிழ்த்துவிட என்னால் முடியும். வீரனான தங்கள் தகப்பனை நினைத்து என் வான் இன்னும் தங்களிடம் தாழ்ந்து நிற்கிறது!” என்று சொல்லி விட்டுச் சபையைவிட்டு வெளியேறிவிட்டான்.

செவிலித்தாயை முன்னால் அனுப்பிவிட்டு, ரகசியமாக ராஜ வைத்தியன் வீட்டில் தங்கிய பக்தசிம்மன் காதில்,

சபையில் நடந்தேறிய ஒவ்வொரு விஷயமும் விழுந்தது. "சரி, நமது சூழ்ச்சி பலித்து வருகிறது!" என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு காரியத்தை முடிக்க ராஜ வைத்தியனுடன் அவன் ஆலோசித்தான். "இனிமேல் நாம் அரசனைக் கொன்றால் கூட ராஜபுத்தரர்கள், யார் கொன்றது என்று ஆராயமாட்டார்கள். ராதோர் வம்சத்தின் அபகீர்த்தி தொலைந்ததெனத் தலை முழுகிவிடுவார்கள்!" என்று ராஜ வைத்தியன் யோசனை சொன்னான்.

விஷம் வைத்துக் கொல்லும் முறை அந்தக் காலத்தில் சர்வசகஜமாக நடந்து வந்தது. மறந்திருந்தவரிடம் இருந்து அம்முறையைத் திரும்பவும் ஞாபகப்படுத்திவிட்டுப் போனால் அவரங்களைச் சக்கரவர்த்தி. உத்தமமான வழிதான். ராமசிம்மனை அகற்ற அதுதான் சிறந்தது என்று பக்தசிம்மனும் தீர்மானித்த சமயத்தில் சாந்தியும் அந்த வழியை நாடி அங்கே வந்து சேர்ந்தான். அதற்குக் காரணமாயிருந்த கடவுளின் செயலை எண்ணி வியந்தான். 'நிரபராதிகளான இருவர் அபாண்டத்துக்குள்ளாகி விட்டனர். அதைத் தொலைத்துக்கொள்ள நான் விஷத்தை நாடுகிறேன். அதே விஷம் அரசகுமாரனுக்குமா நிவர்த்தியளிக்க வேண்டும்?' என்று நினைத்த சாந்தியின் புத்தி, சூழ்ச்சிக்காரர்களின் புத்தியைவிடத் திறமையுடன் வேலை செய்தது; அரண்மனை நோக்கித் திரும்பினான்.

'தீர்ச்சு' என்று கதவு எச்சரித்ததைக் கேட்ட பக்தசிம்மன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு வெளியே வந்தான். தனக்கு முன்னால் சென்ற உருவத்தைத் தொடர்ந்தான்.

சாந்தியை அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். எனவே, உண்மை நிலையை ஊகிக்க அவனுக்கு அதிக நாழி பிடிக்கவில்லை. 'இந்தப் பெண் ராமசிம்மனை எச்சரிக்கச் செல்கிறாள்; இதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அரண்மனையில் நாம் ஒரு சிறு நாடகத்தை நடத்திப் போட்டால் பொய் உண்மையாகிவிடும்!' என்று பக்தசிம்மன் திட்டம்

போட்டுக்கொண்டு, அதி துரிதமாக ஜகோவின் வீட்டை அடைந்தான்.

ஆனால் அத்துடன் நாடகம் முடிந்துவிடும் என்று நினைத்தில்தான் அவன் பிசகு செய்துவிட்டான். ராமசிம்மனின் போரீத் திறமையைப்பற்றிப் பத்தசிம்மனுக்குப் பயமில்லை. அந்தப் பெண்ணுக்காகப் பரிந்து ராமசிம்மன் தன்னுடன் சண்டைக்கு வந்தாலே வதந்தி நிலைத்துவிடும் என்பதை உணர்ந்திருந்தான். ஆனால், இரு கத்திகளுக்கும் நடுவில் சாந்தி பாய்வாள் என்பதையோ, தன் கத்தி அவள் வலது தோளில் பாய்ந்துவிடும் என்பதையோ பத்தசிம்மன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை!

எதிர்பாராத இந்த நிகழ்ச்சியால் சாந்தி கீழே விழுந்ததும், ராமசிம்மன் கத்தியை விட்டெறிந்துவிட்டு, அவள் பக்கத்தில் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தான். அதற்குள் ராஜமாதாவின் சைகைக்கிணங்கித் தாதிகள் ஓடிவந்தனர். அப்போது அசையாத ஜகோவின் மனமும் சிறிது அசைந்தது. கண்களில் நீர் துளிக்க, அவனும் அவளை எடுக்க வந்தான். 'யாரும் சாந்தியின் அருகில் வரவேண்டாம்!' என்று ராமசிம்மன் சைகை செய்துவிட்டு, அவளுடைய தலையை மெள்ள எடுத்துத் தன் மடிமேல் வைத்துக்கொண்டான். தோள்பட்டையில் பாய்ந்திருந்த கத்தியை லேசாகப் பிடுங்கினான். ரத்தம் வெள்ளக்காடாக ஓடியது. தான் அணிந்திருந்த மேலங்கியின் ஒரு பாகத்தைக் கிழித்துக் கத்தி ஊடுருவியிருந்த இடத்தை அடைத்தான். பிறகு, ஆடாமல் அசையாமல் அவளை மெள்ளத் தூக்கிச் சென்று, தன் படுக்கையில் கிடத்திவிட்டு, "ராஜ வைத்தியரைச் சீக்கிரம் அழைத்து வாருங்கள்!" என்றான்.

ஜகோவும் ராஜமாதாவும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நின்றன்கொண்டிருந்தார்கள். ராமசிம்மன் அவர்களுவரையும் ஏறெடுத்திதுக்கூடப் பார்க்கவில்லை; சாந்தி

யின் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்து, அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

காயத்தின் வலியால் சிறிது அசைந்தாள் சாந்தி; ஆனால் மூடிய கண்கள் மட்டும் திறக்கவில்லை. "ராஜ வைத்தியனா! ஐயோ, அவன் அரசரைக் கொன்றுவிடுவானே!" என்று ஏதோ இரண்டொரு வார்த்தைகள் பிதற்றினுள்.

இதைக் கேட்ட ராமசிம்மன் புருவம் சிறிது உயர ஏறி இறங்கியது; அந்த சமயத்தில் ராஜவைத்தியர் உள்ளே நுழைந்தார்.

அரசன் ஒருமுறை அவரை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, "ஐயா, வைத்தியரே! அரசனுக்காக உயிரைத் தியாகம் செட்பவர்களைப் பார்த்திருக்கலாம்; மானத்தைத் தியாகம் செய்யும் பெண்ணைப் பார்த்திருக்கிறாரா?" என்று கேட்டான்.

ராஜ வைத்தியர் திருடன்போல் விழித்தார். ராமசிம்மன் படுக்கையைவிட்டு எழுந்து, அவர் தோளின்மேல் தன் வலது கையை வைத்து, முகத்தைக் கடுமையாக உற்று நோக்கிக்கொண்டே, "இங்கே பாருங்கள், அப்பேர்ப்பட்ட பெண் இதோ இருக்கிறாள்! அவள் உயிர் எந்த விநாடியில் நீங்குகிறதோ அதே விநாடியில் உமது உயிரும் நீங்கிவிடும்!" என்று சொல்லிவிட்டு, "எங்கே அந்த அதமன்?" என்று கேட்டவண்ணம் பக்தசிம்மனைப் பார்த்தான். எல்லாரும் அயர்ந்திருந்த சமயத்தில் அவன் மெள்ள நழுவியிட்டான்!

அடுத்த மூன்று நாட்கள் அரசர் சபைக்கு வரவில்லை. "புரோகிதன் பெண்ணை அரசர் வீட்டிலேயே பகிரங்கமாகக் கொண்டுபோய் வைத்துக்கொண்டுவிட்டார்!" என்று பக்தசிம்மனின் ஒற்றர்கள் நாடெங்கும் வதந்திகளைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வதந்தி ஒவ்வொன்றும் ஜகோவின் மனத்தைக் "கல்லாகச் செய்துகொண்டிருந்ததென்பதை ராஜபுத்ரரிகள் பல வருஷங்களுக்குப் பின்புதான் உணர்ந்தார்கள்!

ஆம், நந்தர்கள் வம்சம் அழிந்ததற்குச் சாணக்கியனின் கோபம் எப்படிக் காரணமாயிற்றோ, அப்படியே ராதோர் பூண்டு அழிவதற்கு ஜகோவின் கோபம் காரணமாயிற்று!

என்ன இருந்தாலும் 'பயமற்றவன்' என்று பெயர் சூடிய அபயசிம்மன் பீண்டையல்லவா ராமசிம்மன்? சாப்பிடும் வேளை போக மீதி வேளையில் சாந்தியின் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தான். ஒற்றர்களின் வதந்தியை அவன் பொருட்படுத்தவில்லை!

சில சமயங்களில் சாந்தி கண் விழித்து ராமசிம்மனைப் பார்ப்பான்; வெட்கத்தினால் மீண்டும் கண்ணை மூடிக்கொள்வான். ராமசிம்மன் கலைந்து கிடக்கும் அவளுடைய கேசங்களைக் கோதிவிடுவான்; அவள் ஒருக்களித்துப் படுக்க முயலும்போது லேசாக அணைத்துப் படுக்கவைப்பான்.

சேர்ந்து வந்த அபாயம், சேர்ந்து வந்த பழி—இவை இரண்டுக்குமிடையே அவர்களுடைய அன்பு சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து வந்தது. சாந்தியின் காயம் பலமாயிருந்த காலத்தில் ராஜ வைத்தியன் அரண்மனையில் சிறையிருந்தான். அரசன் மிரட்டிக் கேட்டதன்மேல் பக்தசிம்மனின் சூழ்ச்சிகளைப்பற்றிய உண்மையை அவன் உளறிவிட்டான். ஆகவே, சாந்தி முதன் முதலாகக் கண் விழித்து ஏதோ சொல்லவாயைத் திறந்தபோது அரசன் தன் கையால் அவள் வாயை மூடினான். அப்போது அவன் உள்ளங்கையில் இரண்டு மெல்லிய இதழ்கள் சற்றே அழுந்தியது போலிருந்தது; உடலில் அமிருத ரசம் பாய்ந்தது போலிருந்தது!

சிறுகச் சிறுக வளர்ந்துவந்த இந்த அன்பை ராஜமாதாவும் ஜகோவும் கவனித்துத்தான் வந்தார்கள்; ஆனால் தடை விதிக்கவில்லை. "பையன்மேல் முதலில் விழுந்தது வீண்பழி!" என்பதைத் தெரிந்துகொண்டது முதல், வீர பத்தினியான ராஜமாதா பக்தசிம்மனை மிகமிகக் கேலமாக மதித்தாள்.

ஐகோவின் உள்ளத்திலோ பெரும்புயல் அடித்துக்கொண்டிருந்தது. பக்தசிம்மனையும் அவனுக்குச் சொந்தமான நாகூர் சமஸ்தானத்தையும் ஒழித்துத் தலை முழுகிவிட வேண்டுமென அவன் சபதம் செய்துகொண்டான்.

ராமசிம்மனுக்கு இந்தச் சிந்தனைகளே இல்லை. “முதலில் சாந்தி பிழைத்து எழுந்திருக்கவேண்டும்; மற்றவை பிறகு தான்!” என்று அவன் தீர்மானித்தான்.

சாந்தி எழுந்து சிறிது நடமாட ஆரம்பித்தாள். ஒரு நாள், “ஏன் சாந்தி, ஒரே ஒரு நாள் தான் உனக்கு என் உயிரைக் காக்கத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான் ராமசிம்மன்.

ஒன்றும் புரியாமல் அவள் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள்.

“புரியவில்லையா, சாந்தி?” என்றான் ராமசிம்மன்.

“அரசர் புதிர் போட்டால் அடிமைக்கு எப்படிப் புரியும்?” என்றாள் சாந்தி.

“ஒருநாள் காப்பாற்றிய உயிரைக் கடைசிவரை காப்பாற்றுவாயா என்று கேட்கிறேன்!” என்றான் ராமசிம்மன், அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு.

தலையைக் குனிந்தபடி, “என்னால் உங்களுக்குக் கஷ்டமே உண்டாகும்!” என்றாள் சாந்தி மெதுவாக.

“அப்படியானால் அன்றிரவே நீ வாராமல் இருந்திருக்கலாமே! அப்படி வாராமல் இருந்திருந்தால் அன்றிரவே நீ என்னுடைய வாழ்க்கைக் கஷ்டத்தை நிவர்த்தித்திருக்கலாமே!” என்றான் அரசன்.

“பேசுவதில் கெட்டிக்காரரீதான், நீங்கள்!” என்றாள் சாந்தி.

“காரியத்தில் நீ கெட்டிக்காரியாக்கும்?” என்று அரசன் அவனை அணைத்துப் பிடித்தான்.

அவ்வளவுதான்; அடுத்த நாளே அரண்மனைப் புரோகிதனான ஜகோ அரசனுடைய திருமணத்துக்கு முகூர்த்தம் வைத்தான். அரண்மனையில் மங்கல வாத்தியம் முழங்கிய அதே நாளில் ஜோதிபுரி கோட்டைக்கு வெளியே பத்த சிம்மனின் போர் முரசும் ஒலித்தது!

புரோகிதனின் பெண் சிம்மாசனத்தில் அமருவதை எந்த ராஜபுத்ரனும் விரும்பவில்லை. எனவே, சிற்றரசர்கள் ராமசிம்மனைவிட்டு விலகினர். சைனனியம் ஒன்றுதான் அரசனுக்குத் துணையாக நின்றது. அதை வைத்துக்கொண்டு நடத்திய ஆறு யுத்தங்களில் ராமசிம்மன் தோல்வியடைந்தான். அதனால் நாட்டைவிட்டு அவன் வெளியேற நேர்ந்தது. எல்லோரும் அவனைக் கைவிட்டார்கள். ஆனால், ஜகோவும் சாந்தியும் மட்டும் அவனைக் கைவிடவில்லை.

ராஜபுதனப் பாலைவனத்தைவிட்டுத் தென்னாட்டுக் காடுகளுக்கு ராமசிம்மன் வந்தான். அந்தக் காலத்தில் அரசனுக்குச் சாந்திதான் பக்கபலமாயிருந்தாள். ஜகோ ராமசிம்மனை மீண்டும் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்த மகாராஷ்டிரர்களின் உதவியை நாடினான். பக்தசிம்மன் காதில் இந்தச் செய்தி விழுந்தது; எவ்வளவு பெரிய அனர்த்தம் தன்னால் ராஜபுதனத்திற்கு வந்துவிட்டதென்பதை அவன் உணர்ந்தான். அந்த அனர்த்தத்தை நீக்க ஒரு கடிதமும் ஒரு கவியும் எழுதியனுப்பினான். வெளியார் உதவியை நாடுவதால் ராஜபுத்ர ரத்தம் எவ்வளவு தூரம் சிந்தும் என்பதைக் கடிதத்தில் அவன் விவரித்தான்; நாடிமுந்த ராமசிம்மனை நாடி நிற்பதால் பலன் ஏதுமில்லை என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தான். அந்தக் கடிதத்தின் கடைசியில் பின்வரும் இரண்டு வரிகள் கவியாக அமைந்திருந்தன.

“ஐகோ! ராஜபுதனத்தில் அடித்த புயலால் ரோஜாச் செடியிலிருந்த பூ, இலை எல்லாம் உதிர்ந்துவிட்டன. எஞ்சியிருக்கும் முள்ளில் தொத்திக்கொண்டு வண்டு ஏன் வருந்த வேண்டும்?”

ராமசிம்மனே அந்த ரோஜாச்செடி என்பதை உணர்ந்த ஐகோ, அந்தக் கடிதத்தை அவனிடம் கொடுத்தான். ஒரு முறைக்கு இருமுறை அவன் அதைப் படித்துப் பெருமூச்சு விட்டான். ‘ஆம், என்னால் இவர்கள் ஏன் கஷ்டப்பட வேண்டும்?’ என்று நினைத்தான்.

அந்தச் சமயத்தில் குடிசையிலிருந்த சாந்தி வெளியே தலையை நீட்டினாள். அவனிடம் சிற்றப்பன் தூது அனுப்பிய விஷயத்தைச் சொல்லி, ஓலையையும் கொடுத்து, ‘தூதன் பதிலுக்குக் காத்திருக்கிறான், சாந்தி’ என்றான் ராமசிம்மன்.

சாந்தி ஓலையைப் படித்தாள்; உடம்பெல்லாம் குலுங்க, ஒவென்று அழுதாள்.

ராமசிம்மன் அவளைத் தன் மார்பினுமேல் சாத்திக் கொண்டு, “ஏன் அழுகிறாய், சாந்தி? சிற்றப்பா சொல்வது சரிதானே? எனக்காக நீ எவ்வளவோ தியாகம் செய்துவிட்டாய்? இன்னும் ஏன் என்னுடன் இருந்து கஷ்டப்படவேண்டும்? ஜோதிபுரிக்குச் செல்; அங்கே சிற்றப்பா உன்னை மரியாதையாக நடத்துவாரி!” என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் ஒரு கணம் அவளை எரித்துவிடுபவள் போல் பார்த்தாள் சாந்தி மறுகணம் குடிசைக்குள் ஓடோடியும் சென்று, எழுதுகோலைக் கொண்டுவந்தாள். ஏதோ எழுதி, “இதோ என் சின்ன மாமனாருக்குப் பதில்!” என்றாள்.

ராமசிம்மன் அதை வாங்கிப் பார்த்தான். “பக்தசிம்மா! மீண்டும் வசந்தகாலை வரும்; ரோஜாச் செடியில் புத்தம்புது

இலைகளும், புத்தம்புது மொட்டுகளும் துளிர்ந்து அரும்பி-
மலரும் என்று எனக்குத் தெரியும். அதனால்தான் வண்டு
பழைய செடியையே சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது!” என்ற வரி-
களைப் படித்ததும், “பலே! நீ பெரிய கவியாகிவிட்டாயே!”
என்றான்.

“உங்களுடைய சம்பந்தந்தான் அதற்குக் காரணம்;
உங்கள் குடும்பத்தில் எல்லோருமே கவிகளல்லவா?” என்-
ருள் சாந்தி.

ஆனால் புத்தம்புது மலரின் புதுத் தேனை உண்டு களிக்கச்
சாந்தி உயிர் வாழவில்லை; மகாராஷ்டிரர் உதவி கொண்டு
ராமசிம்மன் சிம்மாசனம் ஏறுமுன்பே அவள் இறந்து
விட்டாள்.

ராமசிம்மனுக்காகச் சாந்தி செய்த இணையற்ற தியாகத்-
தைச் சரித்திரம் திட்டவட்டமாகச் சொல்லவில்லையெனினும்
அவள் பக்தசிம்மனுக்கு எழுதி அனுப்பிய கவியின் அழகை
மட்டும் ஓரிரண்டு இடங்களில் சரித்திராசிரியர்கள் லேசாகக்,
குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

ராணியின் கனவு

“வா இப்படி!”

அதிகாரமும் கோபமும் கலந்த கணீரென்ற அந்தக் குரலைக் கேட்டுத் திரும்பிய சித்தூர் ராணா பீம்ஸிங்கின் மூத்த மகன் அரஸிம்மன், தனக்கு எதிரே சற்று தூரத்தில் சிலையென நின்றுருந்த தன் தாயின் முகத்தில் மிதமிஞ்சிய கோபச் சாயை தாண்டவமாடுவதைக் கண்டான். நான்கு பிள்ளைகளைப் பெற்ற பின்பும் உடற்கட்டு சிறிதும் தளராமல் இயற்கையாக இருந்த பேரழகு இன்னும் அதிகமானதால், ராஜபுதனம் முழுவதும் மட்டுமன்றி தார்த்தாரிகவி முகாமிலும் சித்தூர் ராணியைப் போன்ற அழகி உலகில் கிடையாது என்ற புகழ் எய்திய பத்மினி, கோபங்கொண்ட அந்த நேரத்திலும் கருத்தைக் குலைக்கும் எழிலுடன் நின்றுருந்தாள். காண்போரையெல்லாம் கவரும் அவள் பெருவிழிகள் அன்று கோபத்தால் கலங்கியிருந்தன. விற்கள் போன்ற புருவங்களும் சற்றே கனித்துக் கிடந்தன. கனித்துக் கிடந்த

புருவங்களை அடுத்து அந்தச் சுளிப்பால் ஏற்பட்ட சதைக் கோடுகள்கூட அவன் முகத்துக்கு அழகைத்தான் கொடுத்தன.

அவன் கோபத்துக்குக் காரணத்தை ஓரளவு முன்பே அறிந்திருந்த அரளிம்மன் ஒரு விநாடி நின்ற இடத்திலேயே நின்றான்.

“வா இப்படி!” இரண்டாம் முறையும் அழைப்பை விடுத்தாள் ராணி பத்மினி. இம்முறை அவள் குரலில் கடுமை முனைவிட அதிகமாக ஒலித்தது. அதற்குமேலும் அவள் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாவிட்டால் விபரீதம் ஏற்படுமென்பதை அறிந்துகொண்டதும் அவளருகே போக அஞ்சிய அரளிம்மன் அடிகளை மெல்ல மெல்ல எடுத்துவைத்து அவளை அணுகினான். அணுகிய பின்பும் அவன் பேசவில்லை. எல்லோரும்—ஏன், பிற்காலத்தில் அல்லாவுதீனும்—பார்க்க விரும்பிய அந்த முகத்தைப் பார்க்கவும் அஞ்சினான் அரளிம்மன். அவன் எதற்காக அழைக்கிறான் என்பதை அறிந்தேயிருந்ததால் இளவரசன் மனத்தில் அச்சம் நிரம்பிக் கிடந்தது.

தன்னைப் பார்க்கவும் அஞ்சி, தலை தாழ்த்தித் தன் எதிரே நின்ற அரளிம்மனைப் பார்த்த பத்மினி, சினத்தைச் சிறிதும் குறைத்துக்கொள்ளாமலே கேட்டாள்: “எங்கிருந்து வருகிறாய் அர்ளி?”

அரளிம்மன் என்ற அரளிங்கை அர்ளி என்ற செல்லப் பெயராலேயே அவன் தாய் அழைத்தது வந்தாள். பின்னால் சரித்திரத்தில் அந்தப் பெயரே நிலைத்தது அவனுக்கு. அத்தனை கோபத்திலும் தன் தாய் தன்னைச் செல்லப்பெயர் சொல்லியே அழைப்பதைக் கண்ட அர்ளி, தலையைத் தூக்கி அவன் விழிகளைப் பார்த்தான். அவற்றை நீண்ட நேரம் பார்த்துத் துணியில்லாததால் மீண்டும் நிலத்தை நோக்கினான்.

“நிலத்தைப் பெண்கள்தான் நோக்குவார்கள், அர்ஸி. அதுவும் வெட்கம் ஏற்படும்போது. ஆண் பிள்ளைகள் தலை குனிவதில்லை, அதுவும் ராஜபுத்திரர்கள் தலை குனிந்ததாக இதுவரை ஏட்டில் இல்லை” என்றான் பத்மினி, மிகவும் உஷ்ணமாக.

அர்ஸி மெள்ள தலையைத் தூக்கி ராணியைப் பார்த்தான். “தாய்க்கு மகன் சிரம் தாழ்த்துவது தவறென்று கேள்விப்பட்டதில்லை, அம்மா” என்று சொன்னான் அர்ஸி.

“எனக்கு வணங்கத்தான் தலை தாழ்த்தினாயா, அர்ஸி!”

“இல்லையம்மா.”

“பொய்யாவது சொல்லாதிருக்கிறாயே, அர்ஸி. அது வரையில் மகிழ்ச்சிதான். ஆனால், சதா பகைவரால் துன்புறுத்தப்படும் இந்த நாட்டு அரசர்கள் சத்திய சந்தர்களாயிருந்தால் மட்டும் போதாது. பலசாலிகளாகவும் இருக்க வேண்டும், வீரர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். வீரத்தினாலும் தியாகத்தினாலுந்தான் அரசுகள் நிலைக்கின்றன.”

“நான் மறுக்கவில்லையே!”

“மறுத்துப் பயனில்லை, அர்ஸி.”

“என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்?”

பத்மினியின் அழகிய விழிகள் எதிரே நின்ற இளவரசனை மீண்டும் கூர்ந்து நோக்கின. “நான் சொல்வது உனக்குப் புரியவில்லையா?” என்றும் கேட்டு அவள் இழைகள் அசைந்தன.

“புரியவில்லை” என்றான் அர்ஸி!

“எங்கிருந்து வருகிறாய் இத்தனை நேரத்திற்கு மேல்?” என்று கேட்டாள் ராணி.



“ஆசாரவாசலிலிருந்து” என்று பதில் சொன்னார் அர்னி.

“சூரியன் வாசலிலிருந்தா?”

“ஆம்.”

“நேராக அங்கிருந்துதான் வருகிறாயா?”

“இல்லை. வைத்தியர் இல்லத்துக்குப் போய் வருகிறேன்.”

“குதிரையிலிருந்து விழுந்ததற்கு மருந்து போட்டுக் கொள்ளவா?”

“ஆமாம். இடது கையில் பலமாக அடிப்பட்டு விட்டது.”

“அடிபட்டால் அரண்மனைக்கு வருவது. பிறகு வைத்தியருக்குச் சொல்லியனுப்புவது.”

“அதுவரை வலி பொறுக்கமுடியாது போலிருந்தது.”

இதைக் கேட்டதும் அந்தப்புர வாயிலை ஒட்டிக் கிடந்த அந்த மண்டபமே நடுங்கும்படியான குரலில், “வலி பொறுக்க முடியவில்லை! நீ ஓர் ஆண்மகன்! பாப்பா ரஜல் உட்கார்ந்த சித்தூர் அரியணையில் உட்காரவேண்டிய இளவரசன். உன்னை இந்த அரியணை தாங்குமென்று நினைக்கிறாயா, அர்னி? அல்லது கையே வெட்டுண்டாலும் முகம் சுளிக்காத வீரர்கள் பிறந்த இந்த நாட்டைக் காயதினுக்கு முகம் சுளிக்கும் உன்னைப் போன்ற பேடிகள் காக்க முடியுமென்று நினைக்கிறாயா? என்ன விழிக்கிறாய்; சொல்” என்று சிறிஞஸ் ராணி பத்மினி.

சூரியன் வாசலில் தான் புரவியிலிருந்து விழுந்தது, கையில் பட்ட அடியால் அலறியது, பிறகு வைத்தியர் வீடு சென்றது—இவையனைத்தும் ராணிக்குத் தெரிந்துவிட்ட தென்பதை அறிந்தாலும், தாய்க்குத் தன்னிடம் ஏற்பட்ட

வெறுப்பினாலும் மனம் குன்றிய அர்ணி, அந்த வீரத் தாயின் கோபக் கண்களுக்கும் சுடு சொற்களுக்கும் முன்பாக நிற்க மாட்டாமல் திரும்பி, மெள்ள நடந்து, தன் அறைக்குச் சென்றான்.

அவன் போவதைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற பத்மினி யிடமிருந்து சோகம் கலந்த பெருமூச்சொன்று வெளி வந்தது. “கைவலியைத் தாங்க முடியாத வாலிபன்! மேவார் ராணுக்களின் வம்சம் பலவீனப்பட்டு வருகிறது. எங்கும் தார்த்தாரிகள் வலுத்து வருகின்றனர். இந்த நாட்டைக் காப்பாற்ற வலிய கரங்கள் இல்லையே” என்று அவன் உதடுகள் முணுமுணுத்தன.

ஃ

ஃ

ஃ

மறுநாள் காலை போஜன வேளையில் தலை குனிந்து கொண்டே உட்கார்ந்திருந்த அர்ணியைப் பார்த்த ராணி பத்மினியின் கண்களில் தாய்ப் பாசத்தால் சற்றே அனுதாபம் துளிர்ந்தது அவன் உடைகளைக் கண்ட அவன் இதயத்தில் ஆச்சரியம் கலந்து எழுந்தது.

“இந்த உடை எதற்கு, அர்ணி?” என்று தன் கையா லேயே அவனுக்கும் கணவனுக்கும் இரண்டாவது மகன் அஜயசிம்மனுக்கும் உணவு பரிமாறிக்கொண்டு கேட்டாள் ராணி பத்மினி.

“வேட்டைக்குப் போகிறேன்” என்று கூறினான் பட்டத் துக்குரிய இளவரசன் அர்ணி.

“எந்தக் காட்டில் வேட்டையாடப் போகிறாய்?” என்று ராணி வினவினாள்.

பதிலைக் கேட்டு ராணியே வியந்தாள். “ஆந்த்வா மலைக் காட்டுக்கு” என்றான் அர்ணி.

“மலைக்காட்டுக்கா?”

“ஆம், அம்மா.”

“மலையில் ஏறும்போது திடமாகக் குதிரையில் உட்கார முடியுமா, அர்னி?”

அந்தக் கேள்வியால் பொறுமையை இழந்த அர்னி தன் எதிரிலிருந்த தங்கத் தாம்பாளத்தைத் தூரத் தள்ளிக் கோபத்துடன் எழுந்தான். “சூரியன் வாசல் சம்பவம் இந்த வாழ்வில் இனி நடக்காது, தாயே. ஆந்த்வா மலைச்சரிவில் இடறி விழுந்தால் உங்கள் மகன் சித்தூர் திரும்பமாட்டான்’ என்று கூறிவிட்டு நடந்தான்.

அவன் போவதைப் பார்த்த பத்மினியின் முகத்தில் பெருமையின் சாயை பூர்ணமாகப் படர்ந்தது. “மகனுக்குக் கோபம் வருகிறது. நேற்று நான் சொன்னதில் ரோஷம் பொத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறது; வரட்டும். வந்து அவன் வீரனானால் சரிதான்” என்று சொல்லிக் கொண்டான்

போஜனம் செய்துகொண்டே தாய்க்கும் மகனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்ட அஜயசிம்மன் தாயை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். ராணா மட்டும், ‘பிள்ளை பாடு தாய் பாடு, நமக்கு என்ன?’ என்று மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

*

*

*

ஆந்த்வா மலைச்சரிவிலுள்ள பயங்கரக் காட்டில் அன்று புரவியை மிக முரட்டுத்தனமாக நடத்தினான் அர்னி. பாறையென்றும் சரிவென்றும் பாராமலும், அங்கிருந்த பெரிய மலை அருவியின் வழக்கும் கருங்கற்களையுங்கூட மதியாமலும் அவற்றின் மேலெல்லாம் வெகு வேகமாக, கண்முடித்தனமாகப் புரவியைச் செலுத்திய அர்னியைக் கண்ட அவனுடைய ராஜபுத்ரத் தோழர்கள், இளவரசனுக்கு உயிரில்

நம்பிக்கை போய்விட்டதென்றே நினைத்தார்கள். வேங்கையையும், சிறுத்தையையும் வேடர்கள் பறையடித்துக் கிளப்பி விட்டதும் அவற்றையும் துரத்தித் துரத்தி வேல்களை வீசினை இளவரசன். அவன் கை சற்றே சளைத்த சமயத்தில் முள்ளம் பன்றியொன்று புதரிலிருந்து வெளியே பாய்ந்தோட, அதையும் துரத்தினான் ராணுவின் மகன். பாரிப் பதற்குப் பெரியதாயும் பல முட்களுடனும் இருந்த அந்த முள்ளம் பன்றியின் வேகத்துக்கு மலைப்பிராந்தியத்தில் ஈடு கொடுக்க முடியாதென்று கூட வந்தவர்கள் கூறியதையும் லட்சியம் செய்யாமல் அர்ஸி அதைத் துரத்திச் சென்றான். மற்றவர்கள் வேறு வழியில்லாமல் அரச குமாரனைத் தொடர்ந்தாலும், அர்ஸியின் வேகத்துக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாததால் பின் தங்கியே சென்றார்கள். மலைச்சரிவில் மேலும் கீழுமாக ஓடிப் பாய்ச்சல் காட்டிய அந்த முள்ளம் பன்றி அர்ஸியை வெகு தூரம் இழுத்துச் சென்று மலையின் பெரிய அருவிக்கு அப்பால் பரந்து கிடந்த சோளக் கொல்லை யில் பாய்ந்து மறைந்தது.

சொல்லவொண்ணாக் கோபத்துடன் அர்ஸி அந்தச் சோளக் கொல்லையின் எட்டையில் நின்றான். சோளக்கதிர்கள் ஆள் உயரத்துக்கு மேலாக வளர்ந்திருந்தன. அவற்றின் கட்டைகள் தக்கையாயில்லாமல் முங்கிலைவிட வலுவாயிருந்தன. அடர்த்தியாயிருந்த அந்தச் சோளக் கொல்லைக் கெதிரே குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்துக் கோபத்தால் உதடுகள் தடிக்க நின்ற அர்ஸியை,

“யார் நீ? என்ன பார்க்கிறாய்?...” என்று அதிகாரக் குரல் சற்று நிதானத்துக்குக் கொண்டுவந்தது. அந்தக் குரலைக் கேட்டுத் தலை நிமிர்ந்த அர்ஸியின் எதிரில், நல்ல உடற்கட்டும் இணையற்ற அழகும் பொருந்திய ஒரு பெண் அவனை நோக்கி அலட்சியமாகச் சிரித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

சிறிதும் பயமில்லாமல் தன்னை ஏறெடுத்து நோக்கிய அந்த அழகியின் விஷமக் கண்களைக் கண்டான் அர்ஸி.

பெரும் புஷ்ப இதழ்களைப் போல் செவேலென விரிந்து கிடந்த அவன் இதழ்களையும், செழித்து உறுதிப்பட்டிருந்த கைகளையும், எடுத்துப் பெரிதாகக் கொண்டை போடப் பட்டிருந்த குழலையும் கண்டான். இளமையின் துடிப்பும் எழிலும் ஒருங்கே பொருந்தி நின்று தன்னை நோக்கி அலட்சியமாகச் சிரித்த அந்தப் பெண்ணைக் கண்ட அர்ணி, “நான் ஒரு ராஜபுத்ரன். வேட்டையாட வந்தேன்” என்று சற்று எரிச்சலுடன் பதில் கூறினான்.

“சோளக் கொல்லையில் வேட்டையாடப் பார்க்கிறாயா! அந்த வேட்டை என்னிடம் பலிக்காது. பேசாமல் திரும்பிப் போய்விடு” என்றாள் அந்தப் பெண்.

“சோளத்தைத் திருட வரவில்லை, பெண்ணே. ஜாக் கிரதையாகப் பேசு” என்றான் அர்ணி.

“இப்படித்தான் இங்கு வருகிறவர்களெல்லாம் சொல்கிறார்கள். பேசாமல் போய்விடு. கையில் என்ன இருக்கிறது பார்த்தாயா?” என்று அந்தப் பெண் கையிலிருந்த கவண்கயிற்றைக் காட்டினாள். “இங்கே நிரம்ப உருண்டைகள் இருக்கின்றன” என்று மடியிலிருந்த களிமண் உருண்டைகளையும் தட்டிக் காட்டினாள்.

சோளக் கொல்லையை அப்பொழுதும் துருவிப் பார்த்த அர்ணி, கொல்லை நடுவிலிருந்த பரணைப் பார்த்து, “இவள் இந்தக் கொல்லையைக் காக்கும் பெண். பசுபினை விரட்டிக் கவணும் களிமண் உருண்டையும் வைத்திருக்கிறாள்” என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

அவன் தனக்குப் பதில் சொல்லாமல் நிற்பதைக் கண்ட அந்தப் பெண் வெகுண்டு, தன் மடியிலிருந்த ஒரு களிமண் உருண்டையை எடுத்துக் கவணில் வைத்தாள். அதைக் கண்டு நகைத்த அர்ணி, “என் உடையைப் பார்த்தாலே

தெரியவில்லையா பெண்ணே; நான் திருடனல்ல. பெருங்குடியில் பிறந்தவன்” என்றான்.

“இதே மாதிரி உடையைத் திருடிப் போட்டுக்கொள்ளும் வேடர்கள் பக்கத்துக் காட்டிலே பலர் இருக்கிறார்கள். என்னை ஏமாற்றமுடியாது, போ” என்று சொல்லிக் கவணைத் தலைக்குமேல் சுழற்ற முயன்ற சமயத்தில், அர்ஸியை விட்டுப் பின் தங்கிய மற்ற ராஜபுத்ரர்களின் குதிரைகள் தட தட வென்று அந்த இடத்துக்கு வந்தன. கீழே குதித்த ராஜபுத்ரர் இருவர் அர்ஸியையும் பார்த்து, அந்த அழகியையும் பார்த்து ஒரு கணம் பிரமித்து, “இவள் யார், ராஜ்குமார்?” என்று கேட்டார்கள்.

அந்தக் கேள்வி காதில் விழுந்ததும் கவணைக் கீழே தொங்கவிட்ட அந்த அழகி, “ராஜ்குமாரா?” என்று வினவினாள்.

“மேவாரின் இளவரசர் அர்ஸி” என்றான் ஒரு ராஜபுத்ரன்.

அதைக் கேட்டதும் அந்த அழகி அச்சம் கொள்ளவில்லை. ஆச்சரியமே கொண்டாள். “மன்னிக்கவேண்டும், ராஜ்குமார்! பக்கத்துக் காட்டுத் திருடர் பலர் இம்மாதிரி உடைகளில் அடிக்கடி வந்து சோளத்தை அறுத்துவிடுகிறார்கள். அதனால்தான் சந்தேகப்பட்டேன். அதுவும் நீங்கள் கொல்லையை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றீர்கள்...” என்றாள்.

“நான் துரத்தி வந்த முள்ளம் பன்றி சோளக் கொல்லையில் ஒளிந்திருக்கிறது. அதைத்தான் பார்க்க முயன்றேன்” என்றான் அர்ஸி.

“ஓ! இவ்வளவுதானா!” என்ற அந்தப் பெண், சோளக் கொல்லைக்குள் புகுந்து, மூங்கிலைவிடப் பலமாக இருந்த ஒரு சோளக் கட்டையை ஒரு கையால் உடைத்துக்கொண்டு, தன் மடியில் செருகியிருந்த கத்தியை மற்றொரு கையில்

எடுத்துக்கொண்டாள். மறுகணம் சோளத் தட்டுகளின் கூட்டத்தில் அவள் தலை மறைந்தது.

முள்ளம்பன்றி சோளக் கொல்லையில் பதுங்கிக் கிடந்ததைக் கேட்டதும் அதை அலட்சியமாகப் பாவித்து சோளக் கொல்லையில் நுழைந்த அவள் துணியைக் கண்டே அர்ஸி ஆச்சரியப்பட்டாள். அவள் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்த முள்ளம்பன்றியை இழுத்துக்கொண்டு, சோளக் கொல்லையிலிருந்து வெளி வந்து, அதைத் தரையில் தன் முன்னால் வீழ்த்தியபோது அவன் ஆச்சரியம் எல்லை கடந்தது. “இவள் பெண்ணா! ராக்ஷஸியா!” என்று பிரமித்த அர்ஸி. “இதை நீயே கொண்டுவிட்டாயா?” என்று வினவினான்.

“ஆமாம். சோளத்தால் தட்டினேன். என்மீது பாய வந்தது; இந்தக் கத்தியால் குத்தினேன்” என்று அலட்சியமாகக் கூறிய அந்தப்பெண், அர்ஸியின் முகத்திலிருந்து வியர்வைத் துளிகளைப் பார்த்து, “ராஜகுமார்! மிகவும் களைத்திருக்கிறீர்கள். இங்கேயே இளைப்பாறுங்கள்” என்று சொல்லி விட்டு நடந்தாள்.

அவள் நடந்தபோது அசைந்த அழகுப் பிம்பங்களைப் பார்த்துப் பிரமித்தான் அர்ஸி. “அழகு, துணிவு, பலம்; அப்பப்பா! மூன்றின் விசித்திர சேர்க்கை” என்று கூறினான் ராணுவின் மகன். பிறகு, தன்னுடன் வந்த மற்ற வீரர்களை அருவியில் குளிக்கப் பணித்தான். அவர்களுடன் தானும் நீராடி, வேடர் சமைத்த மானிறைச்சியை அருவிக்கரையிலேயே உண்ட அர்ஸியை நோக்கி ஒரு ராஜபுத்ரன் கேட்டான், “அந்தப் பெண் யார், ராஜ்குமார்?” என்று.

“பெண்ணல்ல! அது பிசாசு!” என்றான் மற்றொருவன்.

“இவளை மணமுடிப்பவன் பாடு...” என்று இழுத்தான் மற்றொருவன்.

“திண்டாட்டந்தான்” என்றான் அர்ஸி.

எல்லோரும் நகைத்தார்கள். 'டண்' என்ற ஒலி அந்த நகைப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. அந்தச் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து பக்கத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த அர்ஸியின் புரவி வேதனையால் கனைத்தது. காலை உயரத் தூக்கி நொண்டியது.

அதனிடம் ஓடிய அர்ஸி, குதிரையின் காலைப் பரிசோதித்தான். குதிரையின் கால் எலும்பு முறிந்துவிட்டது. அதன் கீழே ஒரு களிமண் உருண்டை விழுந்து கிடந்தது. "அவளை என்ன செய்கிறேன் பார்" என்று சிறிக்கொண்டு எழுந்து நின்ற அர்ஸியிடமிருந்து சற்று தூரத்தில் நின்றிருந்தாள் அந்தப் பெண்.

"என்ன செய்ய முடியும், ராஜ்குமார்? இந்தக் களிமண் உருண்டைபோல் பல உருண்டைகள் என்னிடமிருக்கின்றன. கவனும் இருக்கிறது. இங்கிருந்து நூறு அடிகளுக்கு அப்பாலிருந்தாலும் என்னால் கவண் எறிய முடியும். சந்தணியைப்பற்றிப் பேசி நகைப்பது அபாயம். நினைவிருக்கட்டும்" என்று சொல்லி நடந்தாள் அவள்.

"உன் பெயர்?" என்று அர்ஸி கூவினான்.

"சந்தணி! சந்தன ராஜ புத்ரர்களின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவள். நினைவிருக்கட்டும். உங்களுக்கு நினைவிருக்காவிட்டாலும் குதிரைக்கு நினைவிருக்கும்" என்று அவளும் திரும்பிக் கூவிவிட்டுச் சென்றாள்.

அர்ஸி அந்த அருவியின் கரையிலேயே படுத்தான். அவன் மனத்தில் அவன் அழகைப்பற்றிய ஆனந்தமும் அவள் செய்த அவமானத்தைப்பற்றிய கோபமும் கலந்து தாண்டவமாடின. அவளை எப்படியாவது பணிய வைக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தான். வேட்டையை முடித்துக் கொண்டு கிளம்பிய அர்ஸியின் கூட்டத்துக்கு எதிராக மலைச்சரிவில் வந்து கொண்டிருந்தாள் சந்தணி. அவள் தலையில் பெரிய பாற்குடம் இருந்தது. இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு எருமைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்து வந்தாள்.

“குதிரையை விரட்டி அவளமீது மோதி அந்தப் பாற் குடத்தைத் தட்டிவிடு” என்று அர்ஸி தன் வீரனொருவனிடம் ரகசியமாகச் சொன்னான். அந்த வீரனும் அவளை அணுகும் வரையில் அர்ஸியின் கூட்டத்தோடு வந்து அவளை அணுகிய தும் திடீரெனப் புரவியை அவள் பக்கம் பாயவிட்டாள். பால் குடம் புரண்டு உடைந்துவிடும் என்றே எதிர்பார்த்தான் அர்ஸி. ஆனால், அடுத்த விநாடி பால் குடத்துக்குப் பதில் அந்த வீரன் மலைச்சரிவில் புரண்டான். அவன் குதிரை புரண்டது.

என்ன நடந்தது என்பதைக் கண்ட அர்ஸி மட்டுமல்ல மற்ற வீரர்களும் திகைத்தார்கள். வீரன் குதிரையைத் திருப்பியதுமே எருமைகளிலொன்றைப் பலமாகக் கையால் குத்தி குதிரைமீது தள்ளிவிட்ட சந்தணி, குதிரையும் வீரனும் நிலத்தில் புரண்டதும் பெரிதாக நகைத்தாள். பிறகு, பழையபடி அலட்சிய நடை போட்டு எட்ட இருந்த குடில் களை நோக்கிச் சென்றாள்.

அவளால் திரும்பத் திரும்ப அவமானப்பட்ட அர்ஸி அந்த இடத்தை விட்டு நகரவும் மறுத்தான். அந்த இடத்திலேயே குதிரையைவிட்டு இறங்கிக் கம்பளம் விரித்து உட்கார்ந்தான். வீரர்களில் இருவரை அனுப்பி, சந்தணியின் தந்தை யாராயிருந்தாலும் அழைத்து வர உத்தரவிட்டான்.

சந்தணியின் தந்தை வந்ததும் அதிக அதிர்ச்சி காத்திருந்தது, சித்தார் இளவரசனுக்கு. “உங்கள் பெண்ணை மணக்க விரும்புகிறேன்” என்றான் அர்ஸி பெண்ணைத் தர மறுத்தார் அந்த சந்தண ராஜபுத்தர். “முள்ளம் பன்றி வேட்டைக்குப் பெண் உதவியை நாடும் பலவீனனுக்கு என் பெண்ணைக் கொடுக்க முடியாது. எதுவும் செய்ய முடியாமல் வீரனை விட்டுப் பெண்ணை மோத முயலும் பேடியை என் பெண் மணக்கமாட்டாள்” என்று திட்டவட்டமாகக் கூறி விட்டுச் சென்றார் சந்தணியின் தந்தை.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்பு சித்தூர் அரண்மனைக்குள் சோகத்துடன் நுழைந்த அர்ஸியைப் பார்த்த ராணி பத்மினி, “என்ன அர்ஸி! இம்முறையும் கையில் அடிபட்டதா?” என்றாள்.

“இல்லைம்மா, இம்முறை அடிபட்டது இதயத்தில்” என்றாள் அர்ஸி.

பத்மினி ஏதும் புரியாமல் அவளை நோக்கினாள். காட்டில் நடந்த கதையைச் சொன்னாள் அர்ஸி.

பத்மினியின் கண்கள் கோபத்தால் ஜொலித்தன. “அந்தப் பெண்ணைக் கொண்டுவராமல் இங்கு வர உனக்கு வெட்கமாயில்லை?” என்று சீறினாள் ராணி.

“அவள் தகப்பனைக் கேட்டேன். பெண்ணைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்” என்றாள் அர்ஸி.

“தகப்பனை என்னடா கேட்பது, முட்டாள்! உனக்கு இஷ்டமானால் பெண்ணைத் தூக்கி வருவதுதானே. இது ராஜபுத்ர மரபில் நடவாததல்லவே. முதலில் போய் அவளைக் கொண்டுவா. அவளில்லாமல் இந்த அரண்மனையில் நுழையாதே” என்றாள் பத்மினி.

பத்மினியின் போக்கு மிக விசித்திரமாயிருந்தது அர்ஸிக்கு. இருப்பினும் தாய் சொல்லை நிறைவேற்றத் திரும்பி ஆந்த்லா மலைக்குச் சென்றாள். அப்பொழுதும் அவள் சோளக் கொல்லை எல்லையில் நின்றிருந்தாள் அவளருகே வேகமாகச் சென்று குதித்த அர்ஸி, அவள் எத்தனையோ புடைத்ததையும் லட்சியம் செய்யாமல், முரட்டுத்தனமாக அவளைத் தூக்கிக் குதிரையில் வைத்துக்கொண்டு சித்தூர் அரண்மனை வந்து, தாயின் முன்பாக அவளை இழுத்துச் சென்று தள்ளினாள்.

சந்தனியைப் பார்த்த பத்மினி அவளை எடுத்து மாநீபுடன் அணைத்துக்கொண்டு, அர்ஸியை வெளியே செல்லப்

யணித்தான். அவன் சென்றதும் ராணி சந்தணியைத் தடவிக்கொடுத்து, “சந்தணி! உன் ராணிக்கு ஒரு வரம் வேண்டும்” என்று கேட்டாள்.

கோபதிதால் மார்பு மேலும் கீழும் தாழ நின்றிருந்த சந்தணி, ராணியை நோக்கித் தீ விழி விழித்து, “வரம் கேட்கக் குடிகளை அழைக்கும் முறை இதுதானா, ராணி?” என்றாள்.

“இதுதான் சந்தணி முறை. உன் புருஷன் பலம் உனக்குத் தெரியவேண்டாமா! அர்ஸி கோழையல்ல, தைரியசாவி. பலசாலியுங்கூட. இல்லாவிட்டால், இத்தனை பலமுள்ள உன்னைத் தூக்கி வர முடியுமா?” என்றாள் பத்மினி.

“என்ன சொல்கிறீர்கள், ராணி?” என்று கேட்டாள் சந்தணி.

“சித்தூரின இளவரசியைச் சொல்கிறேன்” என்றாள் பத்மினி.

“சித்தூரின இளவரசி! நாளை அரியணையில் அமர வேண்டிய இளவலின் மனைவி!” அசந்து போனாள் சந்தணி! “ஆனால், தன் தந்தையால் புறக்கணிக்கப்பட்டவன் இளவரசன். ராணி கேட்டால் மட்டும் தந்தை ஒப்புவாரா?” என்று சந்தேகித்தான் அந்தப் பெண். அவள் யோசனையைப் புரிந்துகொண்டாள் பத்மினி. “தந்தையைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே. நான் அவரைச் சம்மதிக்கச் செய்கிறேன்” என்று சொன்ன பத்மினி மீண்டும் கெஞ்சம் குரவில் மன்றாடினாள். “மறுக்காதே, சந்தணி. சித்தூர் ராஜவம்சம் பலவீனப்பட்டு வருகிறது. குதிரையிலிருந்து விழுந்த அர்ஸி, வலி தாங்காமல் வைத்தியர் வீட்டுக்கு ஓடுகிறான். பலமுள்ள குழந்தைகள் இந்த வம்சத்துக்குத் தேவை, சந்தணி! நீதான் அத்தகைய சந்ததியை இந்த வம்சத்துக்குக் கொடுக்க முடியும். தயவுசெய். அர்ஸி நல்லவன்.”

இப்படி நாட்டுக்கும் மகனுக்கும் மன்றாடிய ராணியின் கோரிக்கைக்கு உட்பட்ட சந்தணி, திருமணத்துக்குச் சம்மதித்

தான். ராணி பத்மினியின் வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாததாலும், சந்தணியைப் பலவந்தமாகத் தூக்கிச் சென்றதால் அர்னியின் வீரத்திலும் ஓரளவு நம்பிக்கை பிறந்ததாலும், சந்தணியின் தந்தையும் பெண்ணைக் கொடுக்க ஒப்புக் கொள்ளவே திருமணம் நடந்தது.

திருமணப் பள்ளியறைக்குள் தனிப்படச் சேடியரால் விடப்பட்ட சந்தணியை மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் அணுகிய அர்னி, அவளை அருகில் இழுத்து, அவள் கையையும் மடியையும் தடவிப் பார்த்தான்.

“என்ன பார்க்கிறீர்கள்?” என்று சந்தணி கேட்டாள் வெட்கத்துடன்.

“கையில் கவண் இருக்கிறதா என்று பார்த்தேன், மடியில் களிமண் உருண்டையிருக்கிறதா என்றும் பார்த்தேன்” என்றான் அர்னி.

“திருடர்களுக்குத்தான் அது தேவை.”

“நானும் திருடன்தானே; உன்னைத் திருடிக்கொண்டு வந்தேனே.”

இருவரும் நகைத்தார்கள்; இந்த நகைப்பை வெளிப்படுத்திலிருந்து கேட்ட பத்மினி, ‘இவர்கள் இணைப்பில் பெரும் வீரன் பிறப்பான். ராஜபுதனம் பெரிதும் கிளைக்கும்’ என்று பிற்காலத்தை எண்ணிக் கனவு கண்டாள்.

அவள் கனவு பலித்தது ராணி பத்மினியும் சித்தாரும் அலாவுதினால் அழிக்கப்பட்ட பின்பு, சித்தார மீண்டும் தலையெடுத்தது, அர்னிக்கும் சந்தணிக்கும் பிறந்த மகா வீரனான ராணாஹமீரனால் எண்பதைச் சரித்திரம் சொல்லுகிறது.

